

โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ
Organizational Patterns and Common Mistakes in English Research Abstracts

กรกนก รุณย์คติ

Kornkanok Runkati

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Arts Degree in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์   โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความฉบับภาษาอังกฤษ
 ผู้เขียน   นางสาวกรรณกร รุณย์คดี
 สาขาวิชา   การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

กรรมการการสอบ

.....
 (รองศาสตราจารย์ ดร. มณฑา จาภูพจน์)

.....ประธานกรรมการ
 (ดร.วรัตน์ หวานจิตต์)

..... กรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ ดร. มณฑา จาภูพจน์)

..... กรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ ดร. นิสากร จารุมณี)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

.....
 (รองศาสตราจารย์ ดร. ชีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(3)

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้เป็นผลงานจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และขอแสดงความขอบคุณ
บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. มณฑา จาญพจน์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวกรรณก รุณย์คติ)

นักศึกษา

(4)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวกรรณก รุณย์คัตติ)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั้งไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ
ผู้เขียน	นางสาวกรรณกร รุณย์คัตติ
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ใช้การคัดเลือกบทคัดย่อแบบสุ่มคณะละ 5 ฉบับ โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีใช้สาขาภาษาอังกฤษจำนวน 15 ฉบับจาก 3 คณะ และสาขาวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ฉบับจาก 6 คณะ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อโดยใช้ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยค และระดับคำ ผลการวิจัยพบว่าบทคัดย่อร้อยละ 48.89 เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน ร้อยละ 40 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและที่เหลือเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (53.33%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (46.67%) และไม่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน ส่วนบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (48.89%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (33.33%) แต่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (16.67%) ด้านข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์พบว่าข้อผิดพลาดระดับคำมากกว่าระดับประโยค และไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในภาพรวม ระดับประโยคและระดับคำ ข้อผิดพลาดเหล่านี้เป็นไปได้ที่เกิดจาก (1) การขาดความรู้เรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อ (2) การขาดความเข้าใจในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม ผลจากการตอบแบบสอบถามพบว่านักศึกษาค่อนข้างมีความเข้าใจในการเขียนบทคัดย่อและมีปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง จึงทำให้นักศึกษาต้องแก้ไขงานหลายครั้งก่อนที่จะสามารถจะเผยแพร่ได้ เครื่องมือที่นักศึกษาใช้ในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษบ่อยที่สุดคือการใช้พจนานุกรม และชนิดของพจนานุกรมที่ใช้มากที่สุดคือพจนานุกรมฉบับภาษาไทย-อังกฤษ อย่างไรก็ตาม หากนักศึกษามีความรู้และความชำนาญทางด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ก็จะมีผลต่อการเลือกใช้คำที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ ผลวิจัยข้างต้นแสดง

ให้เห็นว่า ผู้เขียนควรตระหนักทั้งในด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อและการใช้ไวยากรณ์จำเพาะ
อีกทั้งเลือกเครื่องมือที่เหมาะสมในการช่วยแปลบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ก็จะทำให้บทคัดย่อมี
ความสมบูรณ์และถูกต้องมากขึ้น

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด การใช้ไวยากรณ์ องค์ประกอบของบทคัดย่อ ระดับคำ ระดับประโยค

Thesis Title	Organizational Patterns and Common Mistakes in English Research Abstracts
Author	Mr. Kornkanok Runkati
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic year	2013

ABSTRACT

This research aimed to investigate and compare the organization and common mistakes in grammar use in English abstracts written by master degree students in Arts and Science streams at Prince of Songkla University, Hat Yai campus. Five abstracts were randomly selected from each faculty resulting in the total of 15 Arts stream (non-English major) abstracts and 30 Science stream abstracts. All were analyzed and calculated for frequencies of occurrence in two aspects: the organization of abstracts with four basic moves, and common mistakes in grammar use at two levels: sentential level and word level. The results showed that 48.89% of the abstracts were written with the four basic moves, 40% with three and the rest with two. Arts stream abstracts were written with three basic moves (53.33%) more than with four basic moves (46.67%), and none with two basic moves. Science stream abstracts, in contrast, were written with four basic moves (48.89%) more than with three basic moves (33.33%), and two basic moves (16.67%). In terms of grammar use, there were more errors at word level than at sentential level. However, there were no significant differences between Art and Science stream abstracts at overall, sentential or word levels. The results occurred possibly because of (1) the lacking of knowledge about abstract organization and (2) the lacking of the understanding of English grammar.

However, the results of questionnaires showed that the master's degree students fairly understood how to write abstracts, and they moderately had some problems in writing abstracts. Therefore, they had to revise their abstracts many times before they could be published. The instruments that they used most often were dictionaries, and the most used dictionary was a Thai-English dictionary. However, if the students did not have enough knowledge and skills for vocabulary, word choices could be a problem. The results suggested that abstract writers should

be aware of the components of abstracts and specific grammar use as well as appropriate choice of instruments to help in translating abstracts, as these will help make their abstracts more accurate.

Keywords: common mistakes, grammar use, the organization of an abstract, word level, sentential level

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(5)
Abstract.....	(7)
กิตติกรรมประกาศ.....	(9)
สารบัญ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 คำถามในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดในการทำวิจัย.....	4
1.5 ความสำคัญของงานวิจัย.....	5
1.6 บทนิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 การเขียนเชิงวิชาการ.....	7
2.1.1 ชนิดของการเขียนเชิงวิชาการ.....	8
2.1.2 ลักษณะทางภาษาของการเขียนเชิงวิชาการ.....	9
2.2 บทคัดย่อ.....	9
2.2.1 ประเภทและองค์ประกอบของบทคัดย่อ.....	10
2.2.2 การเขียนบทคัดย่อแต่ละองค์ประกอบ.....	13
2.2.3 ตัวอย่างบทคัดย่อ.....	15
2.3 ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ.....	17
2.3.1 หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ.....	18
2.3.2 ข้อผิดพลาด.....	20
2.3.2.1 ประเภทของข้อผิดพลาด.....	20
2.3.2.2 สาเหตุของข้อผิดพลาด.....	21
2.3.2.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	22
2.3.3 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์.....	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.3.1 ประเภทและสาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์.....	23
2.3.3.2 ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทย.....	24
ระดับประโยค.....	25
ระดับคำ.....	31
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของบทคัดย่อ.....	36
2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
3.1 ตัวอย่างบทคัดย่อ.....	40
3.2 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษา.....	40
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	41
3.4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	41
3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
ขั้นตอนการสุ่มเลือกตัวอย่างบทคัดย่อ.....	42
ขั้นตอนการสุ่มเลือกนักศึกษาตอบแบบสอบถาม.....	42
3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
(1) การวิเคราะห์ข้อมูลด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ.....	43
(2) การวิเคราะห์ข้อมูลด้านการใช้ไวยากรณ์.....	45
(3) การวิเคราะห์เรื่องความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับ ภาษาอังกฤษ.....	47
บทที่ 4 ผลการวิจัยและการอภิปรายผล.....	48
4.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อ.....	48
4.1.1 บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.....	48
4.1.2 บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์.....	49
4.1.3 การเปรียบเทียบบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์.....	52
4.2 ข้อผิดพลาดเรื่องไวยากรณ์.....	54

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.2.1 ตัวอย่างประโยคที่มีข้อผิดพลาด.....	54
4.2.2 ข้อผิดพลาดทั้งหมด.....	61
4.2.3 ข้อผิดพลาดระดับประโยค.....	62
4.2.4 ข้อผิดพลาดระดับคำ.....	63
4.2.5 ความแตกต่างทางสถิติของข้อผิดพลาดด้านการไวยากรณ์ในการเขียน บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์.....	64
4.3 ความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ.....	65
4.3.1 ความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	65
4.3.2 ปัญหา วิธีการและเครื่องมือที่นักศึกษาใช้ในการเขียนบทคัดย่อฉบับ ภาษาอังกฤษ.....	70
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	74
5.1 บทสรุป.....	74
5.1.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อ.....	74
5.1.2 ข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์.....	75
5.1.3 ความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ.....	76
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	77
5.2.1 ด้านการเรียนการสอน.....	77
5.2.2 ด้านการวิจัยในอนาคต.....	78
เอกสารอ้างอิง.....	79
1. เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ.....	79
2. เอกสารอ้างอิงภาษาไทย.....	83
ภาคผนวก.....	84
แบบสอบถามความเข้าใจและปัญหาการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ.....	85
ประวัติผู้เขียน.....	89

บทที่ 1

บทนำ

รายงานวิจัยเรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 5 บทคือ บทนำ ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ระเบียบวิธีการวิจัย ผลการวิจัยและอภิปรายผล และบทสรุปและข้อเสนอแนะ โดยในบทนำนี้นำเสนอข้อมูล 6 ส่วนคือ หลักการและเหตุผลของการทำวิจัย วัตถุประสงค์ของงานวิจัย คำถามวิจัย ขอบเขตและข้อจำกัดในการทำวิจัย ความสำคัญของงานวิจัยและบทนิยามคำเฉพาะ

1.1 หลักการและเหตุผล

บทคัดย่อเป็นส่วนหนึ่งของรายงานวิจัย Swales (1990) ได้อธิบายว่าบทคัดย่อคือ สิ่งที่เขียนเป็นลำดับสุดท้ายของงานวิจัย โดยวางอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานและเรื่องราวที่ศึกษาวิจัย อย่างคร่าวๆ เมื่อบทความได้รับการตีพิมพ์ บทคัดย่อของบทความงานวิจัยอาจจะไปปรากฏอยู่ในที่ต่างๆ หลายที่ บทคัดย่อจะอยู่ที่เดียวกันกับหัวข้อเรื่อง (title) และจะเป็นทั้งส่วนหน้าของบทความ (Front matter) และเป็นบทสรุปของบทความ (Summary matter) Huckin (1987 อ้างใน Swales, 1990) อธิบายเพิ่มเติมว่าส่วนหน้าของบทความ เกิดขึ้นเพราะผู้อ่าน ที่ต้องการรู้คร่าวๆ ก่อนว่า บทความนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังศึกษาหรือไม่ กล่าวคือเมื่อมีผู้อ่านอ่านหัวข้อเรื่อง จะมีแค่ผู้อ่าน บางส่วนเท่านั้นที่อ่านบทคัดย่อต่อ และเมื่อมีผู้อ่านอ่านบทคัดย่อ ก็จะมีผู้อ่านบางส่วนเท่านั้นอ่าน บทความทั้งหมดต่อ ในทำนองเดียวกัน Van Vijk (1980 อ้างใน Swales, 1990) กล่าวว่าบทคัดย่อมีหน้าที่ทั้งการเป็นวาทกรรมที่อิสระ (Independent discourse) และเป็นตัวชี้นำล่วงหน้าของเนื้อหา บทความ ซึ่งผู้อ่านใช้เป็นเครื่องช่วยตัดสินใจในการเลือกอ่านบทความว่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่

นอกจากนี้สถาบัน American Psychological Association หรือ APA (2002) กล่าวว่าบทคัดย่อคือบทสรุปที่มีเนื้อหาที่ครอบคลุมชัดเจน ใช้ภาษาเหมาะสมในการให้ข้อมูลที่ถูกต้องของงานวิจัยนั้นๆ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นมากที่บทคัดย่อต้องมีรูปแบบที่ดีและมีเนื้อหาครบถ้วน เพราะบทคัดย่อเป็นส่วนแรกของงานวิจัยที่ผู้อ่านเห็นและอ่านเพื่อที่จะทำการตัดสินใจเลือกอ่านงานวิจัยนั้นๆ ถ้าองค์ประกอบของบทคัดย่อไม่สมบูรณ์และข้อมูลนั้นไม่ครอบคลุม ผู้อ่านอาจจะไม่สนใจที่จะศึกษางานวิจัยนั้นๆ

เนื่องด้วยในปัจจุบันมหาวิทยาลัยทั่วไปมีการส่งเสริมให้มีการเผยแพร่งานวิจัยในระบบฐานข้อมูลต่างๆและฐานข้อมูลออนไลน์ เมื่อนักศึกษาต้องการค้นหางานวิจัยก็สามารถค้นหาเบื้องต้นได้ง่ายจากบทคัดย่อของงานวิจัยต่างๆ หากบทคัดย่อที่เผยแพร่มีข้อมูลไม่ชัดเจนหรือไม่เพียงพอต่อการสืบค้นข้อมูล และมีโครงสร้างที่ไม่สมบูรณ์ อาจจะทำให้ผู้อ่านไม่มีความสนใจที่จะอ่านงานวิจัย ดังนั้นผู้ทำวิจัยจึงควรระมัดระวังเรื่องการเขียนบทคัดย่อมากยิ่งขึ้น เพื่อให้มีประโยชน์ต่อการสืบค้นข้อมูลในระดับชาติและในระดับสากลต่อไป

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าบทคัดย่อมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่องานวิจัยซึ่งส่งผลให้นักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไปส่วนมากต้องเขียนบทคัดย่อทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษสำหรับรายงานวิจัย บทความ สารนิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ โดยทั่วไปนักศึกษามักจะเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาไทยก่อน จากนั้นจึงเขียนฉบับภาษาอังกฤษ การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากสำหรับนักศึกษาส่วนใหญ่ เพราะไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันมาก (Hengwichitkul, 2006) นักวิจัยหลายคนพบว่านักศึกษาไทยมักจะมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) กาล (tenses) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ชนิดของคำ (parts of speech) และอื่นๆ (Noojan, 1999; Hengwichitkul, 2006) อีกทั้งไวยากรณ์บางเรื่องก็กำหนดไว้จำเพาะว่าต้องใช้ในส่วนใดของการเขียนบทคัดย่อ เช่น กาล ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดจากนักศึกษามีความรู้ด้านภาษาไม่เพียงพอที่จะเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ จึงทำให้บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษมีความหมายคลาดเคลื่อน ไม่ตรงประเด็นตามที่ผู้ทำวิจัยต้องการ

นอกจากไวยากรณ์แล้ว การเขียนบทคัดย่อยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบและรูปแบบการเขียน เพราะบทคัดย่อมีรูปแบบการเขียนเฉพาะว่าควรมีเนื้อหาใดบ้างและต้องเรียงลำดับอย่างไร แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้รับข้อมูลหรือการสอนอย่างจริงจังว่าต้องมีเนื้อหาอย่างไร เท่าที่เป็นมานักศึกษามักจะใช้แบบอย่างบทคัดย่อของงานวิจัยที่มีอยู่ในห้องสมุดและเขียนตามความเข้าใจของตนเอง ดังนั้นหากผู้เขียนเข้าใจองค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อและมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อจะส่งผลให้เขียนบทคัดย่อได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

นักศึกษาไทยระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำเป็นต้องเขียนบทคัดย่อทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษสำหรับวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ นักศึกษาส่วนใหญ่จะใช้วิธีการแปลบทคัดย่อฉบับภาษาไทยที่เขียนไว้ก่อนเป็นภาษาอังกฤษ และเนื่องจากคณะส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัยเป็นสาขาทางวิทยาศาสตร์ หลักสูตรจึงไม่ได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลายวิชา ดังนั้นนักศึกษาจึงอาจมีความสามารถไม่เพียงพอเมื่อเขียนบทคัดย่องานวิจัยฉบับภาษาอังกฤษ ยิ่งไปกว่านั้น แม้แต่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษซึ่งหลักสูตร

กำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลายรายวิชา ยังไม่มีประสบการณ์ที่เพียงพอในการเขียนบทคัดย่อ จึงเกิดปัญหาในการเขียนบทคัดย่องานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ และเนื่องจากมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่มีการอบรมวิธีการเขียนบทคัดย่อที่ถูกต้อง ซึ่งอาจทำให้นักศึกษาก็อาจมีปัญหาค้นหาในการเขียนองค์ประกอบต่างๆของบทคัดย่ออีกด้วย

จากความสำคัญของการเขียนบทคัดย่อข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาในเรื่องนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทในสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ไม่ใช่สาขาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ภาพรวมว่าองค์ประกอบของบทคัดย่อเป็นอย่างไร มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์อย่างไร และปัจจัยใดที่มีผลกระทบต่อการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดทั่วไปเกี่ยวกับไวยากรณ์ที่ใช้ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- 2) เพื่อหาความแตกต่างของข้อผิดพลาดในบทคัดย่อระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ไม่ใช่สาขาภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- 3) เพื่อค้นหาปัจจัยหรือปัญหาที่มีผลกระทบต่อการเกิดข้อผิดพลาดในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

1.3 คำถามวิจัย

1. โครงสร้างของบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นอย่างไร
2. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทคัดย่อคืออะไร มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ไม่ใช่สาขาภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

3. นักศึกษาระดับปริญญาโท มีความเข้าใจในการเขียนบทคัดย่อเพียงใดและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษคืออะไร

1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดในการทำวิจัย

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพขนาดเล็ก ซึ่งวิเคราะห์บทคัดย่อของงานวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาโทที่ตีพิมพ์และเผยแพร่ในเว็บไซต์ ‘PSU Knowledge Bank’ (<http://kb.psu.ac.th/psukb/>) ระหว่างปี 2010-2011 สุ่มคัดเลือกบทคัดย่อคณะละ 5 ฉบับ เป็นบทคัดย่อจากสาขาวิทยาศาสตร์จำนวน 6 คณะคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะวิทยาศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์และคณะทรัพยากรธรรมชาติและบทคัดย่อจากสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวน 3 คณะคือ คณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และคณะเศรษฐศาสตร์ รวมจำนวนทั้งหมด 45 ฉบับ การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. องค์ประกอบของบทคัดย่อ วิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ (Bhatia, 1993 อ้างใน Prabripoo, 2009; Swales and Feak, 1994 อ้างใน Hengwichitkul, 2006; APA, 2002)

- 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย
- 2) วิธีการทดลอง
- 3) ผลการทดลอง
- 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

และเก็บรวบรวมข้อมูลองค์ประกอบอื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับ 4 องค์ประกอบนี้

2. ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แบ่งเป็นสองระดับ คือ (Noojan, 1999; Hengwichitkul, 2006)

- 1) ระดับประโยค ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) การเรียงลำดับคำ (word orders) กาล (tenses) อักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters) และเครื่องหมายวรรคตอน (punctuations)

- 2) ระดับคำ ประกอบด้วย คำนำหน้าคำนาม (articles) คำบุพบท (prepositions) การเลือกคำ (word choices) คำนาม (nouns) และตัวเลข (numbers)

1.5 ความสำคัญของงานวิจัย

ผลการวิจัยของการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาในบริบทของมหาวิทยาลัยวิจัย เพราะข้อมูลที่พบสามารถนำไปใช้ในการออกแบบวิชาหรือเป็นแนวทางในการฝึกอบรมการเขียนบทคัดย่อ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเขียนบทคัดย่อที่สมบูรณ์และถูกต้องยิ่งขึ้นได้ อีกทั้งยังสามารถช่วยส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับงานวิจัยของมหาวิทยาลัย และเป็นการยกระดับมหาวิทยาลัยทางการเขียนงานวิจัยและเผยแพร่งานวิจัยอีกด้วย

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **องค์ประกอบของบทคัดย่อ (Abstract organization)** หมายถึงองค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเกณฑ์การวิเคราะห์เบื้องต้นคือบทคัดย่อต้องมี 4 องค์ประกอบพื้นฐานได้แก่ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และ (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ และอื่นๆ
2. **ข้อผิดพลาดทั่วไป (Common mistakes)** ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึงข้อผิดพลาดทั่วไปที่พบในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทด้านการใช้ไวยากรณ์ แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ข้อผิดพลาดระดับประโยค (sentential level) คือข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการเขียนประโยคโดยอาศัยโครงสร้างทางภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์กันขององค์ประกอบที่เหนือกว่าระดับคำ และข้อผิดพลาดระดับคำ (word level) คือข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับคำ เช่น คำนาม คำนำหน้า คำนาม คำบุพบท ตัวเลข และการเลือกใช้คำศัพท์

3. **บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์** คือบทคัดย่อวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทของคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะทรัพยากรธรรมชาติ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์
4. **บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** คือบทคัดย่อวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโทของคณะศิลปศาสตร์ที่ไม่ใช่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะวิทยาการจัดการ และคณะเศรษฐศาสตร์

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นการรวบรวมข้อมูลด้านทฤษฎีและการวิจัยต่างๆ เพื่อปูพื้นฐานสำหรับงานที่กำลังศึกษา วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย การเขียนเชิงวิชาการ (Academic Writing) บทคัดย่อ (abstracts) ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ และงานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

2.1 การเขียนเชิงวิชาการ (Academic Writing)

การเขียนเชิงวิชาการคือการเขียนเป็นทางการที่ให้ความสำคัญกับเนื้อหาซึ่งอาจทำให้เข้าใจยาก แต่การเขียนเชิงวิชาการมีความจำเป็นในบริบทงานวิชาการ (James Cook University, n.d.) การเขียนเชิงวิชาการเป็นการเขียนชนิดหนึ่งที่ต้องกล่าวถึงประเด็นต่างๆหรือกล่าวอ้างถึงหลักฐานของงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่กำลังรายงานอยู่ ผู้เขียนต้องเขียนทั้งหลักฐานอ้างอิง การโต้แย้ง และแสดงความคิดเห็นส่วนตัวในการเขียนโดยใช้หลักฐานที่ปรากฏเป็นข้อมูล (UTS Library, 2013)

การเขียนเชิงวิชาการมีความแตกต่างจากการเขียนชนิดอื่นเนื่องจากผู้เขียนต้องเขียนเหตุผลหรืออ้างอิงสนับสนุนความคิดเห็นนั้นๆ โดยต้องเชื่อมโยงและสัมพันธ์กับการเขียนในประเด็นอื่นๆที่เขียนก่อนหน้านี้ อีกทั้งการอ้างอิงงานเขียนอื่นๆนั้น หมายถึงการแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนได้อ่านอะไรมาบ้าง เข้าใจแนวความคิดนั้นๆอย่างไร และรวบรวมประเด็นเพื่อวิเคราะห์ และ สังเคราะห์ก่อนเขียนงานขึ้นมาว่าเป็นเช่นไร (Bowker, 2007)

การเขียนเชิงวิชาการมีลักษณะสำคัญดังนี้ (James Cook University, n.d.)

1. **ใช้การวิเคราะห์ (Analytic)** ที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่มากกว่าแง่มุมทั่วไป
2. **มีวัตถุประสงค์ (Objectives)** ที่กำหนดบนพื้นฐานของสิ่งที่สามารถเห็นหรือวัดได้มากกว่าความรู้สึกส่วนตัว

3. **ใช้ความคิดและเหตุผล (Intellectual)** บนพื้นฐานของการวิเคราะห์ที่ทำให้แนวความคิดหรือข้อมูลที่ซับซ้อนกระจ่างแจ้งชัดเจนได้มากกว่าการดึงดูความรู้สึก
4. **เป็นเหตุเป็นผล (Rationale)** ใช้ความคิดที่ชัดเจนเพื่อตัดสินใจและตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและข้อมูลสนับสนุนที่ปรากฏเป็นหลักฐานทางวิชาการมากกว่าการโต้แย้งที่รุนแรงเพื่อขัดแย้งทฤษฎีหรือความเชื่อ

รายละเอียดของการเขียนเชิงวิชาการแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ชนิดของการเขียนเชิงวิชาการ และลักษณะภาษาของการเขียนเชิงวิชาการ

2.1.1 ชนิดของการเขียนเชิงวิชาการ

Bailey (2011) กล่าวว่า การเขียนเชิงวิชาการมี 6 ชนิดคือ

1. **บันทึก (Notes)** การบันทึกงานเขียนโดยจดประเด็นหลักๆของเนื้อหาหรือการจดบันทึกในห้องเรียนเพื่อใช้ส่วนตัว
2. **รายงาน (Report)** คำอธิบายถึงสิ่งที่นักศึกษาลงมือทำ เช่น การทำการสำรวจและสรุปผล
3. **โครงงาน (Project)** งานวิจัยที่ทำรายบุคคลหรือกลุ่มซึ่งเป็นหัวข้อที่นักศึกษาเลือก
4. **เรียงความ (Essay)** งานเขียนที่พบได้ทั่วไปมากที่สุด เป็นหัวข้อที่อาจารย์ให้นักศึกษาทำ มีความยาวประมาณ 1,000-5,000 คำ
5. **วิทยานิพนธ์ (Dissertation/Thesis)** งานเขียนที่ยาวที่สุด (มากกว่า 20,000 คำ) ซึ่งทำโดยนักศึกษาที่ศึกษาในระดับสูงในหัวข้อที่นักศึกษาเลือก
6. **บทความ (Paper)** คำทั่วไปที่ใช้สำหรับเรียงความทางวิชาการ รายงาน การนำเสนอหรือบทความ

จากชนิดของการเขียนข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเขียนเชิงวิชาการที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยคือการเขียนเชิงวิชาการสำหรับวิทยานิพนธ์ และบทความ ซึ่งเป็นวิธีการเผยแพร่งานวิจัย วิทยานิพนธ์และบทความจำเป็นต้องมีบทคัดย่อเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ องค์ประกอบหนึ่ง ตามที่ Belt et al. (2011) กล่าวว่า ีไว้ว่าบทคัดย่อเป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของบทความ บทคัดย่อเป็นการสรุปบทความงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ทั้งหมด (The University

of Melbourne, 2010) ดังนั้นบทคัดย่อจำเป็นต้องเขียนด้วยภาษาเชิงวิชาการเช่นเดียวกันกับวิทยานิพนธ์และบทความ

2.1.2 ลักษณะภาษาของการเขียนเชิงวิชาการ (Language Writing)

ลักษณะเฉพาะของภาษาในการเขียนเชิงวิชาการมักนิยมใช้ประโยคในรูปแบบประธานถูกกระทำ (passive voice) ใช้สรรพนามและวลีที่ชี้แทนประธานและกรรมของประโยคที่เป็นทางการ (impersonal pronouns and phrases) การใช้คำและวลีที่เหมาะสม โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน (complex sentence structures) และมีรูปแบบคำศัพท์และการนำเสนอที่มีความเฉพาะ (James Cook University, n.d.)

Smyth (1996 อ้างใน Hartley, 2008) กล่าวว่า การเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ที่ดีต้องมีความเป็นกลางทางทัศนคติ (objectivity) นั่นคือบทความที่เขียนต้องนำเสนอการอภิปรายผลที่สมดุลกับขอบเขตมุมมอง (a range of views) นอกจากนี้ยังต้องหลีกเลี่ยงการตัดสินใจแบบค่านิยมซึ่งเกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศีลธรรมว่าสิ่งนั้นถูกหรือผิด ไม่ควรใช้บุรุษสรรพนาม เช่น he, she และ it และสรรพนามพหูพจน์ we และ our เพราะจะทำให้เกิดการเอนเอียงหรือสมมติฐานที่ไม่น่าสนับสนุน อีกทั้งไม่ควรเขียนสิ่งที่แสดงความคิดเห็นโดยไม่มีหลักฐานอ้างอิง

2.2 บทคัดย่อ (Abstracts)

APA (2002) นิยามบทคัดย่อไว้ว่า เป็นบทสรุปสั้นของเนื้อหาวิจัย ซึ่งสรุปเนื้อหาแต่ละส่วนของบทความไว้ บทคัดย่อมีความสำคัญที่สุดเพราะเป็นส่วนแรกที่ผู้อ่านมักจะเห็นและอ่านเพื่อดูเนื้อหาโดยสังเขปของงานวิจัยนั้นๆ บทคัดย่อมีความสำคัญอย่างมากต่องานวิจัย เพราะบทคัดย่อที่ดีต้องให้ประเด็นหลักๆ เนื้อหาหลักโดยสรุปแก่ผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านตัดสินใจได้ว่าสนใจที่จะอ่านงานวิจัยนั้นทั้งหมดหรือไม่ (Day, 1998; Bond, 2009) ในความเป็นจริงแล้วบทคัดย่อเป็นส่วนแรกของงานวิจัยแต่ต้องเขียนเป็นส่วนสุดท้าย เพราะต้องรองานว่าข้อมูลและการตีความข้อมูล รวมทั้งการประยุกต์ใช้ ครบถ้วนเสียก่อน

Swales และ Feak (1994 อ้างใน Hengwichitkul, 2006) กล่าวว่าบทคัดย่อมี 3 ประเภทคือ บทคัดย่อสำหรับการประชุมสัมมนา (a conference abstract) บทคัดย่อในวารสาร (an abstract in a journal) และ บทคัดย่องานวิจัย (research abstract) ผู้อ่านส่วนใหญ่ตัดสินใจเลือกบทความงานวิจัยโดยการอ่านบทคัดย่อก่อน Helland (2012) กล่าวว่าบทคัดย่อสำหรับ

ประชุมสัมมนาและบทคัดย่องานวิจัยเหมือนกันตรงที่สรุปงานวิจัยที่เน้นเรื่องวัตถุประสงค์ ผลงานวิจัยและผลสรุปหลัก แต่แตกต่างกันที่บทคัดย่อสำหรับประชุมสัมมนามีการอ้างอิงน้อยกว่า และโดยทั่วไปใช้เนื้อที่ในการเขียนไม่เกินครึ่งหน้า และมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอให้ผู้ฟังสนใจ งานที่นำเสนอ โดยใช้หัวข้อที่น่าสนใจ บทคัดย่อในวารสารต้องกระชับที่สุดเท่าที่จะทำได้และ ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ส่วนใหญ่กำหนดความยาวชัดเจน

2.2.1 ประเภทและองค์ประกอบของบทคัดย่อ (Organization of an Abstract)

เมื่อแบ่งบทคัดย่อตามลักษณะการเขียนสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทหลักๆ ดังนี้

1. **บทคัดย่อเชิงบรรยาย (Descriptive Abstracts)** Velliaris (2009) กล่าวว่ามักจะใช้ทั่วไป สำหรับงานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ หรือบทความทางจิตวิทยาซึ่งมี ขนาดสั้นมาก ประมาณ 50-100 คำ บทคัดย่อประเภทนี้มีส่วนประกอบคือภูมิหลัง (background) วัตถุประสงค์ (purpose) ความสนใจพิเศษหรือจุดสำคัญของงานวิจัย (particulars of contents/focus of paper) แต่มักจะไม่มีวิธีการทำวิจัย (methods) ผลการวิจัย (results) และบทสรุปการวิจัย (conclusions) แต่อย่างไรก็ตาม VanderNoot (2012) กล่าวว่าบทคัดย่อเชิงบรรยายเหมาะสมสำหรับบทความวิจารณ์ (review articles) เพราะบทความนี้จะครอบคลุมบทความวิจัยหลายงานที่ไม่สามารถปฏิบัติจริง ได้ แล้วรวบรวมผลการวิจัยและบทสรุปงานวิจัยหลักของแต่ละบทความ แต่ถ้าใช้ บทคัดย่อเชิงบรรยายกับบทความงานวิจัยก็จะทำให้เกิดความคลุมเครือ ไม่ชัดเจนและ ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน
2. **บทคัดย่อเชิงให้ข้อมูล (Informative Abstracts)** Velliaris (2009) อธิบายว่าเป็นงาน เขียนที่ให้ข้อมูลที่ประเด็นสำคัญของงานวิจัยแก่ผู้อ่าน มักจะใช้สำหรับงานวิจัย ด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ หรือรายงานทางจิตวิทยา ซึ่งต้องเขียนประเด็น สำคัญที่มีขนาดความยาวประมาณ 200 คำ นั่นคือ 10% ของความยาวงานวิจัย หรือ มักจะประมาณ 1 ย่อหน้า โดยแต่ละส่วนประกอบมีความยาว 1-2 ประโยค ส่วนประกอบของบทคัดย่อประเภทนี้คือ ภูมิหลัง (background) วัตถุประสงค์ (aim/purpose) วิธีการทำวิจัย (methods) ผลการวิจัย (findings/results) และบทสรุปการ

วิจัย (conclusions) บทคัดย่อประเภทนี้ต้องใช้ความคิดและความพยายามในการเขียนอย่างมากจึงจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างแท้จริง (VanderNoot, 2012)

อย่างไรก็ตาม เมื่อแบ่งบทคัดย่อตามโครงสร้าง ก็สามารถแบ่งบทคัดย่อออกเป็น 2 ประเภทคือบทคัดย่อที่มีโครงสร้างและบทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้าง แต่ละประเภทยังมีองค์ประกอบดังนี้

(1) บทคัดย่อที่มีโครงสร้าง (Structured Abstracts)

การเขียนบทคัดย่อที่ดีต้องมีโครงสร้างซึ่งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลักๆเรียงตามลำดับคือ ภูมิหลัง (background) วัตถุประสงค์ (aim/objectives) วิธีการทำวิจัย (methods) ผลการวิจัย (results) และบทสรุปการวิจัย (conclusions) เมื่อเขียนครบทุกหัวข้อหลักนี้ ข้อมูลในบทคัดย่อก็จะครบถ้วน (Hartley, 2008)

Bhatia (1993 อ้างใน Prabripoo, 2009) กล่าวว่าองค์ประกอบของบทคัดย่อ มี 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ วัตถุประสงค์ วิธีการทดลอง ผลวิจัย และบทสรุป

องค์ประกอบที่ 1 คือวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ซึ่งอธิบายวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือกล่าวถึงปัญหาและสมมติฐานที่เป็นพื้นฐานของการศึกษางานวิจัย

องค์ประกอบที่ 2 คือการอธิบายวิธีการทดลอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการออกแบบการทดลอง การสร้างเครื่องมือ วิธีการทดลองที่ใช้การวิจัย การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล และกระบวนการที่ใช้ในการทำวิจัย

องค์ประกอบที่ 3 คือผลการทดลอง ซึ่งส่วนนี้จะรายงานผลการทดลองของงานวิจัยเพื่อตอบคำถามวิจัยที่ตั้งไว้

องค์ประกอบที่ 4 คือการเสนอบทสรุป ซึ่งส่วนนี้แปลผลการทดลอง อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะหรือการประยุกต์ใช้ผลของงานวิจัย

Swales และ Feak (1994 อ้างใน Hengwichitkul, 2006) แบ่งการเขียนบทคัดย่อเป็นสองวิธี คือ บทคัดย่อแบบ result-driven ที่เน้นย้ำเรื่องผลวิจัยและการสรุปผลการวิจัย วิธีการที่สองคือการเขียนบทคัดย่อแบบสรุปบทความงานวิจัย (research paper summary) ซึ่งการเขียนแบบนี้มีองค์ประกอบ 4 ส่วนคือ เป้าหมาย วิธีการทดลอง ผลวิจัย และบทสรุปและการอภิปรายผล โดยแบบ

ที่สองเป็นบทความที่ใช้นั้นทั่วไปและพบเห็นบ่อย ซึ่งจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับ Bhatia (1993 อ้างใน Prabripoo, 2009)

แต่ APA (2002) อธิบายว่าการเขียนบทคัดย่อของงานวิจัยแบบกึ่งทดลองกึ่งการสังเกต (empirical study) มี 5 องค์ประกอบคือ

1. เป้าหมายของงานวิจัยหรือปัญหาที่พบที่นำไปสู่การตรวจวิเคราะห์
2. ผู้เข้าร่วมในงานวิจัยหรือกลุ่มตัวอย่างพร้อมบรรยายคุณลักษณะต่างๆ
3. วิธีการทดลองรวมถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลและขั้นตอนการทดลองต่างๆ
4. ผลการทดลองของงานวิจัยและผลทางสถิติที่เกี่ยวข้อง
5. บทสรุป ข้อเสนอแนะและการประยุกต์ใช้

จะเห็นได้ว่ารูปแบบที่เสนอข้างต้นต่างก็เป็นรูปแบบที่คล้ายกัน มีส่วนที่เหมือนกันคือ เป้าหมาย วิธีการทดลอง บทสรุป และอภิปรายผล แต่ APA (2002) นั้นแยกองค์ประกอบที่ 2 และ 3 ออกจากกัน ทำให้มี 5 องค์ประกอบ แต่ในภาพรวมแล้วเหมือนกัน

(2) บทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Abstracts)

Graf (2008) กล่าวว่าบทความทางด้านชีวการแพทย์เป็นบทความประเภทหนึ่งที่ไม่ต้องการบทคัดย่อที่มีโครงสร้าง ผู้เขียนจะมีอิสระในการจัดสรรพื้นที่ของบทคัดย่อเอง เนื่องจากเนื้อหาในบางองค์ประกอบไม่ใช่เนื้อหาหลักและสำคัญที่ต้องการนำเสนอ จึงต้องข้ามองค์ประกอบนั้นไป และเขียนเฉพาะบางองค์ประกอบที่สำคัญต่องานวิจัยเท่านั้น เนื้อหาของบทคัดย่อของการทดลองทั่วไปหรือบทความทางวิศวกรรมศาสตร์ในสาขาชีวการแพทย์จะใช้พื้นที่มากที่สุดกับการอธิบายผลการทดลอง แต่อย่างไรก็ตามหากงานทางชีวการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับทางสังคมศาสตร์ เช่น ระบาดวิทยาและสาขาย่อยของทางพยาบาลศาสตร์ พื้นที่ส่วนใหญ่ของบทคัดย่อจะเป็นบทนำและหากบทความนำเสนองานวิจัยใหม่หรือขั้นตอนทางคลินิก วิธีการทดลองจะเป็นองค์ประกอบที่เป็นส่วนใหญ่ของเนื้อหาบทคัดย่อ การอภิปรายผลและการสรุปผลการทดลองมักจะย่อให้กระชับ เพราะไม่สามารถสรุปได้ในพื้นที่เล็กน้อยของบทคัดย่อได้ บทคัดย่อที่กล่าวมานี้เรียกว่า Unstructured Abstracts ซึ่งโดยสรุปแล้วบทคัดย่อสาขาทางวิทยาศาสตร์จะให้ความสนใจกับวิธีการทดลองและผลการวิจัยมากกว่าบทนำหรือบทสรุป ขณะที่บทคัดย่อทางสาขาสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่ต้องการให้เขียนว่างานวิจัยนั้นมีความสำคัญอย่างไร จึงเขียนความสำคัญของงานวิจัยนั้นไว้ในบทนำของบทคัดย่อ และเน้นการเขียนข้อเสนอแนะเพื่อเปลี่ยนนโยบายหรือหลักการต่างๆ แต่จะไม่เน้นการอภิปรายผลการวิจัย (Graf, 2008)

ความแตกต่างของบทคัดย่อแบบไม่มีโครงสร้างของสาขาวิทยาศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสังคมศาสตร์อาจสรุปได้ดังตาราง 2.1

ตาราง 2.1 ลักษณะของบทคัดย่อแบบไม่มีโครงสร้าง

องค์ประกอบ	บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์	บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสังคมศาสตร์
1. บทนำ	บทคัดย่อส่วนใหญ่จะไม่เขียนที่มาของการวิจัย แต่จะเริ่มต้นด้วยวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนั้นๆหรือวิธีการที่ใช้ในการวิจัย	ต้องการการเขียนบทนำที่แสดงให้เห็นว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนั้นมีความสำคัญ
2. วิธีการทำวิจัย	เป็นส่วนที่อธิบายยาวมากในวิทยานิพนธ์ แต่จะเขียนเพียงเล็กน้อยในบทคัดย่อของวิทยานิพนธ์นั้น	เขียนอธิบายขั้นตอนการทำวิจัยเพียงเล็กน้อย
3. ผลการวิจัย	บทคัดย่อสาขานี้ให้ความสนใจกับผลการวิจัยมากกว่าบทนำหรือบทสรุป	เขียนผลการทำวิจัยที่สอดคล้องกับบทนำที่กล่าวไว้
4. บทสรุป	บทคัดย่อสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และพยาบาลศาสตร์มักจะเขียนข้อเสนอแนะเป็นบทสรุป และ Implication เป็นส่วนสำคัญของผลการวิจัยของสาขา	มักจะเขียนข้อเสนอแนะเป็นบทสรุป เช่นข้อเสนอแนะในการเปลี่ยนนโยบายต่างๆ และ Implication เป็นส่วนสำคัญของผลการวิจัยของสาขา

2.2.2 การเขียนบทคัดย่อแต่ละองค์ประกอบ

Woodbury et al. (2005) กล่าวว่าบทคัดย่อที่ดีจะถ่ายทอดหลักการและเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และวิธีการทดลองที่ใช้ ผลการวิจัยและบทสรุปของวิจัยนั้น โดยต้องเขียนภายในจำนวนคำที่กำหนด ความชัดเจนของคำที่ใช้ในบทคัดย่อมีความสำคัญอย่างมากที่ทำให้ผู้เขียนมั่นใจว่าสามารถสื่อความหมายของงานวิจัยนั้นๆได้ถูกต้อง และ Koopman (1997) กล่าวว่าบทคัดย่อมีประโยชน์ต่อการค้นหาข้อมูลผ่านสื่อออนไลน์ จึงมีความสำคัญที่ต้องเขียนบทคัดย่อให้มีความสมบูรณ์ เพื่อเป็นข้อมูลที่ผู้อ่านสามารถตัดสินใจได้ว่าควรจะอ่านงานวิจัยนั้นๆต่อหรือไม่

วิธีการเขียนแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่อมีดังต่อไปนี้

บทนำ/หลักการและเหตุผล เริ่มต้นการเขียนด้วยประโยคที่แสดงปัญหาที่กล่าวอ้างในงานวิจัย ว่าเหตุใดต้องทำวิจัยนี้ มีสิ่งจูงใจหรือสมมติฐานอะไร และจะแก้ปัญหาดังกล่าวอย่างไร อีกทั้งให้ข้อมูลพื้นฐาน (Hoang & Reinbolt, n.d.) และควรมีประโยคหนึ่งหรือสองประโยคที่อธิบายหัวข้อเรื่องอย่างถูกต้องเพื่อให้ทราบถึงหลักการและเหตุผลของการทำวิจัย และนำเข้าสู่เป้าหมายหรือคำถามวิจัย (Woodbury et al., 2005)

การกล่าวถึงปัญหา คือการตอบคำถามว่า ปัญหาอะไรที่กำลังพยายามแก้ไข ขอบเขตของงานวิจัยคืออะไร ข้อควรระวังคือไม่ใช่คำศัพท์เฉพาะมากเกินไป แต่ในบางกรณีอาจเหมาะสมที่กล่าวอ้างถึงปัญหาก่อนระบุแรงบันดาลใจในการทำวิจัย แต่การเขียนในลักษณะนี้จะ เป็นผลดีเมื่อผู้อ่านส่วนใหญ่เข้าใจคืออยู่แล้วว่าปัญหาที่อ้างถึงมีความสำคัญ (Koopman, 1997)

เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ เป็นประโยคที่อธิบายคำถามวิจัยที่ต้องการตรวจสอบ และไม่ควรกล่าวซ้ำกับชื่อหัวข้อ (Woodbury et al., 2005)

วิธีการทดลอง เป็นการอธิบายการออกแบบงานวิจัยและวิธีการของงานวิจัยที่กำลังศึกษา อธิบายกลุ่มตัวอย่าง ผู้เข้าร่วมวิจัย กลุ่มควบคุมที่เหมาะสม การสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีการประเมินผล และกระบวนการทำวิจัย เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการเบี่ยงเบน มีความน่าเชื่อถือ ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดในการเขียนส่วนนี้คือการละเลยรายละเอียดที่สำคัญ (Woodbury et al., 2005) มีการตอบคำถามว่าแก้ปัญหานั้นๆ ได้อย่างไรหรือมีกระบวนการแก้ปัญหาอย่างไร มีการสร้างแบบจำลองหรือรูปแบบการวิเคราะห์ หรือการวิเคราะห์ข้อมูลตามผลผลิตจริงหรือไม่ ขอบเขตของงานวิจัยคืออะไร มีตัวแปรอะไรที่สำคัญที่ต้องควบคุมหรือวัด (Koopman, 1997) รวมถึงอธิบายการติดตั้งงานทดลอง รูปแบบต่างๆ การได้มาซึ่งข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ (Hoang & Reinbolt, n.d.)

ผลการวิจัย เขียนสิ่งที่ตอบสนองเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงานวิจัย รวมถึงผลการรายงานข้อมูลที่ทำกรวิเคราะห์ตามวิธีที่กล่าวข้างต้น ซึ่งเป็นเนื้อความเฉพาะที่มีประเด็นหลักๆ การเขียนส่วนนี้จึงมีความสำคัญต่องานวิจัย ผู้เขียนควรเขียนอ้างอิงที่เป็นข้อเท็จจริงพร้อมแปลผลข้อมูลเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการอภิปรายผล หากผู้เขียนละเลยข้อมูลที่มีความสำคัญ อาจจะทำให้เป็นจุดด้อยของการเขียนบทคัดย่อ เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่จะอ่านบทคัดย่อและอ่านตัวเลขต่างๆที่

อธิบายผลการวิจัย (Woodbury et al., 2005; Hoang & Reinbolt, n.d.) การเขียนผลการวิจัยยังเป็นการตอบคำถามวิจัยหรือปัญหา และสรุปผลให้ได้ เช่น มีร้อยละที่มากกว่า หรือน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอีกตัวแปรหนึ่ง และการนำเสนอตัวเลขที่สามารถทำให้มีการแปลความหมายผิคนั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหาได้ (Koopman, 1997)

บทสรุป เขียนสรุปสิ่งที่ค้นพบ Implication หรือสิ่งที่ประโยชน์ของผลการวิจัย และบทประยุกต์ใช้ในอนาคต อีกทั้งสิ่งที่ได้เรียนรู้ และสรุปว่าผลวิจัยนั้นเป็นสิ่งทั่วไปหรือมีความเฉพาะในเรื่องใด มีความสำคัญอย่างไร (Koopman, 1997; Woodbury et al., 2005)

การอภิปรายผล ส่วนนี้รวมข้อมูลที่อ้างถึงปัญหาในอดีตภายใต้การศึกษานี้และวิธีการแก้ไขต่างๆ อธิบายว่างานวิจัยนี้มีความสัมพันธ์อย่างไร แตกต่างอย่างไร เหมือนกันอย่างไร หรือตอบคำถามว่าผลทั้งหมดหมายความว่าอย่างไร สมมติฐานที่ตั้งไว้ใช้ได้หรือไม่ เรียนรู้อะไรจากผลวิจัย และเหตุใดจึงมีความแตกต่าง (Hoang & Reinbolt, n.d.)

2.2.3 ตัวอย่างบทคัดย่อ

ตัวอย่างบทคัดย่อดังต่อไปนี้ ประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 4 องค์ประกอบ แต่มีวิธีการเขียนที่ต่างกัน

ตัวอย่างที่ 1 บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์ (Woodbury et al., 2005)

(1) There is circumstantial evidence that chocolate containing K1TK α T growth factor may increase proliferation of epithelial tissue in partial thickness wounds according to Cadbury, 1985. The ability of K1TK α T growth factor, versus no growth factor, in accelerating wound closure of Stage II pressure ulcers in elderly adult individuals with spinal cord injury (SCI) was investigated. (2) Forty subjects (54—74 yrs old) with C4—C6 complete SCI who had Stage II pressure ulcers for at least six months who met standardized inclusion/exclusion criteria volunteered to participate in the study. They were randomly assigned to receive either K1TK α T growth factor (one mg/ml) administered daily via a gauze dressing or an identical dressing without K1TK α T. All subjects in both groups had similar protocols of standard wound care,

including pressure off-loading, nutritional intake, and daily activity during the 15-day treatment period. Healing was assessed at baseline, at five, 10 and 15 days of treatment by an assessor, who was blinded to group allocation, using a digital Dukassy wound measurement device, which previously was shown to reliably assess wound re-epithelialization. The proportion of wounds that were re-epithelialized was compared between groups using Chi square. (3) Significantly more subjects in the K1TK α T chocolate growth factor group, 17 of 20 versus eight of 20 subjects who were treated with only gauze dressings, had complete re-epithelialization by day 15 of treatment ($p=0.003$). (4) The addition of K1TK α T growth factor to traditional gauze-based wound treatment may lead to faster closure of Stage II pressure ulcers in the elderly patients with complete C4—C6 SCI. Shorter time with pressure ulcers would improve quality of life and reduce the cost of care. Further research is warranted to confirm these findings and determine if other patient populations, such as elders living in a nursing home, may benefit from this “sweet” treatment.

ตัวอย่างบทคัดย่อที่ 1 ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ ส่วนที่ (1) คือบทนำ ส่วนที่ (2) คือวิธีการทำวิจัย ส่วนที่ (3) ผลการทำวิจัย และส่วนที่ (4) คือการอภิปรายผลและบทสรุป

ตัวอย่างที่ 2 บทคัดย่อบทความวิจัยด้านภาษาอังกฤษ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Todd & Pojanapunya, 2009)

Title: Implicit attitudes towards native and non-native speaker teachers

Abstract

(1) The academic literature and educational principle suggest that native and non-native English speaking teachers should be treated equally, yet in many countries there is a broad social and commercial preference for native speaker teachers which may also involve racial issues. (2) Attitudes towards native and non-native English speaking teachers have typically been investigated through questionnaire surveys, but, since such attitudes may involve prejudices, other research methods designed to elicit implicit attitudes may be preferable. In this study, the Implicit Association Test was used to investigate the implicit attitudes of Thai students towards

native and non-native English speaking teachers, and results were compared with explicit attitudes elicited through a questionnaire. (3) The results indicated that attitudes towards native and non-native teachers are complex with an explicit preference for native speaker teachers. (4) The reasons for and implications of these contrasting findings are discussed.

Keywords: Native speaker teacher; Non-native speaker teacher; Implicit attitude; Thailand; Implicit Association Test; Prejudice

บทคัดย่อที่ 2 ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ ส่วนที่ (1) คือบทนำ ส่วนที่ (2) คือวิธีการทำวิจัย ส่วนที่ (3) ผลการทำวิจัย และส่วนที่ (4) บทสรุป ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในรายละเอียด เพียงแต่รายงานไว้ว่าในรายงานวิจัยมีการอภิปรายผล ข้อเสนอแนะและการประยุกต์ใช้ ซึ่งอาจอนุมานได้ว่า ถ้าผู้อ่านต้องการทราบละเอียดก็ต้องอ่านรายงานฉบับเต็ม

2.3 ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ (Linguistic Feature of an Abstract)

บทคัดย่อเป็นการเขียนเชิงวิชาการอย่างหนึ่งที่มีความเฉพาะ APA (2002) ได้เสนอลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อหลายลักษณะคือใช้ประโยคที่ประธานเป็นผู้กระทำ (active voice) ที่มีสรรพนาม I และ We มากกว่าประโยครูปการถูกกระทำ (passive voice) อีกทั้งควรใช้ออดีตกาล (past tense) ในการอธิบายการทดลองและตัวแปรต่างๆ แต่ควรใช้ปัจจุบันกาล (present tense) ในการอธิบายผลการทดลอง บทสรุปและการประยุกต์ใช้

อย่างไรก็ตาม Graetz (1985 อ้างใน Swales, 1990) เสนอว่าบทคัดย่อมักจะใช้ออดีตกาล (past tense) สรรพนามบุรุษที่ 3 (the third person) ประโยครูปการถูกกระทำ (passive voice) และไม่มีประโยคปฏิเสธในการเขียนบทคัดย่อ นอกจากนี้บทคัดย่อควรเลี่ยงประโยคย่อยที่มีอนุสัณฐาน (subordinate clauses) สัญลักษณ์ต่างๆ (symbols) คำย่อ (abbreviations) และคำสั้นๆ (shortcuts) เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน ควรเขียนเป็นประโยคที่กระชับเลี่ยงการกล่าวซ้ำ (repetitions) ประโยคที่ไม่มีความสำคัญ (meaningless expressions) การใส่ภาพประกอบ (illustrations) การให้ข้อมูลเบื้องต้น (preliminaries) รายละเอียดเชิงบรรยาย (descriptive details) การอธิบายตัวอย่าง (examples) การอ้างอิงเชิงอรรถ (footnotes) เพื่อให้บทคัดย่อสั้นและกระชับ เลี่ยงการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (superlatives) การใช้คำคุณศัพท์ (adjectives) เพื่อให้มีความเป็นกลาง การเขียนบทคัดย่อต้องเขียนไม่ให้ซับซ้อน เพราะผู้อ่านต้องการเนื้อหาเพียงเท่าที่ทำให้เข้าใจง่าย

ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อประกอบด้วยเนื้อหา 4 ส่วนคือหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ข้อผิดพลาด ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการเขียน

2.3.1 หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (English Grammar)

Cowan (2008) กล่าวว่าไวยากรณ์ คือกฎเกณฑ์ที่อธิบายว่าคำต่างๆและกลุ่มคำต่างๆสามารถเรียงกันเป็นประโยคได้อย่างไรในภาษานั้นๆ ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษประกอบด้วยกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่ควบคุมการสร้างประโยคในภาษาอังกฤษและเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษควรรู้

Bussmann et al. (1998) กล่าวในพจนานุกรม Routledge Dictionary of Language and Linguistics ว่าไวยากรณ์คือความรู้หรือการเรียนรู้ของคำและโครงสร้างของภาษาธรรมชาติ ยกเว้นสัทศาสตร์ ระบบเสียงในภาษา และความหมาย ซึ่งเป็นสาขาเฉพาะของภาษาศาสตร์ อีกทั้งไวยากรณ์คือระบบของกฎทางโครงสร้าง เป็นพื้นฐานของทุกกระบวนการของการสร้างภาษาและความเข้าใจ และไวยากรณ์คือทฤษฎีทางภาษา

Celce-Murcia & Larsen-Freeman (1999) ได้กล่าวว่า ควรนิยามคำว่าไวยากรณ์ตามเป้าหมายการใช้ ไวยากรณ์สามารถใช้อธิบายทั้งโครงสร้างของภาษานั้นๆและอธิบายว่าเป็นอย่างไรและการใช้เพื่ออธิบายการสื่อสาร ไวยากรณ์เกิดขึ้นในสามระดับคือ ระดับคำ (the sub sentential หรือ morphological level) ระดับประโยค (the sentential หรือ syntactic level) และระดับวาทกรรมหรือระดับที่เหนือกว่าประโยค (the suprasentential หรือ discourse level)

1. ระดับคำ

ไวยากรณ์ระดับคำคือระดับที่เล็กกว่าประโยค เช่น กาล สามารถอธิบายผ่านการใช้กริยาในระดับคำได้ เพราะกริยาสำหรับกาลประกอบด้วย กริยาช่วย (auxiliary verbs) และกริยาหลัก ซึ่งเป็นส่วนประกอบระดับคำ ตัวอย่างเช่นอดีตกาลต่อเนื่อง (past continuous tense) ที่ต้องใช้กริยาช่วย be และเติม -ing ที่กริยาหลัก

อดีตกาลต่อเนื่อง: be (อดีตกาล) + กริยาหลัก + -ing

was/were + walk + -ing = was/were walking

ตัวอย่างเช่น

He was having a shower while I was reading a magazine.

เพราะประธานคือ He และ I ต้องใช้กับ was เพื่อให้สอดคล้องกันและ กริยาแท้เติม -ing เพื่อเป็นส่วนประกอบของอดีตกาลต่อเนื่อง โดยคำว่า have ตัด e ออกก่อนเติม -ing และคำว่า read เติม -ing ได้เลย

2. ระดับประโยค

ไวยากรณ์ระดับประโยคคือการอธิบายโครงสร้างของภาษาอังกฤษระดับประโยค (syntax) ว่าประกอบด้วยองค์ประกอบใดบ้าง เช่น ภาคประธาน ภาคแสดง และส่วนขยาย และการเรียงลำดับคำอย่างไรให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ เช่น รูปแบบกาลของกริยา ว่าควรอยู่ตรงไหนของประโยค ซึ่งพื้นฐานการเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษคือกริยาตามหลังประธานของประโยคและมาก่อนกรรมของประโยค ตัวอย่างเช่น

She was walking home from school that day.

ประธาน กริยา ส่วนขยาย (Adverbials)

หากเป็นประโยคคำถาม กริยา be จะสลับที่กับประธาน และหากเป็นประโยคปฏิเสธ จะมีคำว่า not ตามหลังกริยา be โดยสามารถเขียนรูปแบบย่อได้ (contraction) ตัวอย่างเช่น

Was she walking home from school that day?   ประโยคคำถาม

She wasn't at home from school that day.   ประโยคปฏิเสธ

3. ระดับวาทกรรม หรือระดับที่เหนือกว่าประโยค

ไวยากรณ์ระดับวาทกรรมครอบคลุมทั้งระดับคำและระดับประโยครวมกัน ทำให้เกิดข้อความที่สื่อสารได้ ตัวอย่างเช่นบทอ่านนี้เป็นการเล่าเรื่องลำดับเหตุการณ์ (narratives)

Danny wants to buy a car. He is having a new job and needs a car for work. Right now, he is at Ace Used Cars. He is looking at a car. A salesperson is talking to Danny. She is describing the car to him. He is listening to her. The car is not bad, but Danny doesn't like it very much. He wants a nicer car, but he doesn't have much money. The price for this car seems right. He thinks about it. (Butler, 2007)

ตัวอย่างข้างต้น เล่าเรื่องเหตุการณ์ของผู้ชายชื่อ Danny ที่ต้องการซื้อรถ ประโยคที่หนึ่งเป็นใจความสำคัญของเรื่อง คือเขาต้องการซื้อรถ ประโยคที่สองจึงเป็นประโยคสนับสนุนใจความของประโยคแรก เพื่อต้องการบอกสาเหตุของการซื้อรถ จากนั้นเหตุการณ์ก็ดำเนินต่อไป

เป็นประโยคที่ 3 และอื่นๆ เพื่อเล่าลำดับเหตุการณ์ของการซื้อรถ สังเกตได้ว่าระดับวาทกรรมมีความสำคัญ เพราะทั้งย่อหน้าเป็นวาทกรรมที่ต้องมีความต่อเนื่องในประเด็นเดียวกัน โดยระดับคำเป็นส่วนย่อยของระดับประโยค และระดับประโยคก็เป็นส่วนย่อยของระดับวาทกรรม ประกอบกันเพื่อให้กลายเป็น 1 ย่อหน้า ส่วนประกอบต่างๆจึงมีความสำคัญในการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน

ไวยากรณ์มีความสำคัญอย่างมากในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความยากและซับซ้อน อีกทั้งยังแตกต่างจากไวยากรณ์ภาษาไทย หากผู้เรียนไม่รู้และไม่เข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก็จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดในระดับต่างๆได้

2.3.2 ข้อผิดพลาด (Errors)

พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2553) นิยามคำว่าข้อผิดพลาด ว่าเป็น “การใช้ภาษาในการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่ายังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งอาจเป็นคำ โครงสร้าง วลี วรรค ฯลฯ มีการแยกแยะระหว่างข้อผิดพลาดที่เป็นผลมาจากความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ กับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความเอาใจใส่ ความเหน็ดเหนื่อย ความเลินเล่อ หรือลักษณะอื่นๆ ของพฤติกรรมภาษา (linguistic performance)”

Corder (1967) กล่าวว่าข้อผิดพลาด (errors) ไม่ใช่ลักษณะที่ไม่ดี (bad habit) แต่เป็นสิ่งที่แสดงถึงการพัฒนาภาษาที่สองของผู้เรียน อีกทั้งข้อผิดพลาดยังเปรียบเสมือนกระจกที่สามารถสะท้อนระดับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ Ellis (1997) ยังเสนอเพิ่มเติมว่าข้อผิดพลาดแสดงถึงช่องว่างระหว่างระดับความรู้ที่ผู้เรียนรู้และสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้

2.3.2.1 ประเภทของข้อผิดพลาด

การเกิดข้อผิดพลาด เป็นส่วนที่สำคัญมากอย่างหนึ่งของผู้เรียน ซึ่งข้อผิดพลาดจะมี 2 ลักษณะคือ ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบ (systematic errors) และข้อผิดพลาดที่ไม่เป็นระบบ (non-systematic errors) ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสร้างภาษาผิดเพราะไม่รู้กฎการใช้ที่ถูกต้อง (Brown, 2000; Richard, 1974) แต่ข้อผิดพลาดที่ไม่เป็นระบบสามารถเรียกอีกอย่างหนึ่งคือ mistakes ซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ไม่ได้เกิดขึ้นการไม่รู้กฎการใช้ที่ถูกต้อง หรือสามารถอธิบายอีกหนึ่งคือความไม่ระมัดระวังทำให้เกิดข้อผิดพลาดแบบที่ไม่เป็นไปตามระบบภาษา

นอกจากนี้ข้อผิดพลาดยังแบ่งได้อีก 2 รูปแบบคือ *global errors* ซึ่งหมายถึง ข้อผิดพลาดที่มีผลกระทบต่อ โครงสร้างทั้งหมดของประโยค เช่น *The policeman was in the corner whistle...* เป็นประโยคที่เข้าใจได้ยากเพราะโครงสร้างพื้นฐานของประโยคผิด กริยา *whistle* ไม่ควรจะมาตามประโยคที่สมบูรณ์อย่าง *The policeman was in the corner* แต่ต้องทำเป็นอนุประโยค ขยายความคำว่า *the policeman* หรือทำเป็นประโยคลดรูปเช่น *The policeman was in the corner who whistled* หรือ *The policeman was in the corner whistling* และ *local errors* หมายถึง ข้อผิดพลาดที่มีผลกระทบต่อเพียงบางส่วนในประโยค เช่นกริยาเติม *-s* หรือไม่เติม *-s* เป็นต้น (Ellis, 1997)

2.3.2.2 สาเหตุของข้อผิดพลาด

สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดมี 2 สาเหตุหลักคือการถ่ายโอนระหว่างภาษา (*interlingual transfer*) และ การถ่ายโอนภายในภาษา (*intralingual transfer*) คำว่าการถ่ายโอน (*transfer*) ในทางภาษาศาสตร์หมายถึงอิทธิพลความรู้พื้นฐานของภาษาที่หนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ ภาษาที่สอง (Ellis, 1997; Saville-Troike, 2006)

การถ่ายโอนระหว่างภาษา เป็นการเกิดข้อผิดพลาดในความเข้าใจระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ซึ่งเกิดขึ้นในสองรูปแบบคือการถ่ายโอนเชิงบวก (*positive transfer*) และการถ่ายโอนเชิงลบ (*negative transfer*) การถ่ายโอนเชิงบวกหมายถึงเมื่อโครงสร้างหรือกฎการใช้ของ ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนจึงสามารถนำความรู้พื้นฐานในภาษาที่หนึ่ง มาประยุกต์ใช้กับรูปแบบของภาษาที่สองได้ โดยไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (Saville-Troike, 2006) แต่การถ่ายโอนเชิงลบ หรือ *interference* เกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างหรือกฎการใช้ของภาษาที่หนึ่งและ ภาษาที่สองไม่เหมือนกันและทำให้ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดขึ้นในภาษาที่สอง (Brown, 2000; Richard et al, 1992; Ellis, 1997) นอกจากนี้ Ellis (1994 อ้างใน Saville-Troike, 2006) กล่าวเพิ่มเติม ว่าปัจจัยระหว่างภาษา (*interlingual factor*) ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการแปลภาษาด้วย เนื่องจากการ ถ่ายโอนเชิงลบด้วยการแทรกแซงของภาษาแม่ (*mother tongue interference*) ตัวอย่างเช่น *'I hungry very much'* เป็นโครงสร้างภาษาอังกฤษที่ผิดเพราะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาไทย ผู้เรียนคนไทยส่วนใหญ่มักจะละเลยการใช้ *'verb to be'* และใช้คำคุณศัพท์ภาษาอังกฤษเสมือนคำกริยาใน ภาษาไทย นั่นคือผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ทำให้สร้างประโยคออกมาไม่ตรงตามรูปแบบ ของภาษาที่สอง ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการถ่ายโอนเชิงลบเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดในภาษา ที่สอง

การถ่ายโอนภายในภาษา เกิดขึ้นเพราะความสับสนของผู้เรียนในเรื่องรูปแบบของภาษาที่สองเนื่องจากการสรุปเกินการ (overgeneralization) ซึ่งหมายถึงกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ให้ครอบคลุมเกินวงที่ยอมรับกัน เช่นการประยุกต์ใช้กฎที่ไม่ถูกต้อง ฯลฯ ตัวอย่างเช่น ใช้คำว่า ‘womans’ แทนคำว่า ‘women’ และ ‘childs’ แทนคำว่า ‘children’ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใช้กฎทั่วไปกับคำที่ไม่เป็นไปตามกฎ การใช้ ‘go, goed, goed’ แทนคำว่า ‘go, went, gone’ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนไม่รู้ว่ากริยาดังกล่าวเป็นกริยาแบบปกติ (irregular verbs)

2.3.2.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาที่สอง อันจะทำให้ทราบว่าผู้เรียนรู้อะไรบ้างในภาษาเป้าหมาย (Ellis, 1997; Brown, 2000; Saville-Troike, 2006; Norrish, 1983) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีประโยชน์มากต่อผู้เรียน ผู้สอนและผู้ทำวิจัย เพราะจะได้ทราบว่าที่มาของข้อผิดพลาดและแก้ไขได้ถูกต้อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในภาษาที่สอง มี 4 ขั้นตอนคือ (1) การระบุข้อผิดพลาด (identification of errors) และการรวบรวมตัวอย่างข้อผิดพลาด (2) การบรรยายลักษณะของข้อผิดพลาด (description of errors) และการจำแนกข้อผิดพลาด (classification of errors) (3) การอธิบายข้อผิดพลาด (explanation of errors) และ (4) การประเมินข้อผิดพลาด (evaluation of errors) ขั้นตอนแรกคือการระบุข้อผิดพลาดซึ่งเป็นการตัดสินใจว่าประโยคนั้นถูกหรือผิดในภาษาเป้าหมาย ขั้นตอนที่สองคือบรรยายลักษณะของข้อผิดพลาดนั้นๆและจำแนกเป็นประเภท ขั้นตอนที่สามารถอธิบายเหตุผลของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นให้ได้ว่าเพราะสาเหตุใด ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดเพื่อที่จะเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง และขั้นตอนสุดท้ายคือประเมินข้อผิดพลาด รวมถึงวิเคราะห์ว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวมีผลกระทบอะไรบ้าง และทำให้ผู้เรียนรู้อะไรบ้างและมีผลกระทบใดบ้างและเป็นข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงหรือไม่ (Ellis, 1994 อ้างใน Saville-Troike, 2006)

2.3.3 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (Grammar errors)

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีหลายประเภทและมีสาเหตุหลากหลาย

2.3.3.1 ประเภทและสาเหตุของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นการจำแนกข้อผิดพลาดประเภทหนึ่งในขั้นตอนที่สองของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Ellis, 1997) คือการใช้ไวยากรณ์มาบรรยายลักษณะของข้อผิดพลาด

Cowan (2008) กล่าวว่าผู้สอนทุกคนควรตระหนักว่าพัฒนาการของผู้เรียนเกิดจากการสร้างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ซึ่งข้อผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ

1. **Performance errors** คือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะความไม่รู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แต่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจในขณะที่ผู้เรียนหรือเจ้าของภาษาเองนั้นกำลังพูดหรือเขียน ข้อผิดพลาดชนิดนี้เป็นแค่ส่วนน้อยในข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนกระทำ ตัวอย่างเช่น

*No matter where you live, the great taste of your favorite Lays flavors *are* just around the corner.

ประโยคนี้ผิดเรื่องความสอดคล้องของประธานและกริยา ควรจะเป็น *is* ไม่ใช่ *are* สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดนี้ในขณะที่พูดได้เพราะคำว่า *flavors* เป็นพหูพจน์ ผู้พูดจึงคิดว่าใช้ *are* ได้

2. **Imperfect learning** คือการเรียนรู้ที่จะใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แต่ประโยคที่สร้างมานั้นยังไม่ถูกต้องทั้งหมด ตัวอย่างเช่น

*Does he *goes* to school every day?

ประโยคนี้ผิดเพราะผู้เขียนทราบว่าควรใช้ *does* เพื่อตั้งคำถามสำหรับประธาน *he* แต่ผู้เขียนทราบเช่นกันว่าควรใช้คำว่า *goes* เพื่อให้สอดคล้องกับประธาน *he* แต่เมื่อสร้างประโยคคำถามออกมา ผู้เขียนยังสร้างไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะผู้เขียนอาจไม่ทราบว่าเมื่อตั้งคำถาม กริยาควรอยู่ในรูปเดิม ทำให้ประโยคคำถามที่ได้ยังไม่สมบูรณ์

3. **Overgeneralization** คือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนใช้กฎทางไวยากรณ์เพื่อสร้างประโยคที่ไม่มีในกฎ ตัวอย่างเช่น

*Mom made Bill *to go* to the party.

ประโยคนี้เป็นข้อผิดพลาดทั่วไปสำหรับผู้เรียน เพราะกริยา make เป็นคำกริยาไม่ก่ คำที่กริยาตามมาต้องใช้กริยาหลักรูปเดิมเท่านั้น (bare infinitive form)

4. **Influence of the Native Language** คือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนใช้กฎทาง ไวยากรณ์ของภาษาแม่มาสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

*We go eat lunch at restaurant every day.

พวกเราไปกินอาหารกลางวันที่ร้านอาหารทุกวัน

ประโยคนี้เรียงประโยคโดยใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยเป็นหลักทำให้เกิดข้อผิดพลาด ขึ้น ในประโยคนี้ควรใช้คำว่า to คั่น เพื่อบอกวัตถุประสงค์ว่าไปเพื่อทำอะไร อีกทั้งการพูดถึงมี้อ อาหาร ในภาษาอังกฤษนิยมใช้คำว่า have และเมื่อกล่าวถึงคำนามที่นับได้และเฉพาะเจาะจงควรใช้ คำนำหน้าคำนาม the หน้าคำนามนั้นๆ ประโยคที่ถูกต้องควรเป็นดังนี้

We have lunch at the restaurant every day.

2.3.3.2 ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทย

ในงานวิจัยของ Noojan (1999) แบ่งข้อผิดพลาดเป็นสองระดับคือระดับประโยค (sentential level) และระดับคำ (word level) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในกลุ่มนักศึกษาไทย ข้อผิดพลาดในระดับประโยคมี 5 ประเภทคือ ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) การเรียงลำดับคำ (word orders) และกาล (tenses) และในระดับคำมีข้อผิดพลาด 4 ประเภทคือ คำนำหน้าคำนาม (articles) คำบุพบท (prepositions) คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ (singular and plural nouns)

งานวิจัยของ Hengwichitkul (2006) แบ่งข้อผิดพลาดเพียงในระดับประโยค (sentential level) ได้แก่ ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-Verb agreements) กาล (tenses) ชนิดของคำ (parts of speech) กลุ่มคำที่นำหน้าด้วย participle (participial phrases) ประโยคย่อยใช้ขยายความ (relative clauses) ประโยคในรูปแบบถูกกระทำ (passive voice) โครงสร้างของ ประโยคที่สอดคล้องกัน (parallel structure) เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) ประโยคไม่ สมบูรณ์ (fragments) และประโยคต่อเนื่อง (run-ons)

งานวิจัยนี้จะนำข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นมาปรับใช้ในการ วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาระดับปริญญาโท ดังนี้

ระดับประโยค (Sentential Level)

1. ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments)

Stroman et al. (2011) กล่าวว่าประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) คือข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อข้อความหนึ่งไม่สามารถเป็นประโยคได้ เพราะมีองค์ประกอบไม่ครบ ไม่สามารถเป็นประโยคเดี่ยวได้ แต่ปรากฏดูคล้ายๆเหมือนประโยคสมบูรณ์ บางครั้งข้อความประเภทนี้จะขึ้นต้นด้วย when, after, before, since, because หรือ so ซึ่งเป็นอนุประโยคไม่อิสระและไม่มี ความหมายที่สมบูรณ์ในตัว (dependent clauses) แต่ไม่มีประโยคอิสระอื่นๆอยู่ในประโยค บางครั้ง ข้อผิดพลาดประเภทนี้เกิดขึ้นเนื่องจากไม่มีกริยาอยู่ในประโยค จึงไม่จัดว่าเป็นประโยคที่สมบูรณ์ Hopper et al. (2010) กล่าวว่าบางครั้งเมื่อมีคำขยาย (modifiers) มาก ผู้เขียนจะแยกประโยคออกมา จากประโยคเดี่ยว โดยไม่ได้คำนึงว่าส่วนนั้นไม่สามารถเป็นประโยคได้ ตัวอย่างประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น (Hopper et al., 2010)

*Because he was serving his residency at the crowded city hospital.

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคย่อยที่ไม่อิสระ (a dependent clause) เพราะระบุเพียงสาเหตุ ไม่มีผลตามมา ทำให้ไม่มีความหมายที่สมบูรณ์ในตัว จึงไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์

*While millions of people all over the world are dying of starvation.

ตัวอย่างนี้เป็นอนุประโยคกริยาวิเศษณ์ (adverb clause) เป็นเพียงส่วนขยาย ไม่สามารถเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ เป็นประโยคเหตุ-ผล แต่มีแต่เหตุ ไม่มีผล

*To hear Beethoven's piano sonatas played by a great pianist.

ตัวอย่างนี้เป็นวลีกริยา (infinitive phrase) ไม่ใช่ประโยค สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ประธาน ของประโยค และคำว่า played ไม่ใช่กริยาของประโยค แต่เกิดจากการลดรูปประโยคให้เหลือเพียง กริยาช่องที่ 3 เป็นอนุประโยคขยายคำว่า piano sonatas จึงไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์

2. ประโยคต่อเนื่อง (Run-ons)

ประโยคต่อเนื่องเป็นข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียนไม่เชื่อมประโยค อย่างถูกต้องหรือเขียนประโยคโดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนใดๆ (Butler, 2007) Boardman & Frydenberg (2002) กล่าวว่า วิธีการแก้ไขประโยคต่อเนื่องคือแยกออกเป็นสองประโยคหรือมากกว่า

นั้นแล้ว เพิ่มคำให้ประโยคสมบูรณ์ หรือเพิ่มคำเชื่อมแบบสันธาน (Conjunctions) หรืออนุสันธาน (subordinating conjunctions) ตัวอย่างเช่น (Butler, 2007)

*My brother's name is Osman he is sixteen years old.

(เป็นประโยคนี้เป็น 2 ประโยคต่อเนื่องกันแต่ไม่มีคำเชื่อมและเครื่องหมายวรรคตอน จึงควรแยกออกเป็นสองประโยคโดยการใช้เครื่องหมายจุดภาคหรือคำว่า and เชื่อมระหว่างกัน)

My brother's name is Osman and he is sixteen years old.

*They are going to save their money, then they will buy a house.

(คำว่า then ไม่ใช่คำเชื่อมจึงควรแยกเป็นสองประโยค)

They are going to save their money. Then, they will buy a house.

(Butler, 2007)

3. ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-verb Agreements)

ความสอดคล้องของประธานและกริยาคือกฎเกณฑ์ที่ระบุวิธีการใช้กริยาให้สอดคล้องกับประธานในประโยคนั้นๆซึ่งเกี่ยวข้องกับจำนวน บุคคลและกาล (Lacie, 2008) Celce-Murcia & Larsen-Freeman (1999) กล่าวว่าข้อผิดพลาดนี้อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากปัจจัยเรื่องเสียง หรือการรับรู้ (phonological หรือ perceptual factors) มากกว่าความแตกต่างของประโยคหรือคำ (syntactic หรือ morphological differences) ตัวอย่างของจำนวนที่เกี่ยวข้องกับความสอดคล้องของประธานและกริยา คือในประโยคปัจจุบันกาล สรรพนามบุรุษที่ 3 (The third person singular) จะมีผลต่อกริยาที่ตามมาว่าจะต้องเติม -s หรือ -es หรือไม่เติม แต่อย่างไรก็ตามข้อผิดพลาดนี้เป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาไทยเพราะเป็นหลักไวยากรณ์ที่ไม่มีในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

He drinks milk every evening.

Children drink milk every evening.

ต้องเติม -s หลังกริยา *drink* ในประโยคแรกเพราะสอดคล้องกับประธานเอกพจน์ *he* และไม่ต้องเติมหลังกริยา *drink* ในประโยคที่สองเพราะสอดคล้องกับประธานพหูพจน์ *children* อยู่แล้ว ข้อผิดพลาดในประโยคที่ 2 คำว่า *children* มีรูปคล้ายคำนามเอกพจน์จึงไม่มีเสียง -s ข้างท้าย อาจเกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้เพราะที่จริงแล้วความหมายเป็นพหูพจน์

การใช้ verb to be ให้สอดคล้องกับประธานของประโยคก็เป็นเรื่องยากเช่นกัน หากพูดถึงเรื่องปัจจุบัน ประธาน I ใช้คำว่า am ประธาน he, she, it และประธานเอกพจน์ใช้คำว่า is และ ประธาน you, we, they และประธานพหูพจน์ใช้คำว่า are แต่เมื่อพูดถึงเรื่องในอดีต ประธาน I, he, she, it และประธานเอกพจน์ใช้กับคำว่า was และประธาน you, we, they และประธานพหูพจน์ใช้กับคำว่า were จะเห็นได้ว่าการใช้ Verb to be มีความยุ่งยาก จึงเป็นไปได้ที่จะพบเห็นความผิดพลาดในประโยคดังนี้

*You is late.

*We was on time

ทั้งที่ประโยคที่ถูกต้องเป็น

You are late.

We were on time. (Butler, 2007)

4. การเรียงลำดับคำ (Word Orders)

การเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อโครงสร้างของประโยค เพราะทำให้เกิดความสับสนได้ หากผู้เขียนวางคำในตำแหน่งที่ผิด (Hopper et al., 2010) คำขยายที่วางในตำแหน่งที่ผิดเป็นอีกหนึ่งข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทย เช่นในภาษาอังกฤษควรวางคำคุณศัพท์ไว้หน้าคำนามเพื่อขยายความ แต่ในภาษาไทยต้องวางคำคุณศัพท์ไว้ข้างหลังคำนามเพื่อขยายความ ตัวอย่างเช่น

A white shirt

ในภาษาอังกฤษควรวางคำคุณศัพท์ไว้หน้าคำนามและจำนวนไว้ข้างหน้าสุด
เสื้อสีขาว 1 ตัว

ในภาษาไทยต้องวางคำคุณศัพท์ไว้ข้างหลังคำนามและจำนวนไว้ข้างท้ายสุด

Two new big white shirts

เสื้อสีขาวขนาดใหญ่และใหม่ 2 ตัว

ในภาษาอังกฤษ เมื่อคำนามมีส่วนขยายด้านหน้าด้วยคำคุณศัพท์มากกว่า 1 คำ จะมีการเรียงลำดับของคำคุณศัพท์ ดังนี้ ความคิดเห็น ขนาด คุณภาพ รูปร่าง อายุ สี คำคุณศัพท์เติม -ed หรือ -ing (Participle) วัสดุ ชนิด และวัตถุประสงค์ (Carter & McCarthy, 2006) อิทธิพลของภาษาแม่อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดนี้ได้ ตัวอย่างของการใช้คำคุณศัพท์หลายคำ เพื่อขยายคำนามคำเดียว มีดังนี้

Ali has short, dark hair.
 French blueberries taste good. (Butler, 2007)
 This is a poor little pink plastic doll.
 That is an ugly old grey wooden statue.
 Do you have some expensive Italian vase?
 Do you have a big white cat?
 He is an athletic, eighteen-year-old Mexican student.
 (Celce-Murcia & Larsen-Freeman, 1999)

5. กาล (Tenses)

กาลใช้ระบุเวลาของการกระทำนั้นๆ โดยใช้คำกริยาและคำบอกเวลา แต่ในภาษาไทยนั้นมีความพิเศษที่บอกเวลา โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำกริยาในประโยค (Hengwichitkul, 2006) ตัวอย่างเช่น

5.1 เขาซื้อนม

จากประโยคภาษาไทยจะเห็นได้ว่าสามารถแปลความหมายได้ทั้งปัจจุบันกาลและอดีตกาล เมื่อเป็นประโยคปัจจุบันกาลจะเขียนได้ว่า

He is buying milk.

โดยใช้กาลปัจจุบันต่อเนื่อง (Present continuous) คือกาลที่ระบุช่วงเวลาของเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ยังไม่เสร็จสิ้น หรือบอกเหตุการณ์ชั่วคราว เมื่อเขียนเป็นภาษาอังกฤษต้องใช้กริยาปัจจุบันของ be ตามด้วยกริยาหลักที่เติม -ing ทั้งนี้ประโยคคือ He ต้องใช้คำ is เท่านั้น และตามหลักทางภาษา คำกริยา buy สามารถเติม -ing ได้เลย เนื่องจากหน้า -y คือสระจึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนเป็น i แล้ว

หากเขียนเป็นอดีตกาลจะเขียนได้ว่า

He bought milk.

5.2 a. เขาไปว่ายน้ำเมื่อวาน

ประโยคภาษาไทยจะใช้คำกริยาและใช้คำบอกเวลาเป็นคำขยาย

He went swimming yesterday.

เป็นประโยคอดีตกาล (present simple) ใช้กริยาช่องที่ 2 ซึ่งในประโยคนี้เป็นกริยา
 อดิวิกรรม จึงควรเป็น went ไม่สามารถใช้ goed ได้ และ yesterday เป็นคำบอกเวลาสำหรับอดีต

b. เขาไปว่ายน้ำ

He has gone swimming.

ในภาษาไทยใช้กริยาตัวเดิม แต่ในภาษาอังกฤษเปลี่ยนกาล โดยใช้ปัจจุบันกาล
 สมบูรณ์ (present perfect) เกี่ยวข้องกับมุมมองของผู้พูดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
 ช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอีกช่วงเวลาหนึ่ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอาจจะมี
 ความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน (Carter & McCarthy, 2006) จากตัวอย่างใช้กาลนี้เพราะ
 เหตุการณ์ว่ายน้ำเกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งในอดีตและยังกระทำอยู่ในขณะที่พูด จึงเป็น
 has gone (คำกริยาช่วย have ตามด้วยคำกริยาช่องที่ 3) อีกทั้งประธานเป็น he จึงควรผันกริยา
 ช่วยเป็น has ไม่ใช่ have

5.3 You will love this song

อนาคตกาล (Future simple) ใช้ will สำหรับการคาดเดา ทำนายเกี่ยวกับอนาคต
 โดย will ตามด้วยกริยาช่องที่ 1 (base infinitive form) เท่านั้น (Butler, 2007)

I am going to be at home in June.

อนาคตกาล (be going to) ใช้ be going to เพื่อบอกการวางแผนในอนาคต เพื่อบอก
 ว่าผู้พูดได้ทำการตัดสินใจแล้ว โดย be going to ตามด้วยกริยาช่องที่ 1 (base infinitive form) เท่านั้น
 เช่นกัน (Butler, 2007) แต่ในประโยคภาษาไทยในทั้ง 2 กรณี จะมีความหมายว่า “จะ” เมื่อแปลจาก
 ภาษาไทยมาเป็นภาษาอังกฤษ จึงมีปัญหา

6. อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters)

Butler (2007) กล่าวว่า คำบางคำในภาษาอังกฤษต้องเริ่มต้นด้วยอักษรพิมพ์ใหญ่
 ในภาษาอังกฤษมีกฎเกณฑ์การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่มี 5 แบบคือ

6.1 ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับคำสรรพนาม ‘I’ (Butler, 2007) ตัวอย่างเช่น

I live in Oakland now.

Rosa and I are in the same class.

6.2 ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับตัวอักษรแรกในการเริ่มต้นประโยค (Butler, 2007) ตัวอย่างเช่น

What is his last name?

His first name is David.

6.3 ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับชื่อบุคคลและคำนำหน้าชื่อ (Butler, 2007) ตัวอย่างเช่น

My dentist's name is Dr. Parker.

You can ask Ms. Evens.

6.4 ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับสัญชาติและภาษา (Butler, 2007) ตัวอย่างเช่น

He is English.

6.5 ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ใช้กับชื่อสถานที่ (Butler, 2007) ตัวอย่างเช่น

She comes from the United States.

Do you live on Maxwell Avenue?

7. เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations)

Boardman & Frydenberg (2002) กล่าวว่า ในการเขียนเชิงวิชาการของภาษาอังกฤษนั้น ต้องทำตามกฎเกณฑ์ของเครื่องหมายวรรคตอนอย่างระมัดระวัง ซึ่งผู้เขียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างประโยคเบื้องต้นก่อน ประโยคทั่วไปต้องขึ้นต้นด้วยอักษรพิมพ์ใหญ่และจบประโยคด้วยเครื่องหมายจบประโยค (full stop) เครื่องหมายคำถาม (question mark) หรือเครื่องหมายอัศเจรีย์ (Exclamation mark) (Butler, 2007; Boardman & Frydenberg, 2002; Einsohn, 2006) ตัวอย่างเช่น (Butler, 2007)

เครื่องหมายคำถามจบประโยค ใช้กับประโยคคำถาม

What is your name?

Where are you from?

เครื่องหมายจบประโยคใช้กับประโยคบอกเล่าและปฏิเสธ

My name is Maria.

I am a new student.

เครื่องหมายอัศเจรีย์ใช้ประโยคที่แสดงความรู้สึกที่รุนแรงหรือตกใจ หรือคำสั่งที่

หนักแน่น

What a nice idea!

Don't forget!

นอกจากนี้ยังมีเครื่องหมายที่ใช้ภายในประโยค ซึ่งมีปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย ได้แก่ เครื่องหมาย Apostrophe เครื่องหมายอัญประกาศ (Quotation mark) เครื่องหมายจุลภาค (Comma) เครื่องหมายทวิภาค (Colon) เครื่องหมายอัฒภาค (Semi-colon) และเครื่องหมายยัติภังค์ (Dash) เป็นต้น

เครื่องหมาย Apostrophe ใช้แสดงความเป็นเจ้าของหรือเป็นตัวย่อ (Butler, 2007)

That is Mr. King's office.

He is = He's

การใช้เครื่องหมายแสดงความเป็นเจ้าของนี้ หากตามหลังคำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ที่ไม่ได้ลงท้ายด้วย -s ต้องเขียนในรูป 's แต่ถ้าเป็นคำนามพหูพจน์ที่ลงท้ายด้วยการเติม -s ให้ใช้ในรูป ' อย่างเดียวเท่านั้น

เครื่องหมายอัญประกาศ ใช้ก่อนและหลังข้อความที่เป็นคำพูด

He said, "Meet me at 4.00."

เครื่องหมายจุลภาค ใช้แยกคำในประเภทเดียวกัน แยกประโยคย่อย

After the class ended, we went for coffee.

I like bananas, apples, oranges, and pears.

เครื่องหมายอัฒภาค ใช้เชื่อมประโยคอิสระที่มีความหมายเชื่อมโยงกัน แทนที่จะใช้ตัดขาดจากกัน

Jonas is very shy; he never goes to parties.

เครื่องหมายทวิภาค ใช้ขยายความประโยคที่กล่าวมาข้างต้น

Minds are like parachutes: they function only when open.

เครื่องหมายยัติภังค์ ใช้เพิ่มเติมใจความ อธิบายหรือสรุป

Half of all advertising is wasted—but no one knows which half.

ระดับคำ (Word Level)

1. คำนำหน้าคำนาม (Articles)

คำนำหน้าคำนามใช้กับคำนามในภาษาอังกฤษ มี 3 คำคือ a, an และ the โดยคำว่า a และ an เรียกว่า คำนำหน้าคำนามแบบไม่เจาะจง (indefinite articles) ใช้กับคำนามเอกพจน์ a ตามด้วยคำนามที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ และ an ตามด้วยคำนามที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ a,e,i,o และ u

คำว่า *the* เรียกว่า คำนำหน้าคำนามแบบเฉพาะเจาะจง (definite article) ใช้กับทั้งคำนามเอกพจน์และพหูพจน์ (Butler, 2007) การไม่มีคำนำหน้าคำนามนั้นเรียกว่า zero articles เกิดขึ้นกับคำนามที่นับไม่ได้ นามธรรม ชื่อต่างๆ หรือคำนามที่เป็นขนบธรรมเนียมประเพณี (a custom หรือ an institution) เช่น He enjoys breakfast. (Cowan, 2008) แต่ภาษาเอเชีย สลาฟ (Slavic) และแอฟริกาจำนวนมากไม่มีคำนำหน้าคำนาม (Celce-Murcia & Larsen-Freeman, 1999) เช่นเดียวกันภาษาไทยที่ไม่มีคำนำหน้าคำนาม ดังนั้นการใช้คำนำหน้าคำนามจึงเป็นหนึ่งปัญหาใหญ่สำหรับนักศึกษาไทยในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ เพราะมักจะลืมเขียนคำนำหน้าคำนามก่อนคำนาม หรือใช้ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างการใช้ที่ถูกต้องเช่น

I need an eraser.

คำว่า *an* ต้องวางหน้าคำนามเอกพจน์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ

She bought a car.

คำว่า *a* ต้องวางหน้าคำนามเอกพจน์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ

They drank milk.

ไม่มีคำนำหน้าคำนามที่นับไม่ได้

2. คำบุพบท (Prepositions)

คำบุพบทคือคำหรือกลุ่มคำเช่น *in, on, under, at, by, in front of* และอื่นๆ ใช้กับนำหน้าสถานที่หรือตำแหน่งที่ตั้งและเวลา เรื่องคำบุพบท ที่เป็นไวยากรณ์อีกเรื่องหนึ่งที่มีความท้าทายมาก Chodorow et al. (2007) กล่าวว่า คำบุพบทสามารถอยู่เป็นกลุ่มที่เรียกว่า บุพบทวลี (prepositional phrases) หรือเป็นส่วนขยาย (adjuncts) ได้ คำบุพบทในบางตำแหน่งก็เจาะจงว่าต้องเป็นคำใด ทำให้การเขียนมีปัญหา ตัวอย่างเช่น

ฉันตื่นนอนตอนเช้าตรู่

I get up in the early morning. (คำบุพบท *in* วางหน้าคำบอกเวลาเป็นช่วงเวลา)

ฉันเลิกงานตอนสาม โมง

I leave work at three o'clock. (คำบุพบท *at* วางหน้าคำบอกเวลาตามนาฬิกา)

เขาอยู่กรุงเทพมหานคร

He lives in Bangkok (คำบุพบท *in* นำหน้าคำบอกสถานที่ที่เป็นเมือง)

เขาทำงานที่โรงพยาบาล

He works at the hospital. (คำบุพบท *at* นำหน้าคำบอกสถานที่เฉพาะ)

จะเห็นว่าคำบุพบทในภาษาอังกฤษมีการระบุใช้เฉพาะว่าควรคู่กับเวลาและสถานที่หรือตำแหน่งที่ตั้งใด

3. การเลือกคำ (Word Choices)

การเลือกคำมีความสำคัญต่อการเขียนภาษาอังกฤษ บางคำมีหลายความหมายหรือมีการใช้ที่หลากหลาย หรือคำหลายๆคำมีความหมายเดียวในอีกภาษาหนึ่ง (Jacobs, 2010) นักศึกษาจึงควรเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับบริบทและใจความของงานเขียนนั้นๆ ดังนั้นเมื่อมีการเขียนบทคัดย่อจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จึงอาจเกิดปัญหาการเลือกใช้คำผิดหรือวางในตำแหน่งที่ผิด การเลือกคำส่วนใหญ่เกิดจากการ

- 1) เลือกใช้คำที่ผิดเพราะความหมายที่คล้ายกัน เช่น กริยาคำว่า do (ทำสิ่งที่เป็นกิจวัตร) กับกริยาคำว่า make (ทำ) มีความหมายคล้ายกันในภาษาไทย แต่ภาษาอังกฤษมีการใช้คู่คำเฉพาะ ตัวอย่างเช่น (Murphy, 2002)

do homework	ทำการบ้าน
do (somebody) a favour	ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น
do exercises	ออกกำลังกาย
do housework	ทำงานบ้าน
make a mistake	ทำข้อผิดพลาด
make an appointment	นัดหมาย
make a phone call	โทรศัพท์
make a list	เขียนรายการ
make noise	ทำให้เกิดเสียงดัง
make bed	จัดเตียงนอน

- 2) เลือกใช้คำผิดเพราะชนิดคำ เช่น การใช้ a few, few (ตามด้วยคำนามพหูพจน์) กับ a little, little (ด้วยนามนับไม่ได้) a number of (ตามด้วยคำนามพหูพจน์) กับ an amount of (ตามด้วยนามนับไม่ได้) much (ด้วยนามนับไม่ได้) many (ตามด้วยนามนับได้)

I have few homework assignments these days.

(เนื่องจาก assignments เป็นคำนามนับได้พหูพจน์จึงควรใช้คำว่า 'few')

Jake doesn't have much fun.

(คำว่า 'fun' เป็นคำนามที่นับไม่ได้จึงควรใช้คู่กับคำว่า 'much') (Celce-Murcia & Larsen-Freeman, 1999)

- 3) เลือกใช้คำผิดเพราะการสร้างคำ เช่น กริยาที่ควรเติม -ing หรือ เติม -ed (Present and past participles) เป็นต้น

3.1) Present Participles ใช้อย่างคำนามในลักษณะประโยคที่ประธานเป็นผู้กระทำ (active voice) หรือใช้ในประโยคกรุปที่ประธานเป็นผู้กระทำ เช่น

She is afraid of the *barking* dog.

หล่อนกลัวสุนัขที่กำลังเห่า

Do you know the woman who talks to Jenny.

= Do you know the woman *talking* to Jenny.

คุณรู้จักผู้หญิงที่คุยกับเจนนี่หรือไม่

3.2) Past Participles ใช้อย่างคำนามในลักษณะประโยคที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ หรือใช้ในประโยคกรุปที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ เช่น

The stolen car has been found.

รถที่ถูกขโมยไปหาเจอแล้ว

The police never found the money which was stolen in the robbery.

= The police never found the money stolen in the robbery.

ตำรวจไม่เจอเงินที่ถูกขโมยไปในการโจรกรรม

- 4) เลือกใช้คำผิดเพราะไม่รู้หลักไวยากรณ์ เช่น

*Jenny is so a pretty girl that I can't help but fall in love with her.

หลักมีอยู่ว่า so + adj หรือ adv + that clause แต่ในที่นี้ so + noun (a pretty girl) ดังนั้นจึงเลือกใช้คำผิด ที่ใช้ในโครงสร้างนี้ต้องเป็น such + noun + that clause

Jenny is such a pretty girl that I can't help but fall in love with her.

4. คำนาม (Nouns)

คำนามคือคำที่ใช้เรียกบุคคล สถานที่ สิ่งของ สัตว์ และความคิด คำนามมีทั้ง คำนามที่นับได้ (countable nouns) และคำนามที่นับไม่ได้ (uncountable nouns)

คำนามที่นับได้หมายถึงสามารถนับได้เป็นจำนวน 1, 2, 3, ... เป็นต้นไป โดยจำนวน 1 อย่าง/คน จัดเป็นคำนามเอกพจน์ (singular nouns) และจำนวนที่มากกว่า 1 อย่าง/คน เรียกว่าคำนามพหูพจน์ (plural nouns) โดยการเติม -s หรือ -es หลังคำนามนั้นๆ เพื่อให้แตกต่างจาก คำนามเอกพจน์ เช่น homes, watches และ radios แต่คำนามบางคำไม่ใช้วิธีการสร้างรูปพหูพจน์ แบบนี้แต่เปลี่ยนรูปหรือใช้รูปเดิม ซึ่งเรียกว่า คำนามพหูพจน์อปกติ (irregular plural nouns) เช่น men, people, และ children (Murphy, 2002; Butler, 2007; Hopper et, al., 2004) ในภาษาไทยนั้นไม่มีรูปเอกพจน์และพหูพจน์ จึงเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นได้สำหรับนักศึกษาไทยในการเขียน บทคัดย่อภาษาอังกฤษ อีกทั้งคำนามบางคำมีรูปพหูพจน์เท่านั้น แม้ว่าจะเป็นขึ้นเดียว เช่น shorts, glasses, pants และ jeans เป็นต้น

คำนามที่นับไม่ได้หมายถึงไม่สามารถนับเป็น 1, 2, 3, ... ได้ มีรูปแบบคำเพียงแบบเดียว เช่น water, music สามารถเขียนได้โดยไม่มีคำนำหน้าคำนามและไม่มีรูปพหูพจน์ แต่สามารถทำคำนามเหล่านี้ให้เป็นคำนามที่นับได้โดยระบุงจากภาชนะหรือชนิด เช่น

A glass of water	น้ำหนึ่งแก้ว
Two glasses of water	น้ำสองแก้ว
Two types of music	ดนตรีสองประเภท

5. ตัวเลข (Numbers)

APA (2010) กล่าวว่า การเขียนจำนวนด้วยตัวเลขหรือตัวอักษรนั้นต้องดูที่จำนวน หากจำนวนนั้นน้อยกว่า 10 (1-9) ควรจะเขียนด้วยตัวอักษร เช่น one, two, three,... การขึ้นต้น ประโยคและการเขียนจำนวนบอกสัดส่วนควรเขียนเป็นตัวอักษรเช่นกัน แต่ตัวเลขจำนวนตั้งแต่ 10 เป็นต้นไป รวมถึงทศนิยม ร้อยละ วันที่ ควรเขียนเป็นตัวเลขเพื่อความสะดวกในการอ่าน เช่น

Martin has **two** younger sisters and **five** older brothers. (จำนวนน้อยกว่า 10)

Sixty children came to the class trip last year, but this year there were 80.

(ขึ้นต้นประโยคด้วยตัวเลขจึงเขียนเป็นตัวอักษร)

About **one-third** of the class comes from China. (จำนวนบอกสัดส่วน)

She has bought about **12** pairs of shoes and **15** dresses in the last three months.

(จำนวนมากกว่า 10)

School begins on August 27, 2009. (วันที่)

There was **0.73** inch of rain last month. (ทศนิยม)

According to the latest survey there are **52%** of teachers who live in the city.

(ร้อยละ)

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื้อหาส่วนนี้แบ่งเป็นสองส่วนคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของบทคัดย่อ และงานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของบทคัดย่อ (Abstract Organization)

Prabripoo (2009) ทำวิจัยเพื่อศึกษาองค์ประกอบของบทคัดย่อที่เขียนโดยนักศึกษาระดับปริญญาเอก คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 30 ฉบับ การศึกษานี้แบ่งบทคัดย่อทั้งหมดเป็น 8 อรรถภาค (move) คือ วัตถุประสงค์ รูปแบบการวิจัย สถานที่ที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย วิธีการที่ใช้ในการวิจัย การวัด ผลลัพธ์ และสรุปผลการวิจัย ทั้ง 8 อรรถภาคนี้ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ทั้งหมด 30 คำถาม เรียกว่า อรรถภาคหลักและอรรถภาคย่อย มีนักวิเคราะห์ที่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 คนเป็นผู้ร่วมวิเคราะห์ และเครื่องมือในการศึกษา คือ หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนบทคัดย่อจากคณะวิจัยของ Taddio et al. (1994) และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ Saichon Genre Analysis Program โดยการกำหนดคสัญลักษณ์ให้อรรถภาคหลักและอรรถภาคย่อย และหาค่าทางสถิติในรูปแบบความถี่และร้อยละ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า พบ 4 อรรถภาคหลักในบทคัดย่อส่วนใหญ่คือ วัตถุประสงค์ รูปแบบการวิจัย กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย และผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละ 96.67% ตามด้วยสรุปผลการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 90 และอรรถภาคอื่นๆอีก 3 อรรถภาคที่พบในบทคัดย่อน้อยกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ สถานที่ที่ใช้ในการวิจัย วิธีการที่ใช้ในการวิจัย และการวัด การศึกษาองค์ประกอบของบทคัดย่อนี้จึงช่วยอธิบายการเขียนรูปแบบต่างๆให้ง่ายขึ้น

Oneplee (2008) วิเคราะห์โครงสร้างของอรรถภาคและอนุวัจน์ของบทคัดย่อทางวิทยาศาสตร์จำนวน 100 ฉบับจากวารสาร Science จำนวน 50 ฉบับและวารสาร Nature จำนวน 50 ฉบับ ประกอบด้วยอรรถภาค (move) ใดบ้างและเปรียบเทียบกับทฤษฎีต้นแบบของ Santos (1996)

ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นภูมิหลัง การนำเสนองานวิจัย วิธีการวิจัย สรุปผลการวิจัย และการอภิปรายการวิจัย อีกทั้งเปรียบเทียบอรรถภาคของบทคัดย่อจากวารสารทั้งสองวารสาร การศึกษาพบว่าบทคัดย่อในสาขาวิทยาศาสตร์ให้ความสำคัญกับการแสดงผลการวิจัยร้อยละ 25.8 ตามด้วยข้อมูลที่เป็นภูมิหลังร้อยละ 21.8 การอภิปรายการวิจัยร้อยละ 15.8 บทนำเสนองานวิจัยร้อยละ 11.1 และอธิบายระเบียบวิธีวิจัยร้อยละ 11 และพบว่าผลการเปรียบเทียบอรรถภาคของบทคัดย่อจากสองวารสารไม่ต่างกัน

Aryubken (2012) ศึกษาในประเด็นเรื่องอรรถภาควิเคราะห์ (Move analysis) และความเข้าใจกระจ่างเชิงภาษาศาสตร์ (Linguistic realization) ของบทคัดย่อจำนวน 30 ฉบับจากวารสารทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยการหาความถี่ของอรรถภาคที่พบในบทคัดย่อการใช้ภาษาในการบรรยายในแต่ละอรรถภาค ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าตัวอย่างบทคัดย่อส่วนใหญ่ประกอบด้วย 4 อรรถภาคคือบทนำเสนองานวิจัย คิดเป็นร้อยละ 83.33 รองลงมาคือ อธิบายระเบียบวิธีวิจัย คิดเป็นร้อยละ 93.33 สรุปผลการทดลอง คิดเป็นร้อยละ 100 การอภิปรายผลการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 83.33 และความเข้าใจทางภาษาศาสตร์ เช่นกาล (tenses) ภาคประธาน (grammatical subjects) วาจก (voice) สามารถช่วยจำแนกอรรถภาคของบทคัดย่อได้ งานวิจัยนี้จึงมีความสำคัญเชิงการสอน (pedagogical implication)

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น พบว่าการเขียนองค์ประกอบของบทคัดย่อมีองค์ประกอบที่หลากหลายขึ้นอยู่กับชนิดของงานวิจัย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม บทคัดย่อทุกฉบับต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานอย่างน้อย 4 องค์ประกอบคือ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และ (4) บทสรุปหรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ ซึ่งองค์ประกอบพื้นฐานทั้ง 4 องค์ประกอบนี้จะเป็นเกณฑ์หลักเพื่อพิจารณาบทคัดย่อตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้

2.4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (Errors in Grammar use)

Mohaghegh et al. (2011) ศึกษาหาความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์คือ คำบุพบท (prepositions) สรรพนามเชื่อมความ (relative pronouns) คำนำหน้าคำนาม (Articles) และกาล (Tenses) ในการแปลของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติ (EFL) จำนวนทั้งหมด 60 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาสถาบันการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 30 คนและนักศึกษาระดับปริญญาโทจำนวน 30 คนของมหาวิทยาลัย Shahid Bahonar University of Kerman การศึกษานี้ใช้ข้อสอบการแปลจำนวน 4

ฉบับ แบ่งเป็นฉบับภาษาเปอร์เซียจำนวน 3 ฉบับและฉบับภาษาอังกฤษแปลเป็นภาษาเปอร์เซียจำนวน 1 ฉบับ เพื่อศึกษาความแตกต่างในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้ภาษาเปอร์เซียเป็นภาษาที่หนึ่ง ผลการวิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดเรื่องคำบุพบทมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 100 ถัดมาคือข้อผิดพลาดเรื่องสรรพนามเชื่อมความคิดเป็นร้อยละ 56.7 คำนำหน้าคำนามคิดเป็นร้อยละ 25 และกาลคิดเป็นร้อยละ 6.7 นอกจากนี้พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในแต่ละประเภทและระหว่างนักศึกษาศาขารวบรวมและสาขาการแปล

ศุภฤกษ์ รุ่งรัตนกุล (2010) ศึกษาปัญหาการแปลและกลวิธีการแก้ปัญหา (coping strategies) ของนักศึกษาศาขารวบรวมภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 จำนวน 41 คน ซึ่งลงทะเบียนในวิชา Introduction to Translation Course ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2006 โดยข้อมูลเรื่องปัญหาการแปลเก็บจากการเขียนบันทึกประจำวันของนักศึกษาและวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของความถี่และร้อยละ ข้อมูลเรื่องกลวิธีการแก้ปัญหา (coping strategies) เก็บข้อมูลในขณะที่นักศึกษาทำแบบฝึกหัดการแปลและใช้ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) วิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีปัญหาการแปลในระดับคำศัพท์และมีปัญหาในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุด สาเหตุของปัญหาในการแปลระดับคำศัพท์คือรู้ศัพท์น้อย ไม่รู้ความหมายศัพท์ เลือกใช้ศัพท์ไม่ถูก และสาเหตุในเรื่องโครงสร้างคือขาดความรู้ทางไวยากรณ์ เช่น ไม่เข้าใจโครงสร้างของภาษาต้นฉบับหาประธานและกริยาหลักไม่พบ มีปัญหาในการใช้คำนำหน้าคำนาม กาล คำคุณศัพท์ คำบุพบทกริยาวลี และประโยคที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ เป็นต้น

ศิษยา ศุภราชโยธิน (2010) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการแปลทั้งการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ (Correlation) ของความสามารถในการแปลของงานแปลทั้งสองชนิด กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาศาขารวบรวมภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในระดับประโยคคือโครงสร้างแบบคำขยายคิดเมื่อใช้กับคำนามหลักคิดเป็นร้อยละ 52 และข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในระดับประโยคคือประโยครูปแบบการถูกกระทำ (passive voice) คิดเป็นร้อยละ 53 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คือ 0.82 มีค่าสหสัมพันธ์ที่ 0.01 ระหว่างความสามารถในการแปลของผู้แปล

Hengwichitkul (2006) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในระดับประโยคของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยจำนวน 14 คนในเวลา 3 ชั่วโมงและเน้นการศึกษาในเรื่องชนิดของข้อผิดพลาดหลักๆและความถี่ของข้อผิดพลาดและอธิบายเหตุผลของ

ข้อผิดพลาดที่เป็นไปได้ ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดหลักๆคือเครื่องหมายวรรคตอน (21.8%) ประโยคต่อเนื่องและประโยคไม่สมบูรณ์ (19.21%) กลุ่มคำที่ใช้ขยายคำนามซึ่งมี the present participle (16.67%) และ the past participle (12%) ประโยครูปแบบการถูกกระทำ (passive voice) (16.35%) และความสอดคล้องของประธานและคำกริยา (5.39%) ตามลำดับ ความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษและความยากของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นปัญหาหลัก 2 ปัญหาในการแปลของนักศึกษา

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ที่ผู้เขียนทำผิดบ่อยครั้งในแต่ละงานวิจัยจะมีความคล้ายกันและเป็นข้อผิดพลาดทั่วไป ดังนั้นงานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบเป็นส่วนใหญ่ในสองระดับคือ ระดับประโยค (Sentential level) และระดับคำ (word level) ดังนี้

(1) **ระดับประโยค** ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) การเรียงลำดับคำ (word orders) กาล (tenses) อักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters) และเครื่องหมายวรรคตอน (punctuations)

(2) **ระดับคำ** ประกอบด้วยคำนำหน้าคำนาม (articles) คำบุพบท (prepositions) การเลือกคำ (word choices) คำนาม (nouns) และตัวเลข (numbers)

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในด้านองค์ประกอบและการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ บทนี้เป็นการอธิบายถึงวิธีดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วยวิธีการคัดเลือกตัวอย่างบทคัดย่อกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ตัวอย่างบทคัดย่อ

บทคัดย่อที่คัดเลือกมาศึกษาคือบทคัดย่อที่เขียนโดยนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งบันทึกไว้ในเว็บไซต์ ‘PSU Knowledge Bank’ (<http://kb.psu.ac.th/psukb/>) ในปี 2553-2554 จำนวนทั้งสิ้น 45 ฉบับ เลือกโดยการสุ่มคณะละ 5 ฉบับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 3.1.1 บทคัดย่อจากสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ยกเว้นสาขาวิชาภาษาอังกฤษ) จำนวน 15 ฉบับจาก 3 คณะ คือคณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และคณะเศรษฐศาสตร์
- 3.1.2 บทคัดย่อจากสาขาวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ฉบับจาก 6 คณะ คือคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ คณะวิทยาศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์

3.2 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ที่สำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2555 จำนวน 60 คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถามเรื่องความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อสอบถามผู้เขียนบทคัดย่อเกี่ยวกับความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

- (1) **ความรู้เรื่องการเขียนบทคัดย่อ** คำถามในส่วนนี้เป็บบแบบตัวเลือกและเติมคำในช่องว่างเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของนักศึกษาเรื่องบทคัดย่อ ความคิดเห็นเรื่องการเขียนบทคัดย่อ วยากรณ์ที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และจำนวนครั้งของการแก้ไขบทคัดย่อและผู้ที่แก้ไขบทคัดย่อของนักศึกษา คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลเชิงข้อเท็จจริงซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริง
- (2) **การแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ** คำถามส่วนนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scales) จำนวน 5 ระดับคือ 1 หมายถึงไม่เคย 2 หมายถึงน้อยมาก 3 หมายถึงบางครั้ง 4 หมายถึงบ่อยครั้งและ 5 หมายถึงสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาในขณะที่แปลจากบทคัดย่อฉบับภาษาไทยเป็นบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ วิธีการที่ใช้ในการแปลและการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และพจนานุกรมที่นักศึกษาใช้ โดยแบบสอบถามส่วนนี้ได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทางสถิติ (Reliability) ได้เพื่อดูความคงที่ของคำถามที่นักศึกษาดตอบ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9

3.4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยในการศึกษาคั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

3.4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ขั้นตอนการสุ่มเลือกบทคัดย่อตัวอย่าง และการสุ่มคัดเลือกนักศึกษาเพื่อตอบแบบสอบถาม

ขั้นตอนการสุ่มเลือกบทคัดย่อตัวอย่าง

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากเว็บไซต์ ‘PSU Knowledge Bank’ (<http://kb.psu.ac.th/psukb/>) พบว่าบทคัดย่อที่ตีพิมพ์ ในฐานข้อมูลดังกล่าวซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่รวบรวมงานวิจัยจากคณะต่างๆ ทั้ง 5 วิทยาเขตของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวนทั้งสิ้น 28 คณะและหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยจำนวน 8 หน่วยงาน การศึกษาครั้งนี้จึงจะจงเฉพาะคณะจากวิทยาเขตหาดใหญ่เท่านั้น และใช้ปีที่เผยแพร่ (Issue Date) เป็นขอบเขตเพิ่มเติมในการคัดเลือก โดยคัดเลือกปี พ.ศ. 2554 เป็นหลัก จึงได้บทคัดย่อจากสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวน 3 คณะ คือคณะศิลปศาสตร์ (ยกเว้นสาขาวิชาภาษาอังกฤษ) คณะวิทยาการจัดการ และคณะเศรษฐศาสตร์ คณะละ 5 ฉบับรวมเป็น 15 ฉบับและบทคัดย่อจากสาขาทางวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ฉบับจาก 6 คณะ คือคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์

จากการตรวจสอบเบื้องต้นพบว่าบทคัดย่อจากคณะเภสัชศาสตร์มีจำนวน 2 ฉบับเท่านั้นที่เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2554 จึงคัดเลือกบทคัดย่อเพิ่มเติมจากปี พ.ศ. 2553 อีก 3 ฉบับ เพื่อให้ได้จำนวนเท่ากับคณะอื่นๆ บทคัดย่อของอีก 8 คณะมีจำนวนมาก นั่นคือคณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ คณะอุตสาหกรรมเกษตร และคณะพยาบาลศาสตร์ จึงสุ่มเลือกมาเป็นตัวอย่าง คณะละ 5 ฉบับ ในกรณีที่คณะมีสาขาวิชาหลากหลายสาขามาก บทคัดย่อที่คัดเลือกคณะละ 5 ฉบับ นั้นสุ่มให้ครอบคลุมสาขาวิชาให้มากที่สุด

ขั้นตอนการสุ่มเลือกนักศึกษาตอบแบบสอบถาม

สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ที่สำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2555 จำนวน 60 คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถามเรื่องความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ โดยนำแบบสอบถามไปให้นักศึกษา

ตอบในวันที่นักศึกษาส่งเล่มวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ ณ บัณฑิตวิทยาลัย อีกทั้งติดต่อนักศึกษาระดับปริญญาโทผ่านอีเมลล์ หากทราบอีเมลล์ของนักศึกษา

3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ

ขั้นตอนการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

- 1) วิเคราะห์และหาความถี่ในรูปแบบร้อยละบทคัดย่อที่เขียนด้วยองค์ประกอบต่างๆของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวน 15 ฉบับ และสาขาวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ฉบับ โดยองค์ประกอบพื้นฐานของบทคัดย่อมี 4 องค์ประกอบ โดยอ้างอิงและปรับจาก APA (2002), Swales and Feak (1994 อ้างใน Hengwichitkul, 2006) และ Bhatia (1993 อ้างใน Prabripoo, 2009)
  - (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย
  - (2) วิธีการทดลอง
  - (3) ผลการทดลอง
  - (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

การวิเคราะห์เบื้องต้น: การวิเคราะห์บทคัดย่อในแต่ละคณะซึ่งมีคณะละ 5 ฉบับ โดยบทคัดย่อจำนวน 5 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 วิธีการหาความถี่และร้อยละมีดังนี้

$$\text{ร้อยละของการเขียนแต่ละรูปแบบของคณะนั้นๆ} = \frac{\text{จำนวนฉบับที่เขียนด้วยรูปแบบนั้นๆ} \times 100}{\text{จำนวนฉบับทั้งหมดของคณะ}}$$

ตัวอย่างเช่น บทคัดย่อคณะศิลปศาสตร์จำนวน 5 ฉบับ แบ่งเป็นบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานจำนวน 3 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบจำนวน 2 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบจำนวน 0 ฉบับ

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบ} = \frac{3 \text{ ฉบับ} \times 100}{5} = 60\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบ} = \frac{2 \text{ ฉบับ}}{5} \times 100 = 40\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบ} = \frac{0 \text{ ฉบับ}}{5} \times 100 = 0\%$$

ดังนั้นบทคัดย่อของคณะศิลปศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 60 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 40 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 0

จากนั้นวิเคราะห์บทคัดย่อของแต่ละสาขาวิชา โดยบทคัดย่อแต่ละสาขาวิชา คิดเป็นร้อยละ 100 บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จาก 3 คณะจำนวน 15 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์จาก 6 คณะจำนวน 30 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 วิธีการหาความถี่และร้อยละมีดังนี้

$$\text{ร้อยละของการเขียนแต่ละรูปแบบ} = \frac{\text{จำนวนฉบับที่เขียนด้วยรูปแบบนั้นๆ}}{\text{จำนวนฉบับทั้งหมดของสาขา}} \times 100$$

ตัวอย่างเช่น บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์จำนวน 30 ฉบับ บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 ประกอบพื้นฐานจำนวน 15 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบจำนวน 10 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบจำนวน 5 ฉบับ คิดเป็น

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบ} = \frac{15 \text{ ฉบับ}}{30} \times 100 = 50\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบ} = \frac{10 \text{ ฉบับ}}{30} \times 100 = 33.33\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบ} = \frac{5 \text{ ฉบับ}}{30} \times 100 = 16.67\%$$

ดังนั้นบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 50 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 33.33 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 16.67

- 2) เปรียบเทียบบทคัดย่อที่เขียนด้วยรูปแบบต่างๆของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับสาขาวิทยาศาสตร์ โดยนำค่าร้อยละที่หาได้ของแต่ละสาขามาเปรียบเทียบกันทั้ง 3 รูปแบบ คือ (1) บทคัดย่อที่มีครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (2) บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และ (3) บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

- 3) หากค่าร้อยละของบทคัดย่อจากสองสาขาวิชาจำนวนทั้งสิ้น 45 ฉบับ โดยคิดเป็นร้อยละ 100 และค่าร้อยละโดยรวมของบทคัดย่อทั้ง 3 รูปแบบ

ตัวอย่างเช่น จากบทคัดย่อจำนวนทั้งหมด 45 ฉบับ บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานมีจำนวน 22 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบจำนวน 18 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบจำนวน 5 ฉบับ คิดเป็น

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบ} = \frac{22}{45} \text{ ฉบับ} \times 100 = 48.89\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบ} = \frac{18}{45} \text{ ฉบับ} \times 100 = 40\%$$

$$\text{ร้อยละของบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบ} = \frac{5}{45} \text{ ฉบับ} \times 100 = 11.11\%$$

ดังนั้นบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 48.89 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 40 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 11.11

สรุปได้ว่าบทคัดย่อที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานคิดเป็นร้อยละ 48.89 และบทคัดย่อที่เขียนไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐานคิดเป็นร้อยละ 51.11 (40% + 11.11%)

(2) การวิเคราะห์ข้อมูลด้านการใช้ไวยากรณ์

บทคัดย่อทั้งหมดได้รับการตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ไวยากรณ์โดยอาจารย์ต่างชาติจำนวน 2 คน โดยผู้ตรวจระบุข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดและคำนวณหาค่าความถี่ของจำนวนข้อผิดพลาดในรูปแบบร้อยละ (%) เปรียบเทียบความแตกต่างด้านไวยากรณ์ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์โดยคำนวณค่า t-tests รายละเอียดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดต่างๆมีดังนี้

a. ข้อผิดพลาดระดับประโยค (Sentential levels) ประกอบด้วย

- 1) ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นขาดประธานหรือกริยาของประโยค หรือมีทั้งประธานและกริยา แต่ไม่มีกรรมที่มารองรับกรรมกริยา
- 2) ประโยคต่อเนื่อง (run-ons) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นเขียนอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีกรณจบความของประโยค ไม่มีการใช้คำเชื่อมประโยคที่เหมาะสมเพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ ไม่มีเครื่องหมายจบประโยคเพื่อบอกว่าเป็นการจบประโยคนั้น

- 3) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-verb agreements) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นใช้คำกริยาไม่เหมาะสมกับประธาน เช่นใช้กริยา were กับประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์
- 4) การเรียงลำดับคำ (word order) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นมีการเรียงลำดับคำในประโยคไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น การวางคำคุณศัพท์หน้าคำนาม เพื่อเป็นส่วนขยาย
- 5) กาล (tenses) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นใช้กาลผิด และไม่ตรงตามองค์ประกอบของบทคัดย่อตามทฤษฎีของ Graetz (1985) และ APA (2002) เช่นการเขียนองค์ประกอบที่ 2 เรื่องวิธีการทดลองที่ต้องใช้อดีตกาลเท่านั้นในการเขียน
- 6) อักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นไม่ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ขึ้นต้นประโยค ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ในตำแหน่งที่ไม่ใช่การเริ่มต้นประโยคหรือไม่ใช่คำเฉพาะ
- 7) เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดในประโยค หรือขาดการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในตำแหน่งที่ควรใช้

b. ข้อผิดพลาดระดับคำ (Word levels) ประกอบด้วย

- 1) คำนำหน้าคำนาม (articles) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำนำหน้าคำนามผิดคำ หรือไม่มีคำนำหน้าคำนามในตำแหน่งที่ควรใส่
- 2) คำบุพบท (prepositions) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำบุพบทผิดคำ หรือไม่เหมาะสมกับคำนามที่ตามมา ใช้ไม่ถูกต้องกับคำกริยา หรือไม่มีคำบุพบทในตำแหน่งที่ควรมี
- 3) การเลือกคำ (word choices) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อเลือกใช้คำผิด เช่นเลือกใช้คำนามผิดคำ เพราะความหมายใกล้เคียงกัน หรือเลือกใช้คำผิดชนิดคำหรือผิดสกุลคำ (word families)
- 4) คำนาม (nouns) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อใช้คำนามผิดประเภท เช่น คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ คำนามนับได้และนับไม่ได้
- 5) ตัวเลข (numbers) เป็นข้อผิดพลาดเมื่อเขียนจำนวนที่น้อยกว่า 10 ด้วยตัวเลขแทนการเขียนแบบตัวอักษร ไม่ใช่ตัวอักษรแทนตัวเลขเมื่อขึ้นต้นประโยค และใช้ตัวอักษรกับจำนวนมากกว่า 10

ขั้นตอนการวิเคราะห์

ขั้นตอนการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

- 1) วิเคราะห์และหาความถี่ในรูปแบบร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาดโดยภาพรวม ระดับประโยค และระดับคำของบทคัดย่อจำนวนทั้งสิ้น 45 ฉบับ

ข้อผิดพลาดทั้งหมดคิดเป็น 100%

$$\text{ร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละระดับ} = \frac{\text{จำนวนข้อผิดพลาดในระดับนั้นๆ} \times 100}{\text{จำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด}}$$

ตัวอย่างเช่น ข้อผิดพลาดทั้งหมดคือ 450 ครั้ง ข้อผิดพลาดในระดับประโยคเท่ากับ 300 ครั้ง ข้อผิดพลาดในระดับคำคือ 150 ครั้ง คิดเป็น

$$\text{ข้อผิดพลาดระดับประโยค} = \frac{300}{450} \times 100 = 66.67\%$$

$$\text{ข้อผิดพลาดระดับคำ} = \frac{150}{450} \times 100 = 33.33\%$$

ดังนั้นข้อผิดพลาดระดับประโยคคิดเป็นร้อยละ 66.67 และข้อผิดพลาดระดับคำคิดเป็นร้อยละ 33.33

- 2) เปรียบเทียบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์โดยภาพรวม ระดับประโยคและระดับคำ โดยใช้ค่า t-test ทางสถิติหาความแตกต่างของทั้งสองสาขาวิชา

(3) การวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามจำนวน 60 ฉบับจากนักศึกษาระดับปริญญาโทจำนวน 60 คนได้รับการวิเคราะห์ โดยรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงเรื่องการเขียนบทคัดย่อและการแก้ไขของนักศึกษา และในแบบสอบถามส่วนที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) วิเคราะห์ในรูปแบบความถี่และร้อยละ (%)

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วนคือองค์ประกอบของบทคัดย่อ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยคและระดับคำ และปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

4.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อ

ในภาพรวม บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์เขียนด้วยองค์ประกอบจำนวน 2-4 องค์ประกอบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบ พบว่าบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3-4 องค์ประกอบ

ตาราง 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 4.1: จำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (N=15)

คณะ	บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิทยาการจัดการ	4	80	1	20	0	0
ศิลปศาสตร์	3	60	2	40	0	0
เศรษฐศาสตร์	0	0	5	100	0	0
รวมทั้งหมด	7	46.67	8	53.33	0	0

จากตาราง 4.1 พบว่า บทคัดย่อในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน ได้แก่ บทคัดย่อของคณะวิทยาการจัดการและศิลปศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 80 และ 60 ตามลำดับ บทคัดย่อคณะวิทยาการจัดการทั้ง 4 ฉบับเขียนข้อเสนอแนะเป็นองค์ประกอบที่ 4 เพื่อสรุปปิดท้ายงานวิจัย และบทคัดย่อคณะศิลปศาสตร์ทั้ง 3 ฉบับเขียนบทสรุปหรือการอภิปรายผลเพื่อปิดท้ายงานวิจัย และไม่มีบทคัดย่อของคณะเศรษฐศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน

บทคัดย่อในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน ที่มีจำนวนมากที่สุดคือ บทคัดย่อของคณะเศรษฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 100 บทคัดย่อของคณะวิทยาการจัดการและศิลปศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 20 และ 40 ตามลำดับ องค์ประกอบที่ขาดไปในบทคัดยอดังกล่าว (บทคัดย่อคณะเศรษฐศาสตร์ 5 ฉบับ คณะศิลปศาสตร์ 2 ฉบับและบทคัดย่อคณะวิทยาการจัดการ 1 ฉบับ) คือองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ บทคัดย่อที่ขาดองค์ประกอบที่ 4 อาจเนื่องจากว่าผู้เขียนเขียนผลการวิจัยไว้อย่างละเอียด เพราะเป็นเนื้อหาที่สำคัญที่ต้องการแสดงในบทคัดย่อ ดังนั้นจึงคิดว่าผลการวิจัยสามารถถ่ายทอดและครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัยแล้ว จึงไม่ได้เขียนบทสรุปหรืออภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

ไม่มีบทคัดย่อในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ใดที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน จึงคิดเป็นร้อยละ 0 ในภาพรวมทั้งสามคณะ

อย่างไรก็ตาม จำนวนของบทคัดย่อในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบมีน้อยกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 46.67 และ 53.33 ตามลำดับ และไม่มีบทคัดย่อใดเขียนน้อยกว่า 3 องค์ประกอบ

4.1.2 บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์

ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบ พบว่าบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์ประกอบด้วย องค์ประกอบ 2-4 องค์ประกอบ

ตาราง 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 4.2: จำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์ (N=30)

คณะ	บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทรัพยากรธรรมชาติ	1	20	4	80	0	0
วิศวกรรมศาสตร์	2	40	2	40	1	20
อุตสาหกรรมเกษตร	0	0	1	20	4	80
วิทยาศาสตร์	3	60	2	40	0	0
เภสัชศาสตร์	4	80	1	20	0	0
พยาบาลศาสตร์	5	100	0	0	0	0
รวมทั้งหมด	15	50	10	33.33	5	16.67

จากตาราง 4.2 แสดงให้เห็นว่า บทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีดังนี้ คณะพยาบาลศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งมากที่สุดในสาขาวิทยาศาสตร์และในจำนวนบทคัดย่อทั้งหมด โดยบทคัดย่อจำนวน 3 ฉบับเขียนข้อเสนอแนะเป็นองค์ประกอบที่ 4 บทคัดย่อ 1 ฉบับเขียนบทสรุปและอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่ 4 และบทคัดย่อ 1 ฉบับที่เขียนทั้งบทสรุปและอภิปรายผลและข้อเสนอแนะเป็นองค์ประกอบที่ 4 คณะที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานที่มีจำนวนรองลงมาจากคณะพยาบาลศาสตร์คือคณะเภสัชศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 80 บทคัดย่อจำนวน 2 ฉบับเขียนด้วยบทสรุปและอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่ 4 และบทคัดย่อจำนวน 2 ฉบับเขียนด้วยข้อเสนอแนะเป็นองค์ประกอบที่ 4 คณะวิทยาศาสตร์เป็นคณะที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานมากเป็นอันดับรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 60 บทคัดย่อจำนวน 2 ฉบับเขียนด้วยบทสรุปและอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่ 4 และบทคัดย่อจำนวน 1 ฉบับที่เขียนทั้งบทสรุปและอภิปรายผลและข้อเสนอแนะเป็นองค์ประกอบที่ 4 บทคัดย่อกณะวิศวกรรมศาสตร์ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 40 ซึ่งบทคัดย่อทั้ง 2 ฉบับเขียนบทสรุปและการอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่ 4 และลำดับสุดท้ายคือบทคัดย่อของคณะทรัพยากรธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 20 เขียนบทสรุปและอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่ 4

บทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานของคณะทรัพยากรธรรมชาติเป็นจำนวนที่มากที่สุดในสายวิทยาศาสตร์ มีจำนวน 4 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80 รองลงมาคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 40 และคณะอุตสาหกรรมเกษตร และคณะเภสัช

ศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 20 บทคัดย่อดังกล่าวขาดองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ เนื่องจากบทคัดย่อไม่มีการสรุปความของงานวิจัยอีกครั้ง รวมถึงไม่มีข้อเสนอแนะหรือการประยุกต์ใช้ แต่เขียนผลการทดลองไว้ในรายละเอียด จึงทำให้บทคัดย่อส่วนใหญ่นี้มีความยาวมากกว่า 1 หน้า

บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐานมีจำนวน 5 ฉบับ เป็นบทคัดย่อของคณะอุตสาหกรรมเกษตรจำนวน 4 ฉบับและบทคัดย่อของคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 1 ฉบับ โดยบทคัดย่อของคณะอุตสาหกรรมเกษตรมีจำนวน 3 ฉบับที่ขาดองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลองหรือวิจัย สาเหตุที่ไม่มีการเขียนองค์ประกอบที่ 2 คือผู้เขียนบทคัดย่อได้แทรกวิธีการทดลองไปพร้อมกับการบรรยายผลการทดลอง ซึ่งอาจจะเป็นวิธีการเขียนบทคัดย่อเพื่อให้เนื้อหาครบถ้วนและกระชับมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม Woodbury et al. (2005) กล่าวว่าข้อผิดพลาดทั่วไปในการเขียนส่วนนี้คือการละทิ้งรายละเอียดที่สำคัญ ดังนั้นหากขาดส่วนนี้ไป บทคัดย่อก็จะไม่มีความสมบูรณ์ ในกรณีที่นำวิธีการทดลองไปเขียนแทรกไว้ในผลการทดลองทำให้ขาดความชัดเจน นอกจากบทคัดย่อของคณะอุตสาหกรรมเกษตรแล้วยังมีบทคัดย่อของคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งขาดองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง เนื่องจากผู้เขียนได้บรรยายอุปกรณ์ที่สร้างขึ้นในองค์ประกอบที่ 1 และเขียนสรุปผลการใช้อุปกรณ์แทรกด้วยวิธีการทดลองดังกล่าวในองค์ประกอบที่ 3 ดังนั้นองค์ประกอบที่ 2 จึงไม่ชัดเจนและขาดหายไป และบทคัดย่อของคณะอุตสาหกรรมเกษตรอีก 1 ฉบับ ขาดการเขียนผลการทดลองที่ชัดเจน บทคัดย่อที่ขาดการเขียนองค์ประกอบที่ 3 ผลการศึกษาหรือทดลองนั้น Woodbury et al. (2005) กล่าวว่า ข้อดีของการเขียนส่วนนี้คือการขาดผลสรุปและข้อมูลทางสถิติที่มีผลต่อการอภิปรายผล ดังนั้นบทคัดยอนี้จึงมีข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนและยากต่อการอ่าน

โดยสรุปพบว่าบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์ที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบมีมากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบและ 2 องค์ประกอบ คิดเป็นร้อยละ 50, 33.33 และ 16.67 ตามลำดับ

4.1.3 การเปรียบเทียบองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับสาขาวิทยาศาสตร์

ตาราง 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับสาขาวิทยาศาสตร์ จากบทคัดย่อจำนวนทั้งสิ้น 45 ฉบับซึ่งแบ่งเป็น บทคัดย่อของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวน 15 ฉบับ และบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์มีจำนวน 30 ฉบับ

ตาราง 4.3: การเปรียบเทียบจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อระหว่างสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับสาขาวิทยาศาสตร์ (N=45)

สาย	บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (N=15)	7	46.67	8	53.33	0	0
วิทยาศาสตร์ (N=30)	15	50	10	33.33	5	16.67
รวมทั้งหมด	22	48.89	18	40	5	11.11

สัดส่วนของบทคัดย่อที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานของสาขาวิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 50 ซึ่งมากกว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เล็กน้อย (46.67%) แต่สัดส่วนบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 53.33 มากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์ ที่คิดเป็นร้อยละ 33.33 ซึ่งองค์ประกอบที่ขาดหายไปของบทคัดย่อทั้งสองสาขา คือ องค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ นอกจากนี้มีบทคัดย่อจำนวน 5 ฉบับเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของบทคัดย่อทั้งหมด ซึ่งเป็นบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์ทั้งหมด ในภาพรวมไม่มีบทคัดย่อฉบับใดที่เขียนมากกว่า 4 องค์ประกอบพื้นฐานและน้อยกว่า 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

จากผลสรุปในเรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อ จะเห็นได้ว่า จำนวนของบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน นั่นคือ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และ (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/

ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 48.9 ซึ่งนับได้ว่าเกือบจะเป็นครึ่งหนึ่งของบทความทั้งหมด จึงเห็นได้ว่าอีกครึ่งหนึ่งของบทความทั้งหมด มีองค์ประกอบน้อยกว่า 4 องค์ประกอบ ซึ่งส่วนใหญ่ขาดองค์ประกอบที่ 4 ทั้งที่องค์ประกอบที่ 4 ของการเขียนบทความนั้น ผู้เขียนสามารถเขียนได้หลากหลาย นั่นคือ บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ จากการวิเคราะห์พบว่า ส่วนใหญ่ขององค์ประกอบที่ 4 คือบทสรุปหรือการอภิปรายผลเป็นองค์ประกอบที่พบในบทความจำนวน 14 ฉบับ รองลงมาคือข้อเสนอแนะ พบในบทความจำนวน 9 ฉบับ และการประยุกต์ใช้จำนวน 1 ฉบับ แต่ในจำนวนดังกล่าวนี้มีบทความที่เขียนสองส่วนในองค์ประกอบที่ 4 นั่นคือ บทความของคณะวิทยาศาสตร์จำนวน 1 ฉบับที่เขียนทั้งบทสรุปหรือการอภิปรายและการประยุกต์ใช้ และบทความของคณะพยาบาลศาสตร์จำนวน 1 ฉบับที่เขียนทั้งบทสรุปหรือการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การเขียนบทความที่ครบทั้ง 4 องค์ประกอบของทั้งสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อาจมีความแตกต่างกันเล็กน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะงานวิจัย ได้แก่ คณะทางสาขาวิทยาศาสตร์เป็นงานวิจัยประเภทการทดลองเป็นส่วนใหญ่ซึ่งมีผลสรุปทางสถิติที่ชัดเจน ตัวเลขทางสถิติที่ได้มาสามารถแปลและอภิปรายผลได้ง่าย สามารถบอกความแตกต่างของผลการวิจัยได้ ผู้เขียนจึงอาจไม่เห็นความสำคัญของการเขียนองค์ประกอบที่ 4 ส่วนบทความของคณะทางสาขาสังคมศาสตร์เป็นงานวิจัยประเภทสำรวจเป็นส่วนใหญ่ จึงมักใช้แบบสอบถามหรือบทสัมภาษณ์ในการสำรวจข้อมูล ดังนั้นเครื่องมือวิจัยชนิดนี้สามารถแสดงผลซึ่งอาจจะหมายถึงปัญหาหรือปัจจัยต่างๆ จึงอาจทำให้ผู้เขียนมองข้ามองค์ประกอบที่ 4 ไป เนื่องจากเห็นว่ามีข้อมูลในองค์ประกอบอื่นแล้ว อย่างไรก็ตามหากบทความทั้งสองสาขาขาดองค์ประกอบที่ 4 เรื่องการสรุปผล/อภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้แล้ว ผลการทดลองที่ได้จะไม่ชัดเจน หรือหากผลที่ได้จากการวิจัยจะชัดเจน แต่ถ้าไม่มีการอภิปรายหรือสรุปผลไว้ ผู้อ่านอาจจะไม่ทราบแน่ชัดได้ว่าผลที่ได้มีประโยชน์อย่างไร นำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างไร อย่างที่ Hoang และ Reinbolt (n.d.) กล่าวว่า การเขียนอภิปรายนั้นคือการให้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นจากที่ศึกษาวิจัยนั้นๆ มา ควรอภิปรายข้อสมมติฐานและข้อจำกัดในการวิจัยที่แสดงถึงผลกระทบที่มีความสำคัญต่อผลการทดลอง หรือตอบคำถามว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้นใช้ได้หรือไม่ มีความแตกต่างอย่างไร และได้เรียนรู้อะไรจากผลวิจัย การเขียนส่วนนี้ ผู้วิจัยจะต้องใช้ความคิดในการนำข้อมูลที่พบไปประยุกต์ใช้ ซึ่งอาจจะยากสำหรับนักศึกษา

บทความที่เขียนไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐานทั้ง 4 ก็มีผลกระทบต่อการเริ่มต้นการอ่านงานวิจัยนั้นๆ ได้ เพราะข้อมูลเบื้องต้นที่ได้จะไม่ชัดเจนเพียงพอต่อการประกอบการตัดสินใจที่จะเลือกงานวิจัยนั้น ตามที่ APA (1994) กล่าวว่าไว้ว่า ผู้อ่านมักตัดสินใจจะอ่านบทความ

ทั้งหมดจากการดูบทคัดย่อ ดังนั้นบทคัดย่อต้องมีข้อมูลครบถ้วนอ่านง่าย มีรูปแบบที่ดี สั้นกระชับ และมีความเป็นเอกลักษณ์ในงานวิจัยนั้นๆ

4.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ดำเนินการโดยหาข้อผิดพลาดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในแต่ละประโยค ซึ่งในแต่ละประโยคก็มีข้อผิดพลาดได้หลายระดับและหลายประเภทดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.2.1 ตัวอย่างประโยคที่มีข้อผิดพลาด

ประโยคต่อไปนี้คือประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ทั้งระดับประโยคและระดับคำ

ตัวอย่างที่ 1

*The sampling groups are⁽¹⁾ the evaluated people and the informant.⁽²⁾

√ The sampling groups were⁽¹⁾ the evaluated people and the informants.⁽²⁾

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดพลาดที่ (1) ประโยคนี้เป็นการอธิบายกลุ่มตัวอย่างวิจัย ซึ่งอยู่ในส่วนของการอธิบายการทดลอง จากสองทฤษฎีของ Graetz (1985 อ้างใน Swales, 1990) และ APA (2002) ในบทบทวนวรรณกรรมควรใช้อดีตกาล จึงควรเป็น were

การใช้กาลในการเขียนบทคัดย่อมีความเฉพาะ จากหลักการเขียนของ Graetz (1985 อ้างใน Swales, 1990) กล่าวว่า เขียนบรรยายการทดลองและผลการทดลองด้วยอดีตกาล (past tense) แต่ APA (2002) กล่าวว่าควรใช้อดีตกาล (past tense) ในการอธิบายการทดลองและตัวแปรต่างๆ และใช้ปัจจุบันกาล (present tense) ในการอธิบายผลการทดลอง บทสรุปและการประยุกต์ใช้ ฉะนั้นจึงสามารถประยุกต์ใช้ทั้งสองรูปแบบเข้ากันได้ แต่ตัวอย่างดังกล่าวมีการใช้กาลที่ผิด เนื่องจากการเป็นการอธิบายการทดลองที่ทำแล้ว

ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อผิดพลาดที่ (2) เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีมากกว่า 1 คน จึงควรจะเป็นคำนามรูปพหูพจน์ คำที่ถูกต้องคือ informants

ตัวอย่างที่ 2

*There are two aims of this study which are 1) To⁽¹⁾ evaluate in⁽²⁾ an⁽³⁾ Anti corruption⁽⁴⁾ in Songkhla's Local Administration that⁽⁵⁾ focus on an⁽⁶⁾ Anti corruption behavior⁽⁷⁾.

√ There are two aims of this study which are 1) to⁽¹⁾ evaluate⁽²⁾ the⁽³⁾ corruption problems⁽⁴⁾ in Songkhla's Local Administration which⁽⁵⁾ focus on the⁽⁶⁾ corruption behavior⁽⁷⁾.

ข้อผิดพลาดที่ (1) ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ผิดที่ คำว่า to ใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ไม่ได้เพราะไม่ได้เป็นเริ่มต้นประโยคใหม่ ข้อผิดพลาดเรื่องอักษรพิมพ์ใหญ่ที่พบส่วนมากคือ นักศึกษาใส่อักษรพิมพ์ใหญ่ในที่ไม่จำเป็น

ข้อผิดพลาดที่ (2) ใส่คำบุพบทในตำแหน่งที่ไม่จำเป็นต้องใส่ ควรตัดออก

ข้อผิดพลาดที่ (3) และ (6) ไม่ควรใส่ an นำหน้าคำนามที่นับไม่ได้ ในที่นี้ควรใช้ the

ข้อผิดพลาดที่ (4) ผิดเรื่องการเลือกใช้คำเพราะกริยา evaluate ไม่สามารถใช้ประเมินคำนาม anti-corruption ได้ อีกทั้งประโยคนี้ต้องการประเมินการทุจริต ไม่ใช่การปลอดทุจริต ควรใช้คำว่า corruption problems แทนเพื่อให้สื่อความหมายตามเนื้อความในบทความย่อ

ข้อผิดพลาดที่ (5) ผิดเรื่องการเลือกใช้คำ ควรใช้คำว่า which ซึ่งเหมาะสมกับประโยคมากกว่าคำว่า that

ข้อผิดพลาดที่ (7) ผิดเรื่องการเลือกใช้คำเพราะประโยคนี้ต้องการกล่าวถึงพฤติกรรมของการทุจริต ไม่ใช่พฤติกรรมที่ปลอดทุจริต

ตัวอย่างที่ 3

*⁽¹⁾Using cast of backfill materials to test the ability of compressive strength in⁽²⁾ box size⁽³⁾ 5x5x5
cm^{3 (4)}.

√⁽¹⁾The cast of backfill materials was used to test the ability of compressive strength of⁽²⁾ 5x5x5
cm^{3 (4)} block.⁽³⁾

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อคิดที่ (1) ประโยคข้างต้นไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์เพราะขาดคำกริยาหลักในประโยค นับว่าผิดหลักโครงสร้างประโยคบอกเล่าภาษาอังกฤษซึ่งจะต้องประกอบด้วยประธานและกริยา และมีอาจจะมีกรรมของประโยคด้วย

ข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่พบบ่อยคือประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) ซึ่งก็คือกลุ่มคำที่ผู้เขียนเข้าใจว่าเป็นประโยค แต่มีองค์ประกอบไม่ครบถ้วนในการที่จะเป็นประโยค ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่อาจเกิดจากความไม่เข้าใจในโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ Stroman (2011) กล่าวว่าประโยคไม่สมบูรณ์คือเป็นข้อผิดพลาดชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อประโยคหนึ่งไม่สามารถทำหน้าที่เป็นประโยคได้ เพราะไม่สามารถเป็นประโยคเดี่ยวได้และไม่ได้อยู่กับประโยคย่อยที่เป็นอิสระได้ (independent clause) อย่างน้อย 1 ประโยค

ข้อคิดที่ (4) คือเรื่องการเรียงลำดับคำ 5x5x5 cm³ ควรวางหน้าคำว่า block เพื่อเป็นส่วนขยาย

การเรียงลำดับคำ (word orders) ตามหลักไวยากรณ์ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดในระดับประโยค มีความสำคัญต่อโครงสร้างในประโยคภาษาอังกฤษ Hopper et al. (2010) กล่าวว่า หากผู้เขียนวางคำในตำแหน่งผิด อาจจะทำให้เกิดความสับสนทางความหมายได้

ข้อผิดพลาดในระดับคำ

ข้อคิดที่ (2) คือเรื่องคำบุพบท ควรเปลี่ยนคำว่า in เป็น of และข้อคิดที่ (3) เรื่องการเลือกคำ ควรใช้คำว่า block แทนคำว่า box size เพื่อให้เข้ากับความหมายของประโยค

ตัวอย่างที่ 4

*Back support belt⁽¹⁾ was⁽²⁾ a device which most doctors often prescribe with other therapeutic methods for⁽³⁾ treatment⁽⁴⁾ of⁽⁵⁾ the patients.

√ A back support belt⁽¹⁾ is⁽²⁾ a device which most doctors often prescribe with other therapeutic methods of⁽³⁾ treatments⁽⁴⁾ for⁽⁵⁾ the patients.

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดที่ (2) คือเรื่องกาล ประโยคนี้เป็นการให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้อ่าน จึงเหมาะที่จะใช้ปัจจุบันกาล (present simple tense) มากกว่าอดีตกาล (past simple tense)

ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อผิดที่ (1) ในตัวอย่างประโยคนี้คือ การไม่ใส่คำนำหน้าคำนามเอกพจน์ที่กล่าวถึงเป็นครั้งแรกเป็นข้อผิดพลาดเรื่องคำนำหน้าคำนาม ที่พบได้ทั่วไปในงานเขียนของนักศึกษา คำนำหน้าคำนามเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการศึกษาครั้งนี้

ข้อผิดที่ (3) และ (5) คือข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ข้อผิดที่ (3) ควรเปลี่ยนเป็น for และข้อผิดที่ (5) ควรเปลี่ยนเป็น of

นอกจากตัวอย่างนี้ ยังมีประโยคอื่นๆที่พบในบทคัดย่อที่ใช้คำบุพบทผิดเพราะคำบุพบทขาดหายไปตำแหน่งที่สำคัญ เช่น หลังคำกริยา และก่อนคำนาม แต่มีคำบุพบทอยู่ในตำแหน่งที่ไม่จำเป็นต้องใส่

ข้อผิดที่ (4) เป็นเรื่องคำนามนับได้และนับไม่ได้ คำว่า “treatment” เป็นคำนามที่สามารถนับได้ เพราะมีความหมายในทางการรักษาผู้ป่วย แต่ผู้เขียนไม่เติม -s หลังคำศัพท์ดังกล่าว อาจจะเป็นไปได้ที่คำศัพท์นี้สามารถเป็นได้ทั้งคำนามที่สามารถนับได้และนับไม่ได้ ทำให้ผู้เขียนเกิดความสับสน หรือผู้เขียนเข้าใจความหมายแต่ลืมการเติม -s ตามหลักภาษา

ตัวอย่างที่ 5

*Therefore, the experiments⁽¹⁾ is⁽²⁾ divided into two series: Series⁽³⁾ 1, using tailing potash 50%⁽⁴⁾ by weight, fly ash 30%⁽⁵⁾ by weight, FGD gypsum 15%, 17% and 19%⁽⁶⁾ and cement 5%, 3% and 1%⁽⁷⁾ with water – binder ratios⁽⁸⁾ (w/b) of 0.5, 0.6 and 0.7, respectively; and Series⁽⁹⁾ 2, tailing potash 70%⁽¹⁰⁾ by weight, fly ash 20%⁽¹¹⁾ by weight, FGD gypsum 5%, 7% and 9%⁽¹²⁾ and cement 5%, 3% and 1%⁽¹³⁾ with water–binder ratios⁽¹⁴⁾ (w/b) of 0.5, 0.6 and 0.7.

√ Therefore, the experiment⁽¹⁾ was⁽²⁾ divided into two series: series⁽³⁾ 1, using 50% of tailing potash⁽⁴⁾ by weight, 30% of fly ash⁽⁵⁾ by weight, 15%, 17% and 19% of FGD gypsum⁽⁶⁾ and 5%, 3% and 1% of cement⁽⁷⁾ with water–binder ratios⁽⁸⁾ (w/b) of 0.5, 0.6 and 0.7, respectively; and series⁽⁹⁾ 2, 70% of tailing potash⁽¹⁰⁾ by weight, 20% of fly ash⁽¹¹⁾ by weight, 5%, 7% and 9% of FGD gypsum⁽¹²⁾ and 5%, 3% and 1% of cement⁽¹³⁾ with water–binder ratios⁽¹⁴⁾ (w/b) of 0.5, 0.6 and 0.7.

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อคิดที่ (2) คือเรื่องกาล ควรใช้อดีตกาล เพื่อบรรยายวิธีการทดลอง โดยใช้คำว่า was

ข้อคิดที่ (3) และ (9) เป็นข้อผิดพลาดเรื่องอักษรพิมพ์ใหญ่ ในที่นี้ คำว่า series ไม่ใช่คำเฉพาะและไม่ได้เริ่มต้นประโยคจึงควรใช้อักษรพิมพ์เล็กแทน

ข้อคิดที่ (4), (5), (6), (7), (10), (11), (12) และ (13) เป็นข้อผิดพลาดเรื่องการเรียงคำ ควรเอาร้อยละ มาวางหน้าคำนามและเพิ่มคำบุพบท of เพื่อบอกร้อยละของวัสดุ จึงควรเป็น 50% of tailing potash, 30% of fly ash, 15%, 17% and 19% of FGD gypsum และ 5%, 3% and 1% of cement, 70% of tailing potash, 20% of fly ash, 5%, 7% and 9% of FGD gypsum และ 5%, 3% and 1% of cement

ข้อคิดที่ (8) และ (14) คือเรื่องการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (hyphen) เมื่อใช้เชื่อมคำ ควรเขียนให้ติดกับคำที่อยู่ด้านหน้าและด้านหลัง ไม่เว้นวรรค

ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อผิดพลาดที่ (1) คือเรื่องคำนาม ในที่นี้ควรหมายถึงคำนามเอกพจน์คือ การทดลอง ที่แบ่งเป็น สองส่วน จึงควรเป็น experiment

ตัวอย่างที่ 6

X ⁽¹⁾Considering on ⁽²⁾ the possible and appropriate management for each type of defect ⁽³⁾ especially ⁽⁴⁾ sample from ⁽⁵⁾ single trawler ⁽⁶⁾ has ⁽⁷⁾ 2 ⁽⁸⁾ management options i.e. ⁽⁹⁾ cleaning raw squid ⁽¹⁰⁾ by spinning equipment and establishing the ⁽¹¹⁾ good practices ⁽¹²⁾ for cold sea water storage showed 85.54% effectiveness of ⁽¹³⁾ dirtiness ⁽¹⁴⁾ reduction and 17.37% effectiveness of ⁽¹⁵⁾ soft texture reduction. ⁽¹⁶⁾

√ ⁽¹⁾There were ⁽⁷⁾ two ⁽⁸⁾ possible and appropriate management options for squids from ⁽⁵⁾ single trawlers ⁽⁶⁾; ⁽⁹⁾ cleaning raw squids ⁽¹⁰⁾ by spinning equipment and establishing ⁽¹¹⁾ good practice ⁽¹²⁾ for cold sea water storage. The two management options showed effectiveness in ⁽¹³⁾ dirt ⁽¹⁴⁾ reduction and effectiveness in ⁽¹⁵⁾ soft texture defect reduction at 85.54% and 17.37%, respectively. ⁽¹⁶⁾

ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดพลาดที่ (1) คือเรื่องประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคตัวอย่างนี้มีกริยากับคำว่า has และ showed แต่ไม่ชัดเจนว่าเป็นกริยาของคำนามตัวใด

ข้อผิดพลาดที่ (4) เป็นข้อผิดพลาดเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ควรมีเครื่องหมายจุลภาคหน้าคำว่า especially แต่ดีกว่าคือควรเขียนประโยคใหม่โดยไม่ต้องใช้คำนี้

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีความสำคัญในการเขียน Catach (1980 อ้างใน Ferreiro et, al., 1996) กล่าวจากมุมมองทางภาษาศาสตร์ว่า เครื่องหมายวรรคตอนดูเหมือนจะเป็นเรื่องใหม่ แต่อันที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่นักศึกษามักจะลืมและมองข้ามความสำคัญ บทคัดย่อของนักศึกษาเองก็มีการลืมใส่เครื่องหมายวรรคตอนเช่นกัน

ข้อคิดที่ (7) เรื่องกาล ควรใช้อดีตกาลเพื่ออธิบายองค์ประกอบที่ 2 (วิธีการทดลอง) จากรูปแบบประโยคใช้ has ได้ เพราะกำลังกล่าวถึง management ว่ามี 2 ทางเลือก แต่ในภาษาอังกฤษ คำว่า management เองแสดงกริยา has ไม่ได้จึงต้องเปลี่ยนใช้ There were แทน

ข้อคิดที่ (16) คือเรื่องการเรียงลำดับคำ กลุ่มคำส่วนนี้ควรจะเปลี่ยนเป็นประโยคเพื่ออธิบายองค์ประกอบที่ 3 (ผลการทดลอง) และควรจะแยกประโยค โดยเขียนประโยคที่ 2 เป็น The two management options showed effectiveness in dirt reduction and effectiveness in soft texture reduction at 85.54% and 17.37%, respectively

ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อคิดที่ (3), (6) และ (10) ควรเป็นคำนามพหูพจน์ defects, trawlers และ squids แต่ ข้อคิดที่ (12) คือไม่ใช่รูปพหูพจน์ ควรเป็น practice และคำว่า defects ควรตัดออก

ข้อคิดที่ (11) เรื่องคำนำหน้าคำนามควรตัด the เพราะไม่ได้เจาะจง

ข้อคิดที่ (2), (13) และ (15) เรื่องคำบุพบท โดย ข้อผิดพลาดที่ (2) ควรตัดคำว่า on ออก แต่ในความเป็นจริงควรเขียนประโยคใหม่ เพราะ considering on ไม่มีความจำเป็นในประโยคนี้และเมื่อมีอยู่ก็ทำให้ประโยคคิดวายากรณ์เพราะไม่มีประธานซึ่งควรเป็น possible and appropriate management options for squids from single trawlers และ ข้อผิดพลาดที่ (13) และ (15) ควรเปลี่ยนเป็น in

ข้อคิดที่ (5), (9) และ (14) คือเรื่องการเลือกใช้คำ ข้อคิดที่ (5) คำว่า sample from ควรเป็น squids from ข้อคิดที่ (9) สามารถใช้ i.e. ก็ได้หรือเปลี่ยนเป็น เครื่องหมายทวิภาค (:) เพื่อบอกว่าทั้งสองทางเลือกคืออะไร จะชัดเจนมากขึ้น และข้อคิดที่ (14) ผู้เขียนเลือกใช้คำนาม dirtiness มาขยายนาม reduction ซึ่งเป็นคำที่ไม่เหมาะสม เพราะในที่นี้ไม่ได้ลดความสกปรก แต่ลดสิ่งสกปรก จึงควรใช้ dirt ขยาย reduction

Read & Chapelle (2001) กล่าวว่าคำศัพท์เป็นหนึ่งในส่วนประกอบพื้นฐานที่สำคัญของภาษา แต่เพราะในการเขียนบทคัดย่อเน้นต้องการความชัดเจนและกระชับ คำศัพท์ที่เขียนส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์เฉพาะด้าน จึงทำให้ผู้เขียนเลือกใช้คำหรือชนิดคำได้ยากและส่งผลกระทบต่อกริยาเรียงในประโยคภาษาอังกฤษ ทั้งสองสาเหตุหลักนี้ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ข้อคิดที่ (8) เรื่องตัวเลข โดยตัวเลขที่น้อยกว่าสิบควรเขียนเป็นตัวอักษร

จากตัวอย่างทั้ง 6 ตัวอย่างข้างต้น พบว่าในหนึ่งประโยคนั้นมีข้อผิดพลาดจำนวนมากทั้งในระดับประโยคและระดับคำ และข้อผิดพลาดในระดับคำมีมากกว่าในระดับประโยค ข้อผิดพลาดในระดับคำแสดงให้เห็นว่าประโยคที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษมีความคลาดเคลื่อนและสื่อความหมายของประโยคไม่ชัดเจนและไม่ตรงตามที่ต้องการ อีกทั้งผู้เขียนเลือกใช้คำศัพท์ที่ผิด อาจเป็นเพราะผู้เขียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอต่อการเขียนบทคัดย่อ นอกจากนี้ผู้เขียนไม่มีความชำนาญในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ประโยคที่เขียนจึงไม่สมบูรณ์ทั้งในด้านความหมาย และไวยากรณ์ เช่น การใช้กาลผิดมีผลต่อการสื่อความหมาย เพราะผู้อ่านจะสับสนถึงระยะเวลาที่ทำวิจัยหรือกระบวนการทำวิจัยได้ หรือการเขียนประโยคเชิงประธานเป็นผู้กระทำ และถูกกระทำ (active and passive voices) ที่ผู้เขียนมักจะสับสนในประโยคภาษาอังกฤษ ทำให้เนื้อหาที่เขียนอาจจะไม่ตรงตามต้นฉบับภาษาไทยทั้งหมด ทำให้มองเห็นชัดเจนว่าบทคัดย่อที่มีความบกพร่องไม่สมบูรณ์และมีผลต่องานวิจัยในภาพรวมได้

4.2.2 ข้อผิดพลาดทั้งหมด

เมื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดแล้ว นับข้อผิดพลาดในภาพรวมโดยแยกเป็น 2 ระดับคือ ระดับประโยคและระดับคำ

ตาราง 4.4 แสดงความถี่และร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาด ในระดับประโยคและระดับคำของบทคัดย่อจำนวน 45 ฉบับ

ตาราง 4.4: ข้อผิดพลาดที่พบในระดับประโยคและระดับคำ

ข้อผิดพลาด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ระดับประโยค	264	24.44
ระดับคำ	816	75.56
รวม	1080	100

ตาราง 4.4 แสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดระดับคำ มีจำนวน 816 ครั้ง ซึ่งมากกว่าข้อผิดพลาดในระดับประโยคที่มีจำนวน 264 ครั้ง เมื่อคิดเป็นร้อยละ จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดระดับคำมีจำนวนเกินครึ่งของข้อผิดพลาดระดับประโยค จึงเป็นไปได้ว่าระดับคำจะเป็นเรื่องที่ยากกว่าสำหรับนักศึกษาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ แม้ว่าระดับคำจะเป็นระดับเล็กที่สุดแต่

กลับมีส่วนสำคัญอย่างมากในระดับประโยค อีกทั้งข้อผิดพลาดในระดับคำมีหลากหลายประเภท จึงเป็นเรื่องที่เล็กแต่ยากในการใช้และเขียนอธิบายในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

4.2.3 ข้อผิดพลาดระดับประโยค

ข้อผิดพลาดระดับประโยคแบ่งออกเป็น 7 ประเภท ตาราง 4.5 แสดงความถี่และร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาด ในระดับประโยคของบทคัดย่อจำนวน 45 ฉบับ

ตาราง 4.5: ข้อผิดพลาดที่พบในระดับประโยค

ลำดับที่	ข้อผิดพลาด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1.	กาล (Tenses)	60	22.73
2.	เครื่องหมายวรรคตอน(Punctuations)	53	20.08
3.	อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters)	47	17.8
4.	ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments)	31	11.74
5.	ความสอดคล้องของประธานและกริยา (S-V agreements)	27	10.23
6.	การเรียงลำดับคำ (Word Orders)	36	13.64
7.	ประโยคต่อเนื่อง (run-ons)	10	3.79
	รวม	264	24.44

ตาราง 4.5 พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในระดับประโยคคือกาล จำนวน 60 ครั้ง ซึ่งเรื่องกาลจะมีความเฉพาะเจาะจงอย่างมากในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ จึงอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้พบข้อผิดพลาดมากที่สุดในระดับประโยค ตามด้วยเครื่องหมายวรรคตอนจำนวน 53 ครั้ง เครื่องหมายวรรคตอนมีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแต่ละชนิดอย่างชัดเจน หากไม่ทำความเข้าใจและอ่านการใช้ให้ดีขึ้นก่อนเขียน ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดตามผลข้างต้น เพราะเมื่อใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดชนิด ก็จะมีผลต่อโครงสร้างและความหมายของประโยคภาษาอังกฤษ ลำดับที่ 3 คืออักษรพิมพ์ใหญ่ มีข้อผิดพลาดจำนวน 47 ครั้ง การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่เป็นกฎเกณฑ์การเขียนประโยคภาษาอังกฤษที่ไม่มีในประโยคภาษาไทย นักศึกษาจึงมักจะลืมและไม่ใส่ใจในการเขียนอักษรพิมพ์ใหญ่ทั้งในการเขียนขึ้นต้นประโยคและชื่อเฉพาะต่างๆ ลำดับที่ 4 คือประโยคไม่สมบูรณ์จำนวน 31 ครั้ง ข้อผิดพลาดประเภทนี้ส่วนใหญ่เกิดจากประโยคขาดประธานหรือกริยาเพื่อ

ทำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ และนักศึกษายังเขียนเพียงอนุประโยคไม่อิสระหรือวลี โดยไม่ได้คำนึงว่าข้อความดังกล่าวไม่สามารถเป็นประโยคที่สมบูรณ์ตามหลักภาษาอังกฤษได้ จึงมีผลต่อการอ่านข้อมูลในบทคัดย่อ เพราะไม่สามารถสื่อสารความหมายที่แท้จริงได้ ลำดับที่ 5 คือความสอดคล้องของประธานและกริยาจำนวน 27 ครั้ง ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ยากสำหรับนักศึกษาไทย เพราะกฎเกณฑ์ประเภทนี้มีเพียงในภาษาอังกฤษ ไม่มีอยู่ในภาษาไทย จึงอาจทำให้นักศึกษาสับสนได้ในขณะที่เขียนบทคัดย่อ เพราะประโยคที่เขียนออกมาอาจจะไม่ผิดพลาดทางความหมาย แต่อาจจะผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ ลำดับที่ 6 คือการเรียงลำดับคำ ซึ่งการเรียงลำดับคำในภาษาอังกฤษแตกต่างจากภาษาไทย เช่น คำนามหลักของกลุ่มคำนามในภาษาอังกฤษจะอยู่ข้างหลังสุด แต่สำหรับภาษาไทย คำนามหลักของกลุ่มคำนามจะอยู่ข้างหน้าสุด ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนได้เช่นกัน และเขียนออกมาในตำแหน่งที่ผิดและเกิดเป็นข้อผิดพลาด มีจำนวน 36 ครั้ง และลำดับสุดท้ายคือ ประโยคต่อเนื่องจำนวน 10 ครั้ง เป็นเพราะนักศึกษาเขียนประโยคโดยไม่คำนึงว่าเป็นประโยคที่มากกว่า 1 ประโยคเรียงต่อกันหรือไม่ได้เขียนเชื่อมประโยคด้วยเครื่องหมายวรรคตอน

4.2.4 ข้อผิดพลาดระดับคำ

ข้อผิดพลาดระดับคำ แบ่งเป็น 5 ประเภท ตาราง 4.6 แสดงความถี่และร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาด ในระดับคำของบทคัดย่อจำนวน 45 ฉบับ

ตาราง 4.6: ข้อผิดพลาดที่พบในระดับคำ

ลำดับที่	ข้อผิดพลาด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1.	คำนำหน้าคำนาม (Articles)	278	34.07
2.	คำนาม (Nouns)	198	24.26
3.	การเลือกคำ (Word choices)	158	19.36
4.	คำบุพบท (Prepositions)	145	17.77
5.	ตัวเลข (Numbers)	37	4.53
	รวม	816	75.56

ตาราง 4.6 พบว่าข้อผิดพลาดในระดับคำที่พบมากที่สุดคือ คำนำหน้าคำนาม มีจำนวน 278 ครั้ง ตามด้วย คำนามจำนวน 198 ครั้ง การเลือกคำจำนวน 158 ครั้ง คำบุพบทจำนวน

145 ครั้ง และ ตัวเลขจำนวน 37 ครั้ง จากผลข้างต้นชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดที่พบส่วนใหญ่เกิดจากความไม่คุ้นชินทางภาษา เพราะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นหลักไวยากรณ์ที่ใช้เพียงในภาษาอังกฤษเท่านั้น และไม่มีอยู่ในไวยากรณ์ภาษาไทย ทำให้นักศึกษาใช้อย่างไม่ถูกต้อง

4.2.5 ความแตกต่างทางสถิติของข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาสาววิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนน้อยกว่าข้อผิดพลาดของสาขาวิทยาศาสตร์ ดังปรากฏในตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ความแตกต่างทางสถิติของบทคัดย่อของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์

คะแนน	สาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์		สาขาวิทยาศาสตร์		t-value	df	p-value
	(n=15)		(n=30)				
	x	SD.	x	SD.			
ระดับประโยค	5.87	11.53	5.87	6.04	0	43.00	1.00
ระดับคำ	13.60	12.75	20.40	13.15	-1.65	43.00	0.11
ทั้งหมด	20.20	24.19	26.27	17.51	-0.96	43.00	0.34

เมื่อกำหนดค่าความแตกต่างทางสถิติพบว่าข้อผิดพลาดในระดับประโยคและระดับคำในบทคัดย่อทั้งสองสาขาพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามลำดับจึงทำให้ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์โดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน นั่นคือข้อผิดพลาดในบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนข้อผิดพลาดที่ใกล้เคียงกัน ชี้ให้เห็นว่านักศึกษาทางสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความสามารถในการเขียนบทคัดย่อในระดับที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งยังมีข้อผิดพลาดในระดับคำที่มากกว่าระดับประโยค แสดงให้เห็นว่านักศึกษาจากทั้งสองสาขายังประสบปัญหาและมีข้อบกพร่องในการเขียนและเลือกใช้คำ รวมทั้งการเขียนประโยคภาษาอังกฤษใน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าเนื่องจากบทคัดย่อตัวอย่างเป็นบทคัดย่อของนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนสาขาภาษาอังกฤษโดยตรง ปัญหาทางด้านภาษาจึงเป็นปัญหาหลักในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตามข้อผิดพลาดสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในบทคัดย่อของสายวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในบทคัดย่อมาจากสาเหตุที่คล้ายคลึงกัน คือ (1) นักศึกษาอาจจะไม่เคยทราบการเขียนเชิงวิชาการแบบที่ถูกต้องมาก่อน จึงไม่ทราบเรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อ (2) การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ บทคัดย่อที่คัดเลือกมาไม่ได้เขียนโดยนักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพราะแม้แต่ตัวอย่างบทคัดย่อจากคณะศิลปศาสตร์ก็เขียนโดยนักศึกษสาขาพัฒนามนุษย์และสังคมที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่านักศึกษาที่จบสาขาภาษาอังกฤษมา จึงอาจไม่มีความถนัดในการเขียนงานภาษาอังกฤษ อีกทั้งการเขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษนั้นมีความยากเพราะเป็นการเขียนเชิงวิชาการชนิดหนึ่ง ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การเขียนนี้บรรลุเป้าหมาย (Lorés, 2004) ฉะนั้นหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด Harmer (2003, อ้างใน Abbasi & Karimnia, 2011) กล่าวว่าไวยากรณ์เป็นอีกหนึ่งในประเด็นสำคัญมากที่สุดในการแปล Hengwichitkul (2006) กล่าวในงานวิจัยว่า ข้อผิดพลาดเกิดขึ้นจากการแปลเพราะหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความแตกต่างกันมาก หรือไวยากรณ์บางเรื่องนั้นไม่มีในหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีในภาษาไทย เช่นคำนำหน้าคำนาม ดังนั้นผู้เขียนจึงเกิดความสับสนได้ คำศัพท์เฉพาะด้านที่ต้องใช้เขียนในบทคัดย่อก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งของที่ทำให้ข้อผิดพลาดในทั้งสองสาขา

4.3 ความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ข้อมูลด้านความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษนี้ได้มาจากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2555

4.3.1 ความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ผลการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาเรื่องความรู้เรื่องการเขียนบทคัดย่อ เป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเขียนบทคัดย่อที่ดี แบบสอบถามส่วนนี้สอบถามได้ผลดังแสดงในตาราง 4.8

ตาราง 4.8 ความรู้เรื่องการเขียนบทคัดย่อ (ร้อยละ)

ข้อที่	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1.	คุณเคยเขียนบทคัดย่อมาก่อน	65.9	34.1
2.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อคือส่วนแรกที่สรุปคร่าวๆของงานวิจัย	97.6	2.4
3.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อต้องเขียนเป็นลำดับสุดท้ายหลังจากงานวิจัยและรายงานเสร็จสิ้น	80.5	19.5
4.	คุณเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลเป็นฉบับภาษาอังกฤษ	78	22
5.	คุณมีปัญหาเกี่ยวกับการอธิบายข้อมูลทางสถิติ เช่นค่าความสัมพันธ์ (correlation) ค่าความแตกต่าง (differences) และอื่นๆ ดังนี้		
	5.1 คำศัพท์เฉพาะทางสถิติ	61	39
	5.2 วิธีการเรียงรูปประโยคในการเขียนอธิบายค่าสถิติ	82.9	17.1
	5.3 การเลือกเขียนค่าสถิติหลักที่สำคัญไว้ในบทคัดย่อ	68.3	31.7
6.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อมีองค์ประกอบใดบ้าง		
	6.1 บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (Introduction or problems)	85.4	14.6
	6.2 วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (The purpose of the study)	90.2	9.8
	6.3 กลุ่มตัวอย่าง (Subjects)	87.8	12.2
	6.4 วิธีการทดลอง (Methods)	75.6	24.4
	6.5 เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (Instruments)	70.7	29.3
	6.6 ผลการทดลอง (Findings)	82.9	17.1
	6.7 อภิปรายผล (Discussion)	70.7	29.3
	6.8 สรุปผลการทดลอง (Conclusions)	92.7	7.3
	6.9 ข้อเสนอแนะ (Recommendation)	63.4	36.6

จากตาราง 4.8 ผลจากการตอบแบบสอบถามคำถามข้อที่ 1-3 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อ นักศึกษาจำนวน 65.9% เคยเขียนบทคัดย่อมาก่อน นักศึกษาจำนวน 97.6% ทราบว่าบทคัดย่อคือส่วนแรกที่สรุปคร่าวๆของงานวิจัย นักศึกษาจำนวน 80.5% ทราบว่าบทคัดย่อต้องเขียนเป็นลำดับสุดท้ายหลังจากงานวิจัยและรายงานเสร็จสิ้น ผลจากการตอบแบบสอบถามคำถามข้อที่ 4 พบว่านักศึกษาจำนวน 78% เขียนบทคัดย่อฉบับภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลเป็นฉบับภาษาอังกฤษ จากคำถามข้อที่ 5 ปัญหาเกี่ยวกับการอธิบายข้อมูลทางสถิติ

นักศึกษาคิดว่าปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือ วิธีการเรียงรูปประโยคในการเขียนอธิบายค่าสถิติ (82.9%) รองลงมาคือการเลือกเขียนค่าสถิติหลักที่สำคัญไว้ในบทคัดย่อ (68.3%) และคำศัพท์เฉพาะทางสถิติ (61%)

จากคำถามข้อที่ 6 นักศึกษาส่วนใหญ่รู้จักองค์ประกอบของบทคัดย่อ จากการตอบแบบสอบถามพบว่าความถี่ขององค์ประกอบที่นักศึกษาคิดว่าควรมีในบทคัดย่อมากที่สุดคือสรุปผลการทดลอง (92.7%) รองลงมาคือวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (90.2%) กลุ่มตัวอย่าง (87.8%) บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (85.4%) ผลการทดลอง (82.9%) วิธีการทดลอง (75.6%) เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (70.7%) อภิปรายผล (70.7%) และข้อเสนอแนะ (63.4%)

ผลจากการตอบแบบสอบถามข้างต้นในคำถามที่ 1-6 ซึ่งให้เห็นว่าแม้ว่านักศึกษามีความรู้เบื้องต้นในการเขียนบทคัดย่อและทราบถึงองค์ประกอบที่ควรมีในบทคัดย่อ แต่นักศึกษาก็ยังมีปัญหาในการเขียนอธิบายรายละเอียด เช่น ข้อมูลทางสถิติ เพราะข้อมูลทางสถิติเป็นข้อมูลที่สำคัญต่อผลของการทำวิจัย อีกทั้งบทคัดย่อเป็นงานเขียนทางวิชาการที่เฉพาะเจาะจงและต้องเขียนให้กระชับและชัดเจน Hoang และ Reinbolt (n.d.) กล่าวว่า การตั้งใจทำตัวเลขให้ชัดเจนและน่าสนใจในการเสนอผลการวิจัยนั้นคือส่วนที่สำคัญมากในการเขียนบทความ และการเขียนผลการทดลองและบทสรุปเป็นปัจจัยที่ยากสำหรับนักศึกษาในการเขียนบทคัดย่อ

ผลจากการตอบแบบสอบถามเรื่องความยากและง่ายของการเขียนองค์ประกอบต่างๆในบทคัดย่อแสดงในตาราง 4.9

ตาราง 4.9 ความยาก-ง่ายของการเขียนองค์ประกอบต่างๆในบทคัดย่อ

องค์ประกอบต่างๆ	ง่ายที่สุด	ง่าย	พอทำได้	ยาก	ยากที่สุด
บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย	12.2	14.6	56.2	14.6	2.4
วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย	17.1	34.1	41.5	7.3	0
กลุ่มตัวอย่าง	9.8	34.1	46.3	9.8	0
วิธีการทดลอง	12.2	17.1	51.2	17.1	2.4
เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย	9.8	22	36.4	22	9.8
ผลการทดลอง	0	26.8	41.5	29.3	2.4
อภิปรายผล	0	19.5	26.8	36.6	17.1
สรุปผลการทดลอง	0	26.8	36.6	34.2	2.4
ข้อเสนอแนะ	4.9	26.8	53.7	14.6	0

จากตาราง 4.9 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าการเขียนองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่อเป็นสิ่งที่ “พอทำได้” โดยความถี่ของผลเป็นดังนี้ บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (56.2%) ข้อเสนอแนะ (53.7%) วิธีการทดลอง (51.2%) กลุ่มตัวอย่าง (46.3%) วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (41.5%) ผลการทดลอง (41.5%) เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (36.4%) สรุปผลการทดลอง (36.6%) นักศึกษาคิดว่าองค์ประกอบที่ยากในการเขียนบทคัดย่อคือการอภิปรายผล (36.6%) เพราะการอภิปรายผลจะต้องใช้ความคิดในการหาเหตุผลของผลงานวิจัยว่าเป็นเพราะอะไร มีความสัมพันธ์หรือแตกต่างจากสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ อีกทั้งยังต้องเขียนข้อมูลเพิ่มเติมที่อ้างอิงได้ และเมื่อนำมารวมกันแล้วจึงยากต่อการเขียนอภิปรายผล และพื้นที่ในการเขียนในบทคัดย้อมีพื้นที่จำกัด จึงยากต่อการสรุปความให้เป็นประโยชน์สั้นๆ จึงเห็นได้ว่าแม้ นักศึกษาจะรู้จักองค์ประกอบของบทคัดย่อ แต่นักศึกษาก็ยังขาดความมั่นใจในการเขียนอธิบายองค์ประกอบต่างๆของบทคัดย่อที่ถูกต้อง ดังนั้นการเรียนรู้วิธีการเขียนบทคัดย่อที่ถูกต้องจึงมีความสำคัญอย่างมาก

ผลการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาเรื่องการใช้กาล (tenses) ในการเขียนแต่ละองค์ประกอบแสดงในตาราง 4.10

ตาราง 4.10 การใช้กาล (Tenses) ในการเขียนแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่อต่อไปนี้

องค์ประกอบ	Present Tenses ปัจจุบันกาล	Past Tenses อดีตกาล	Future Tenses อนาคตกาล
บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย	46.3	53.7	0
วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย	58.5	34.2	7.3
กลุ่มตัวอย่าง	56.1	39	4.9
วิธีการทดลอง	46.3	51.3	2.4
เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย	61	36.6	2.4
ผลการทดลอง	43.9	51.2	4.9
อภิปรายผล	63.4	31.7	4.9
สรุปผลการทดลอง	63.4	31.7	4.9
ข้อเสนอแนะ	63.4	31.7	4.9

จากตาราง 4.10 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ปัจจุบันกาลและอดีตกาลในการเขียนองค์ประกอบต่างๆของบทคัดย่อ จาก Graetz (1985 อ้างใน Swales, 1990) เสนอว่าสามารถใช้อดีตกาลเขียนอธิบายองค์ประกอบได้ทุกองค์ประกอบ และ APA (2002) เสนอว่าสามารถใช้ปัจจุบันกาลในการอธิบายผลการทดลอง บทสรุปและการประยุกต์ใช้ได้ ดังนั้นจากผลข้างต้นในตาราง กลุ่มตัวอย่าง วิธีการทดลอง และเครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย จึงเป็นองค์ประกอบที่ไม่ควรเขียนอธิบายด้วยปัจจุบันกาลได้ แต่มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งเขียนปัจจุบันกาลเพื่ออธิบายกลุ่มตัวอย่าง วิธีการทดลอง และเครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย ระบุความถี่ออกมาได้จำนวน 56.1%, 46.3% และ 61% นอกจากนี้ยังเห็นได้ว่ามีนักศึกษาจำนวนหนึ่งระบุความถี่ในการเขียนอนาคตกาลในแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งไม่ควรใช้ในการเขียนแต่ละองค์ประกอบ ผลสรุปคือยังมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ใช้กาลผิดในการเขียนบทคัดย่อ จึงทำให้บทคัดยอนั้นขาดความสมบูรณ์ในเรื่องความหมายและโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

ผลจากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาเรื่องชนิดของคำในประโยค พบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับคำชนิดต่างๆมากน้อยไม่เท่ากัน ดังแสดงในตาราง 4.11

ตาราง 4.11 ความรู้ของนักศึกษาเรื่องชนิดของคำในประโยค (ร้อยละ)

ชนิดคำ	ระบุได้	ระบุไม่ได้
คำนาม (nouns)	100	0
คำกริยา(verbs)	95.1	4.9
คำสรรพนาม (pronouns)	90.2	9.8
คำคุณศัพท์ (adjectives)	75.6	24.4
คำกริยาวิเศษณ์ (adverbs)	70.7	29.3
คำบุพบท (prepositions)	78.1	21.9
คำเชื่อม (Conjunctions)	85.4	14.6

จากตาราง 4.11 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ทราบและระบุชนิดของคำในประโยคได้ ชนิดคำที่ระบุได้มากที่สุดคือคำนาม คิดเป็น 100% รองลงมาคือ คำกริยา คิดเป็น 95.1% คำสรรพนาม คิดเป็น 90.2% คำเชื่อม คิดเป็น 85.4% คำบุพบท คิดเป็น 78.1% คำคุณศัพท์ คิดเป็น 75.6% และคำวิเศษณ์ คิดเป็น 70.7% จากผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าความรู้ของนักศึกษาในเรื่องชนิดคำใน

ประโยคอยู่ในเกณฑ์ที่ดี และชนิดของคำเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการเขียนอธิบายแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่อ

จากผลการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับความรู้เรื่องการเขียนบทคัดย่อชี้ให้เห็นว่านักศึกษาทราบเรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อ เพราะผ่านการอ่านงานวิจัยก่อนหน้ามาแล้ว และมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษในระดับหนึ่ง เพราะเคยศึกษาในชั้นเรียน จึงทำให้มีความเข้าใจในระดับหนึ่งในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ว่าต้องใช้ความรู้ทั้งสองส่วนในการเขียนเพื่อให้บทคัดย่อมีความสมบูรณ์มากที่สุด แต่นักศึกษายังขาดความมั่นใจในการเขียนบทคัดย่อตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ ยังมีข้อผิดพลาดจำนวนหนึ่ง อาจจะเพราะบทคัดย่อเป็นงานเขียนทางวิชาการที่เฉพาะเจาะจง แต่ละองค์ประกอบที่เขียนในบทคัดย่อ ต้องเป็นข้อมูลที่ต้องชัดเจนและกระชับ และภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาอังกฤษทางวิชาการ จึงยากสำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้สาขาภาษาอังกฤษโดยตรง

4.3.2 ปัญหา วิธีการ และเครื่องมือที่นักศึกษาใช้ในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

ตาราง 4.12 ปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ แม้ว่านักศึกษาจะมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อบ้าง แต่บทคัดย่อที่เขียนก็ยังมีข้อผิดพลาด แบบสอบถามตอนที่ 2 มุ่งสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการเขียนบทคัดย่อที่นักศึกษาประสบ ได้ผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 4.12 ปัญหา วิธีการ และพจนานุกรมที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ (ร้อยละ)

ข้อที่	คำถาม	1 ไม่เคย	2 น้อย มาก	3 บางครั้ง	4 บ่อย ครั้ง	5 สม่ำเสมอ
1) คุณประสบปัญหาเหล่านี้บ่อยเพียงใดเมื่อแปลบทคัดย่อภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
1.1	การเลือกใช้คำที่เหมาะสม เช่น คำนาม กริยา คุณศัพท์	4.9	9.8	36.6	29.3	19.5
1.2	ความหมายที่หลากหลายของคำ 1 คำ	2.4	12.2	41.5	29.3	14.6
1.3	ศัพท์เฉพาะทางหรือคำนามเฉพาะ	9.8	17.1	43.9	17.1	12.2
1.4	ความยาวและความซับซ้อนของประโยค	0	12.2	24.4	46.3	17.1
1.5	การไม่เข้าใจต้นฉบับภาษาไทย	9.8	22	36.6	19.5	12.2
1.6	ไม่คุ้นชินกับการเขียนทางวิชาการ	4.9	9.8	24.4	36.6	24.4
1.7	ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ของภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ	2.4	9.8	43.9	24.4	19.5
1.8	ต้นฉบับภาษาไทยไม่ชัดเจน	7.3	31.7	41.5	9.8	9.8
2) คุณใช้วิธีการเหล่านี้บ่อยเพียงใดในการแปลบทคัดย่อภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
2.2	ใช้พจนานุกรม (using dictionaries)	2.4	7.3	31.7	26.8	31.7
2.2	ทบทวนไวยากรณ์	9.8	14.6	31.7	26.8	17.1
2.3	ให้เพื่อนช่วยแปลหรือช่วยตรวจทาน	2.4	2.4	39	26.8	29.3
2.4	ศึกษาจากบทคัดย่อที่ปรากฏอยู่ในงานวิจัยก่อนหน้านี้	7.3	12.2	29.3	31.7	19.5
2.5	อ่านหนังสือตำราด้านการแปล	24.4	34.2	24.4	7.3	9.8
2.6	ใช้เว็บ Google translation	17.1	36.6	17.1	19.5	9.8
2.7	ใช้โปรแกรมอื่นๆในคอมพิวเตอร์ช่วยแปล	24.4	29.3	17.1	17.1	12.2
2.8	แปลคำต่อคำ (translating word by word)	12.2	26.8	31.7	22	7.3
2.9	แปลประโยคต่อประโยค (translating sentence by sentence)	7.3	14.6	34.2	26.8	17.1
2.10	อ่านต้นฉบับภาษาไทยให้เข้าใจก่อนทำการแปล	9.8	4.9	31.7	29.3	24.4

ข้อที่	คำถาม	1 ไม่ เคย	2 น้อย มาก	3 บาง ครั้ง	4 บ่อย ครั้ง	5 สม่ำเสมอ
3) คุณใช้พจนานุกรมเหล่านี้บ่อยเพียงใดช่วยในการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
3.1	English-Thai dictionary	9.8	14.6	26.8	26.8	22
3.2	Thai-English dictionary	7.3	17.1	19.5	29.3	26.8
3.3	English-English dictionary	26.8	24.4	19.5	14.6	14.6
3.4	พจนานุกรมเฉพาะทาง	22	29.3	22	14.6	12.2
3.5	พจนานุกรมแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Talking Dictionary)	24.4	22	9.8	19.5	24.4

ผลจากการตอบแบบสอบถามข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาประสบปัญหาในการเขียนบทคัดย่อในระดับปานกลาง เพราะนักศึกษาระบุความถี่เป็น “บางครั้ง” ในปัญหา 6 ปัญหา คือ ศัพท์เฉพาะทางหรือคำนามเฉพาะ คิดเป็น 43.9% ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คิดเป็น 43.9% รองลงมา ความหมายที่หลากหลายของคำ 1 คำ คิดเป็น 41.5% ต้นฉบับภาษาไทยไม่ชัดเจน คิดเป็น 41.5% คิดเป็น 36.6% และการไม่เข้าใจต้นฉบับภาษาไทย คิดเป็น 36.6% ปัญหาที่นักศึกษาระบุความถี่เป็น “บ่อยครั้ง” มีเพียง 2 ปัญหาคือคือ ความยาวและความซับซ้อนของประโยค คิดเป็น 46.3% และไม่คุ้นชินกับการเขียนทางวิชาการ คิดเป็น 36.6% และความถี่ “สม่ำเสมอ” ถือเป็นปัญหาที่ประสบเป็นประจำ เป็นเพียงความถี่ส่วนน้อยของการตอบแบบสอบถาม ดังนั้นผลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังประสบปัญหาการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอยู่บ้างในระดับปานกลาง ผลจากการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจึงส่งผลกระทบต่อเขียนองค์ประกอบต่างๆในบทคัดย่อ แต่ด้วยวิธีการต่างๆที่นักศึกษาใช้ในการแปล จึงช่วยทำให้นักศึกษายังมีความมั่นใจที่จะเขียนบทคัดย่อออกมาให้เสร็จสมบูรณ์มากที่สุดตามความสามารถที่มีอยู่

ผลจากการตอบแบบสอบถามคำถามข้อที่ 2 เรื่องวิธีการที่นักศึกษาใช้ในการแปลบทคัดย่อภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษาใช้พจนานุกรม เป็นความถี่ “สม่ำเสมอ” คิดเป็น 31.7% มากกว่าวิธีการอื่นๆ วิธีการที่ใช้ในความถี่ “บ่อยครั้ง” มากที่สุดคือ ศึกษาจากบทคัดย่อที่ปรากฏอยู่ในงานวิจัยก่อนหน้านี้ คิดเป็น 31.7% วิธีการที่นักศึกษาให้ความถี่ “บางครั้ง” คือการใช้พจนานุกรม (31.7%) ทบทวนไวยากรณ์ (31.7%) ให้เพื่อนช่วยแปลหรือช่วยตรวจทาน (39%) การแปลคำต่อคำ (31.7%) การแปลประโยคต่อประโยค (34.2%) และการอ่านต้นฉบับภาษาไทยให้

เข้าใจก่อนทำการแปล (31.7%) ส่วนวิธีการที่นักศึกษาให้ความถี่ “น้อยมาก” คืออ่านหนังสือตำรา ด้านการแปล (34.2%) ใช้เว็บ Google Translation (36.6%) และใช้โปรแกรมอื่นๆในคอมพิวเตอร์ ช่วยแปล (29.3%) จากวิธีการข้างต้นชี้ให้เห็นว่าวิธีการมีผลต่อการเขียนบทคัดย่อที่ดีและถูกต้อง วิธีการใช้พจนานุกรมเป็นวิธีที่นิยมมากที่สุดสำหรับนักศึกษา และอันที่จริงแล้วเป็นวิธีที่ดีที่สุดใน การช่วยแปล วิธีอื่นๆก็สามารถใช้ช่วยแปลได้ โดยขึ้นอยู่กับความยากง่ายของงานวิจัยที่นักศึกษา ค้นคว้า

ด้านการใช้พจนานุกรมในการเขียนบทคัดย่อ นักศึกษาใช้พจนานุกรมฉบับ ภาษาไทย-อังกฤษในระดับ “น้อยมาก” (26.8%) ขณะที่ใช้พจนานุกรมเฉพาะทางในระดับ “น้อย มาก” (29.3%) และไม่ใช้พจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ-อังกฤษ และพจนานุกรมแบบ อิเล็กทรอนิกส์เลย (26.8% และ 24.4% ตามลำดับ) อาจเป็นเพราะพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ- ภาษาอังกฤษยากในการแปลสำหรับนักศึกษา และไม่เหมาะสำหรับการแปลบทคัดย่อ เพราะต้องการคำ เฉพาะ และยากต่อการทำความเข้าใจ อีกทั้งนักศึกษาไม่ใช่นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม พจนานุกรมเฉพาะทางเป็นพจนานุกรมที่ควรใช้ในการเขียนบทคัดย่อ เพราะมีประโยชน์และ สามารถช่วยนักศึกษาในการแปลบทคัดย่อได้ดียิ่งขึ้น หากนักศึกษาใช้เพียงพจนานุกรมไทย-อังกฤษ ในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ และนักศึกษามีความรู้และความชำนาญทางด้านคำศัพท์ไม่ เพียงพอก็จะมีผลต่อการเลือกใช้คำที่แปลเป็นภาษาอังกฤษซึ่งอาจจะไม่เหมาะสมกับประโยคนั้นๆ และไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องด้วยตัวเองได้

จากผลการตอบแบบสอบถามข้างต้นทั้งหมด สรุปได้ว่านักศึกษายังมีความรู้ความ เข้าใจระดับหนึ่งในเรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อและการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนบทคัดย่อ แต่ นักศึกษายังประสบปัญหาต่างๆอยู่บ้างในการเขียนบทคัดย่อ เพราะการเขียนบทคัดย่อมีลักษณะ เฉพาะเจาะจง จึงยากสำหรับนักศึกษา ทำให้บทคัดย่อยังขาดองค์ประกอบที่สำคัญบางองค์ประกอบ ในบทคัดย่อบางฉบับและเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ในทั้งระดับประโยคและระดับคำ

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทนี้ กล่าวถึงบทสรุปจากผลการวิจัยและอภิปรายผลทั้งหมด และข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ อีกทั้งการประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

5.1 บทสรุป

งานวิจัยนี้ศึกษาและวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อภาษาอังกฤษและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวนทั้งสิ้น 45 ฉบับ อีกทั้งสอบถามความเข้าใจและและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผลสรุปมีดังต่อไปนี้

5.1.1 ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ

การเขียนบทคัดย่อควรมี 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และ (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ และหากเขียนตามลำดับดังกล่าว บทคัดย่อก็จะอ่านง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่าบทคัดย่อที่เขียนไม่ครบ 4 พื้นฐานองค์ประกอบมีมากกว่าบทคัดย่อที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน คือบทคัดย่อที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานมีจำนวนทั้งสิ้น 22 ฉบับ (48.89%) บทคัดย่อที่เขียนไม่ครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานมีจำนวนทั้งสิ้น 23 ฉบับ (51.11%) แบ่งเป็น 2 รูปแบบคือ บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐานจำนวน 18 ฉบับ (40%) นั่นคือเขียนด้วย 3 องค์ประกอบแรก ได้แก่ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และขาดองค์ประกอบที่ 4 บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐานจำนวน 5 ฉบับ (11.11%) คือ บทคัดย่อที่เขียนด้วยองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัยและ

องค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง และบทคัดย่อที่เขียนด้วยองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัยและองค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง

เมื่อวิเคราะห์ผลวิจัยด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อในแต่ละสาขา พบว่ามีความแตกต่างกัน ดังนี้

บทคัดย่อของนักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์จำนวนทั้งสิ้น 15 ฉบับ ประกอบด้วย บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐานจำนวน 7 ฉบับ (46.67%) บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐานมีจำนวน 8 ฉบับ (53.33) และไม่มีบทคัดย่อใดของสาขานี้เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (0%)

บทคัดย่อของนักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานมีมากกว่าบทคัดย่อเขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานเพียงเล็กน้อย

บทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์จำนวนทั้งสิ้น 30 ฉบับที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 15 ฉบับ, 50%) มีมากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 10 ฉบับ, 33.33%) และบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบ (จำนวน 5 ฉบับ, 16.67%) ซึ่งผลดังกล่าวแตกต่างจากบทคัดย่อของนักศึกษาสถาปัตยกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์

อย่างไรก็ตาม บทคัดย่อที่เขียนโดยมีครบ 4 องค์ประกอบของบทคัดย่อของทั้งสองสาขามีเพียงแค่ 22 ฉบับเท่านั้น (48.89%) นับเป็นเพียงเกือบครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าบทคัดย่อที่เขียนไม่ครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานนั้นมีอีกจำนวนมาก แต่มีผลต่อคุณภาพของบทคัดย่อและการทำวิจัย เพราะบทคัดย่อเป็นส่วนแรกที่คุณผู้อ่านอ่านเพื่อศึกษาข้อมูลก่อนอ่านวิจัยเรื่องนั้นทั้งหมด หากนักศึกษาเขียนไม่ครบองค์ประกอบจึงทำให้ข้อมูลสำคัญจะขาดหายไป

5.1.2 ข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์

ข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ของบทคัดย่อจำนวน 45 ฉบับมีจำนวนทั้งสิ้น 1080 ครั้ง แบ่งเป็นข้อผิดพลาดในระดับประโยคจำนวน 264 ครั้ง (24.44%) และข้อผิดพลาดในระดับคำจำนวน 816 ครั้ง (75.56%) ดังนั้น ข้อผิดพลาดในระดับคำมีมากกว่าข้อผิดพลาดในระดับประโยค ข้อผิดพลาดแต่ละชนิดของแต่ละระดับมีดังต่อไปนี้

ข้อผิดพลาดระดับประโยคมีดังนี้ กาล (tenses) จำนวน 60 ครั้ง (22.73%) เครื่องหมายวรรคตอน (punctuations) จำนวน 53 ครั้ง (20.08%) อักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters)

จำนวน 47 ครั้ง (17.8%) ประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) จำนวน 31 ครั้ง (11.74%) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (subject-Verb agreements) จำนวน 27 ครั้ง (10.24%) การเรียงลำดับคำ (word orders) มีจำนวน 36 ครั้ง และประโยคต่อเนื่อง (run-ons) จำนวน 10 ครั้ง (3.79%)

ข้อผิดพลาดระดับคำมีดังนี้ คำนำหน้าคำนาม (articles) จำนวน 278 ครั้ง (34.07%) คำนาม (nouns) จำนวน 198 ครั้ง (24.26%) การเลือกคำ (word choices) จำนวน 158 ครั้ง (19.36%) คำบุพบท (prepositions) จำนวน 145 ครั้ง (17.77%) และตัวเลข (numbers) จำนวน 37 ครั้ง (4.53%)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางสถิติของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ของบัณฑิตยศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยภาพรวม ในระดับประโยค และในระดับคำ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้งสองสาขามีปัญหาและข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ในระดับเท่ากัน

5.1.3 ความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยวิจัยพบว่านักศึกษามีความเข้าใจในการเขียนบทคัดย่อระดับหนึ่งและมีปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง นั่นคือ การเลือกใช้คำ เช่น คำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ อีกทั้งความหมายที่หลากหลายของคำ 1 คำ คำศัพท์เฉพาะทาง การใช้พจนานุกรม ความซับซ้อนและความยาวของประโยค การไม่คุ้นชินต่อภาษาเชิงวิชาการ และความแตกต่างของไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อ การเขียนบทคัดย่อของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาแก้ไขงานหลายครั้ง แต่ก็ยังเกิดข้อผิดพลาดขึ้นเช่นเดิม

การใช้พจนานุกรม การให้เพื่อนช่วยแปลและตรวจทาน การใช้โปรแกรมช่วยแปลต่างๆ การทบทวนไวยากรณ์และอ่านตำราการแปล เป็นวิธีการที่นักศึกษาใช้ในการช่วยเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ แต่วิธีการใช้พจนานุกรมนั้นเป็นวิธีที่นักศึกษาใช้มากที่สุด โดยส่วนใหญ่ใช้พจนานุกรมฉบับภาษาไทย-อังกฤษ และพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ-ไทย แต่นักศึกษาใช้พจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ-อังกฤษ พจนานุกรมเฉพาะทางและพจนานุกรมแบบอิเล็กทรอนิกส์ในความถี่ที่น้อยกว่า

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ด้านการเรียนการสอน

(1) การอบรมด้านการเขียนบทคัดย่อ

บทคัดย่อที่เขียนโดยไม่มีองค์ประกอบพื้นฐานนั้น ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถตัดสินใจได้ว่างานวิจัยดังกล่าวดีหรือไม่ ควรเลือกมาศึกษาหรือไม่ หากมีการสอนการเขียนบทคัดย่อโดยเฉพาะให้ผู้เขียนตระหนักถึงองค์ประกอบพื้นฐานที่ต้องมีในบทคัดย่อทั้ง 4 องค์ประกอบ นั่นคือ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง และ (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ นักศึกษาทางสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ก็จะเขียนบทคัดย่อได้ถูกต้องมากขึ้น และบทคัดย่อทางสาขาวิทยาศาสตร์ก็จะอ่านง่ายขึ้นแม้ว่านักศึกษาต้องฝึกการใช้ไวยากรณ์มากขึ้นก็ตาม

(2) การสอนไวยากรณ์

ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก็สำคัญเช่นกัน เพราะทุกๆคำและทุกๆประโยคสามารถสื่อความถึงวัตถุประสงค์ วิธีการทดลอง ผลสรุป บทสรุป และการอภิปรายในบทคัดย่อได้ การเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องจะไม่เป็นเรื่องยาก ถ้าผู้เขียนเพิ่มความสนใจในการใช้ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และคำศัพท์ อีกทั้งการเลือกใช้พจนานุกรมที่เหมาะสมกับคำศัพท์ที่ต้องการค้นหาที่มีส่วนสำคัญที่สามารถช่วยผู้เขียนในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษได้ การฝึกเขียนประโยครูปแบบจำเพาะที่ใช้ในการเขียนวัตถุประสงค์ การแสดงระเบียบวิธีวิจัย การนำเสนอทางสถิติ และการอภิปรายผลและการใช้กาลให้ถูกต้องก็จะทำให้การเขียนบทคัดย่อถูกต้องมากขึ้น

5.2.2 ด้านการวิจัยในอนาคต

ผลการวิจัยทางสถิติชี้ให้เห็นว่าบทคัดย่อจากทั้งสาขาสาขาวิทยาศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาบทคัดย่อจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างบทคัดย่อที่เขียนโดยนักศึกษาที่ศึกษาสาขาภาษาอังกฤษโดยตรงและสาขาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษโดยตรง

เอกสารอ้างอิง

1. เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Abbasi, M., & Karimnia, A. (n.d.). An analysis of grammatical errors among Iranian translation students: Insights from interlanguage theory. *European Journal of Social Sciences*, 25(4), 525-536.
- American Psychological Association. (1994). Recensire un articolo secondo le norme APA. from the American Psychological Association (4th ed.):
<http://www.itff.org/Lib.Bib/HowToWriteAbstracts.html>
- American Psychological Association. (2002). *Publication Manual of the American Psychological Association (5th edition)* (5th ed.). Washington, DC.
- American Psychological Association. (2010). *Publication Manual of the American Psychological Association (6th Edition)* Available from
<https://is.muni.cz/el/1423/jaro2013/ZUR537/um/APA.pdf>
- Aryubken, W. (2012). Research Article Abstract in Natural Science: A Study of Linguistic Realizations of Rhetorical Structure. *สารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 31(5), 148-159.
- Bailey, S. (2011). *Academic Writing: A Handbook for International Students* (3rd ed.). New York: Routledge.
- Belt, P., Mottonen, M., & Harkonen, J. (2010). Tip for Writing Scientific Journal Articles Available from <http://herkules.oulu.fi/isbn9789514293801/isbn9789514293801.pdf>
- Boardman, C. A., & Frydenberg, J. (2002). *Writing to Communicate Paragraph ans Essays* (2nd ed.). New York: Longman.
- Bond, G. (2009). Writing Abstrracts for Bachelor's ans Master's Theses. from North Karelia University, Finland: http://www.th-wildau.de/fileadmin/dokumente/studiengaenge/europaeisches_management/dokumente/Dokumente_EM_Ba/Abstracts_in_English.pdf

- Bowker, N. (2007). *Academic Writing: A Guide to Tertiary Level Writing*. Retrieved 26 April 2013, from Massey University, Student Life Parmerstion North:
<http://owl.massey.ac.nz/pdf/Academic-Writing-Guide.pdf>
- Brown, H. D., & WuYian (2000). *Principles of language learning and teaching*.
- Bussmann, H., Trauth, G., & Kazzazi, K. (1996). *Routledge dictionary of language and linguistics*: Taylor & Francis.
- Butler, L. (2007). *Fundamentals of Academic Writing*. New York: Longman.
- Carter, R., & McCarthy, M. (2006). *Cambridge grammar of English: A comprehensive guide: Spoken and written English grammar and usage*: Ernst Klett Sprachen.
- Celce-Murcia, M., & Larsen-Freeman, D. (1999). *The grammar book: An ESL. EFL teacher's course, 2*.
- Chodorow, M., Tetreault, J. R., & Han, N. R. (2007). *Detection of grammatical errors involving prepositions*. Paper presented at the Proceedings of the Fourth ACL-SIGSEM Workshop on Prepositions.
- Corder, P. S. (1967). the Significance of Learners' Errors. *International Review of Applied Linguistic* 5, 161-170.
- Cowan, R. (2008). *The Teacher's Grammar of English*. New York: Cambridge University Press.
- Crystal, D. (2003). *English as a global language*: Ernst Klett Sprachen.
- Day, R. A. (1998). *how to write and publish a scientific paper (5th Edition)* Oryx Press.
- Einsohn, A. (2006). *The copyeditor's handbook: a guide for book publishing and corporate communications, with exercises and answer keys*: Univ of California Press.
- Ellis, R. (1997). *Second language acquisition*: Oxford University Press.
- Ferreiro, E., Zucchermaglio, C., Pontecorvo, C., Orsolini, M., Burge, B., & Resnick, L. (1996). Children's use of punctuation marks: The case of quoted speech. *Children's early text construction*, 177-205.
- Graf, J. (2008). *Handbook of Biomedical Research Writing: The Journal Article Research* (Vol. 1). Korea: Hanyang University.
- Hartley, J. (2008). *Academic Writing and Publishing*. Retrieved 26 April 2013 from.

- Helland, K. (2012). Conference Abstracts: The secret to writing a good abstract. Retrieved 29 April 2013: <http://slat.arizona.edu/sites/slat/files/page/hellandconferenceabstracts10-19-12.pdf>
- Hengwichitkul, L. (2006). *An Analysis of Errors in English Abstracts Translated by Thai University Graduate Students*. Srinakharinwirot University, Bangkok.
- Hoang, H. X., & Reinbolt, J. A. (n.d.). How to Write an Abstract. Retrieved March, 2013, from http://rrg.utk.edu/resources/BME599/handouts/BME599_course_project_abstract_instructions.docx.
- Hopper, V., Gale, C., Foote, R. C., & Griffith, B. W. (2010). *Essentials of English: Barron's Educational Series*.
- Jacobs, G. E. (2010). *Writing Instruction for Generation 2.0*: R&L Education.
- James Cook University. (n.d.). Introduction to Academic Writing Workshop 1. Retrieved 29 April 2013, from Teaching and Learning Development, James Cook University: http://www.jcu.edu.au/tldinfo/writingskills/documents/1_intro_academic09.pdf
- Koopman, P. (1997). How to write an abstract. Retrieved 26 October 2013: <http://www.ece.cmu.edu/~koopman/essays/abstract.html>
- Lacie, C. (2008). *English for Foreign Language Speakers the Easy Way*: Barrons Educational Series.
- Lorés, R. (2004). On RA abstracts: from rhetorical structure to thematic organisation. *English for specific purposes*, 23(3), 280-302.
- Mohaghegh, H., Zarandi, F. M., & Shariati, M. (2011). Grammatical errors produced by English majors: The translation task. *Educational Research and Reviews*, 6(16), 877-888.
- Murphy, R. (2002). *Essential Grammar in use*: Cambridge University Press, United Kingdom.
- Noojan, K. (1999). *An Analysis of Errors in English Abstracts of Srinakharinwirot University Graduate Students*. Srinakharinwirot University, Bangkok.
- Norrish, J. (1983). *Language learners and their errors*: Macmillan.
- Oneplee, J. (2008). *Genre analysis of scientific abstracts : a comparative study of Science and Nature Journals*. Mahidol University, Bangkok.
- Prabripoo, S. (2009). *A Study of the Organization of Ph.D. Thesis Abstracts of Science Students at the Faculty of Science, Mahidol University*. Mahidol University.

- Read, J., & Chapelle, C. A. (2001). A framework for second language vocabulary assessment. *Language Testing, 18*(1), 1-32.
- Richards, J. C. (1974). *Error Analysis: Perspectives on second language acquisition*: London: Longman.
- Richard, J. C., Platt, J., & Platt, H. (1992). *Dictionary of language teaching & applied linguistics*. *Dictionary of language teaching & applied linguistics*.
- Saville-Troike, M. (2006). *Introducing second language acquisition*: Cambridge Univ Pr.
- Stroman, J., Wilson, K., & Wauson, J. (2011). *Administrative assistant's and secretary's handbook*: Amacom Books.
- Swales, J. M. (1990). *Genre Analysis: English in Academic and Research Settings*. New York: Cambridge University Press.
- Todd, W. R., & Pojanapunya, P. (2009). Implicit Attitudes towards Native and Non-native Speaker Teachers. *System, 37*, 23-33.
- UTS Library. (2013). Academic Writing (UTS Library). Retrieved 26 April 2013, from University of Technology Sydney:
<http://www.lib.uts.edu.au/sites/default/files/attachments/page/Academic%20Writing%20Guide%20Part%201%20-%20Academic%20Writing.pdf>
- Velliaris, D. (2009). Writing an Abstract. Retrieved 26 April 2013, from Writing Center, The University of Adelaide:
http://www.adelaide.edu.au/writingcentre/learning_guides/learningGuide_writingAnAbstract.pdf
- Woodbury, M. G., Boyd, M., McNaughton, V., & Gregoire, D. (2005). How to write an abstract. *Wound Care Canada, 3*(1), 30-33.

2. เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถาน (2553) พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ

ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

รุ่งรัตน์กุล, ด. (2010). การศึกษาปัญหาและกลวิธีในการแก้ปัญหาการแปลของนิสิตวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยนเรศวร. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*,
7(3), 31-45.

ศุภราชโยธิน, ด. (2010). การศึกษาข้อบกพร่องและความสัมพันธ์ของความสามารถในการ
แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย
ระดับอุดมศึกษา. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 7(2), 69-85.

ภาคผนวก

แบบสอบถามความเข้าใจและปัญหาในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ

สาขา _____ คณะ _____ ชั้นปี _____
 ชื่องานวิจัย _____

ส่วนที่ 1: ความรู้เรื่องการเขียนบทคัดย่อ (Knowledge about Abstract Writing)

จงทำเครื่องหมายถูก (✓) 'ใช่' หรือ 'ไม่ใช่' ในคำถามแต่ละข้อ

ข้อที่	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1.	คุณเคยเขียนบทคัดย่อมาก่อน		
2.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อคือส่วนแรกที่สรุปคร่าวๆของงานวิจัย		
3.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อต้องเขียนเป็นลำดับสุดท้ายหลังจากงานวิจัยและรายงานเสร็จสิ้น		
4.	คุณเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลเป็นฉบับภาษาอังกฤษ		
5.	คุณมีปัญหาเกี่ยวกับการอธิบายข้อมูลทางสถิติ เช่นค่าความสัมพันธ์ (correlation) ค่าความแตกต่าง (differences) และอื่นๆ ดังนี้		
	5.1 คำศัพท์เฉพาะทางสถิติ		
	5.2 วิธีการเรียงรูปประโยคในการเขียนอธิบายค่าสถิติ		
	5.3 การเลือกเขียนค่าสถิติหลักที่สำคัญไว้ในบทคัดย่อ		
	5.4 อื่นๆ โปรดระบุ _____		
6.	คุณรู้หรือไม่ว่าบทคัดย่อมีองค์ประกอบใดบ้าง		
	6.1 บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (Introduction or problems)		
	6.2 วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (The purpose of the study)		
	6.3 กลุ่มตัวอย่าง (Subjects)		
	6.4 วิธีการทดลอง (Methods)		
	6.5 เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (Instruments)		
	6.6 ผลการทดลอง (Findings)		
	6.7 อภิปรายผล (Discussion)		
	6.8 สรุปผลการทดลอง (Conclusions)		
	6.9 ข้อเสนอแนะ (Recommendation)		

	6.10 อื่นๆ โปรดระบุ _____						
7.	กรณาระบุความยาก-ง่ายของการเขียนองค์ประกอบต่างๆ ในบทคัดย่อ						
		องค์ประกอบต่างๆ	ง่ายที่สุด	ง่าย	พอทำได้	ยาก	ยากที่สุด
	7.1	บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (Introduction or problems)					
	7.2	วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (The purpose of the study)					
	7.3	กลุ่มตัวอย่าง (Subjects)					
	7.4	วิธีการทดลอง (Methods)					
	7.5	เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (Instruments)					
	7.6	ผลการทดลอง (Findings)					
	7.7	อภิปรายผล (Discussion)					
	7.8	สรุปผลการทดลอง (Conclusions)					
	7.9	ข้อเสนอแนะ (Recommendation)					
	7.10	อื่นๆ โปรดระบุ _____					
8.	คุณใช้ต้งกาล (Tenses)ในการเขียนแต่ละส่วนของบทคัดย่อต่อไปนี้						
		องค์ประกอบ	Present Tenses ปัจจุบันกาล	Past Tenses อดีตกาล	Future Tenses อนาคตกาล		
	8.1	บทนำหรือปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย (Introduction or problems)					
	8.2	วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย (The purpose of the study)					
	8.3	กลุ่มตัวอย่าง (Subjects)					
	8.4	วิธีการทดลอง (Methods)					
	8.5	เครื่องมือในการทดลองหรือทำวิจัย (Instruments)					
	8.6	ผลการทดลอง (Findings)					
8.7	อภิปรายผล (Discussion)						

	8.8 สรุปผลการทดลอง (Conclusions)			
	8.9 ข้อเสนอแนะ (Recommendation)			
	8.10 อื่นๆ โปรดระบุ _____			
9.	คุณสามารถระบุชนิดของคำในประโยคได้หรือไม่			
	ชนิดคำ	ได้	ไม่ได้	
	คำนาม (nouns)			
	คำกริยา (verbs)			
	คำสรรพนาม (pronouns)			
	คำคุณศัพท์ (adjectives)			
	คำกริยาวิเศษณ์ (adverbs)			
	คำบุพบท (prepositions)			
	คำเชื่อม (Conjunctions)			
10.	คุณแก้ไขบทคัดย่อเป็นจำนวนกี่ครั้งก่อนตีพิมพ์ _____ 1 ครั้ง _____ 2 ครั้ง _____ 3 ครั้ง _____ 4 ครั้ง _____ มากกว่า 4 ครั้ง โปรดระบุ _____			
11.	ใครเป็นผู้เขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของคุณ _____ ตนเอง _____ อาจารย์ที่ปรึกษา _____ จ้างแปล			
12.	ใครเป็นผู้ช่วยในการแก้ไขการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของคุณ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) _____ อาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน _____ ครั้ง _____ เพื่อน จำนวน _____ ครั้ง _____ อาจารย์ชาวต่างชาติ จำนวน _____ ครั้ง _____ ชาวต่างชาติทั่วไป จำนวน _____ ครั้ง _____ ตนเอง จำนวน _____ ครั้ง _____ อื่นๆ โปรดระบุ _____ จำนวน _____ ครั้ง			

ส่วนที่ 2: การแปลจากไทยเป็นอังกฤษ (Thai-English Translation)

1 = ไม่เคย   2 = น้อยมาก   3 = บางครั้ง   4 = ป่อยครั้ง   5 = เสมอ

ข้อที่	คำถาม	1	2	3	4	5
1) คุณประสบปัญหาเหล่านี้บ่อยเพียงใดเมื่อแปลบทคัดย่อภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
1.1	การเลือกใช้คำที่เหมาะสม เช่น คำนาม กริยา คุณศัพท์					
1.2	ความหมายที่หลากหลายของคำ 1 คำ					
1.3	ศัพท์เฉพาะทางหรือคำนามเฉพาะ					
1.4	ความยาวและความซับซ้อนของประโยค					
1.5	การไม่เข้าใจต้นฉบับภาษาไทย					
1.6	ไม่คุ้นชินกับการเขียนทางวิชาการ					
1.7	ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ					
1.8	ต้นฉบับภาษาไทยไม่ชัดเจน					
2) คุณใช้วิธีการเหล่านี้บ่อยเพียงใดในการแปลบทคัดย่อภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
2.2	ใช้พจนานุกรม (using dictionaries)					
2.2	ทบทวนไวยากรณ์					
2.3	ให้เพื่อนช่วยแปลหรือช่วยตรวจทาน					
2.4	ศึกษาจากบทคัดย่อที่ปรากฏอยู่ในงานวิจัยก่อนหน้านี้					
2.5	อ่านหนังสือตำราด้านการแปล					
2.6	ใช้เว็บ Google translation					
2.7	ใช้โปรแกรมอื่นๆ ในคอมพิวเตอร์การช่วยแปล					
2.8	แปลคำต่อคำ (translating word by word)					
2.9	แปลประโยคต่อประโยค (translating sentence by sentence)					
2.10	อ่านต้นฉบับภาษาไทยให้เข้าใจก่อนทำการแปล					
3) คุณใช้พจนานุกรมเหล่านี้บ่อยเพียงใดช่วยในการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ						
3.1	English-Thai dictionary					
3.2	Thai-English dictionary					
3.3	English-English dictionary					
3.4	พจนานุกรมเฉพาะทาง					
3.5	พจนานุกรมแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Talking Dictionary)					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวกรรณกร รุณย์คดี	
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5411121038	
วุฒิการศึกษา		
วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีการศึกษาที่สำเร็จ
ศิลปศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2552
สาขาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร		